

SUE GRAFTON

D

DE LA DATORNIC



SUE GRAFTON

D DE LA DATORNIC



www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
PATRICIA NICULAE

SUE GRAFTON
D IS FOR DEADBEAT
© SUE GRAFTON, 1987

RAO International Publishing Company



2011

Surorii mele Ann și amintirilor
din Maple Hill

1

Se numea John Daggett, dar asta am aflat abia mai târziu, căci în ziua în care a intrat pentru prima dată în biroul meu s-a prezentat sub un alt nume. Încă de atunci am simțit că era ceva în neregulă, însă nu puteam să-mi dau seama despre ce era vorba. Ceea ce îmi cerea să fac părea destul de simplu, dar apoi nenorocitul a încercat să-mi dea țeapă cu plata. Când ești pe cont propriu, nu-ți permiți să treci cu vederea astfel de lucruri. Zvonul se răspândește repede și până să îți dai seama toată lumea consideră că poți fi fraierit. I-am luat urma ca să-mi recuperez banii și, dintr-una într-alta, m-am trezit prinsă într-o serie de întâmplări după care încă încerc să-mi revin.

Mă numesc Kinsey Millhone. Sunt detectiv particular, mi-am obținut licența în statul California și am un mic birou în Santa Teresa, locul în care mi-am petrecut toți cei treizeci și doi de ani cât am. Sunt femeie, mă întrețin singură și actualmente sunt necăsătorită, după două mariaje și două divorțuri. Uneori sunt impulsivă, recunosc, dar îmi place să cred că am o fire calmă, temperată (poate) de o exagerată nevoie de independență. Mai am și acel soi blestemat de încăpățănare care face ca meseria de detectiv particular să pară o opțiune valabilă pentru un absolvent de liceu, cu diplomă de la Academia de Poliție și o incapacitate genetică de a mă subordona cuiva, îmi plătesc facturile la timp, respect cele mai multe dintre legi și cred că toți ceilalți ar trebui să facă la fel... măcar din bun-simț, dacă nu din alte considerente. Sunt o tradiționalistă când vine vorba de justiție, dar pot să mint la fel de ușor cum respir. Lipsa mea de consecvență nu m-a deranjat niciodată.

Era sfârșitul lui octombrie, cu o zi înainte de Halloween, și vremea era o copie a toamnei din Midwest – senină, însorită și răcoroasă.

Conduceam spre oraș și aș fi putut să jur că mirosea a fum; aproape așteptam să văd frunzele galbene-ruginii. De fapt, nu vedeam decât aceiași vechi palmieri, același verde implacabil, pretutindeni. Incendiile verii fuseseră înăbușite, iar ploile încă nu începuseră. Era un *non*-anotimp tipic californian, dar toamna se *simțea* în aer și eu reacționez cu o bună dispoziție excesivă, gândindu-mă că poate după prânz am să merg la poligonul de trageri: cam așa mă distrez eu.

În dimineața aceea de sâmbătă venisem la birou ca să-mi pun ordine în registre – să plătesc niște facturi de cheltuieli personale și să îmi pregătesc declarațiile de venit pentru luna care se sfârșea. Mi-am scos calculatorul, am introdus o chitanță tipizată în mașina de scris, și patru declarații de venit gata ștampilate și cu adresa completată mă așteptau înșiruite pe birou.

Eram atât de absorbită de îndeletnicirea mea încât nu mi-am dat seama că stătea cineva în pragul ușii decât atunci când bărbatul a tușit ca să-și dreagă glasul. Am tresărit ușor, ca atunci când deschizi ziarul de după-amiază și vezi un păianjen fugind dintre pagini. Tipului i s-a părut amuzant, dar eu a trebuit să mă bat ușor pe piept, ca să-mi potolesc bătaile inimii.

— Mă numesc Alvin Limardo, spuse el. Îmi pare rău că v-am speriat.

— Nu-i nicio problemă, am spus eu. Doar că nu mi-am dat seama că sunteți aici. Pe mine mă căutați?

— Dacă sunteți Kinsey Millhone, da.

M-am ridicat și am dat mâna cu el peste birou, și apoi l-am poftit să se așeze. Prima impresie, fugară, a fost că omul e neîngrijit, dar, la o privire mai atentă, nu am găsit nimic care să-mi susțină ideea.

Avea în jur de cincizeci de ani și părea prea slab ca să fie sănătos. Avea fața prelungă, îngustă și bărbia proeminentă. Părul era gri-cenușiu, tuns

scurt, iar omul mirosea a apă de colonie de citrice. Avea ochii căprui-deschis și o privire puțin pierdută. Purta un costum într-o nuanță ciudată de verde. Mâinile păreau uriașe, cu degete lungi și osoase și articulații noduroase. Cu încheieturile înguste care se șteau abia din mâneca hainei, neacoperite de manșeta cămășii, arăta oarecum săracăcios îmbrăcat, deși hainele nu păreau tocmai uzate. Avea în mână o bucată de hârtie, îndoită pe jumătate, pe care o juca neînterupt între degete, cu un gest aproape mecanic.

— Cu ce vă pot ajuta? am întrebat.

— Aș vrea ca dumneavoastră să predați asta persoanei în cauză.

Desfăcu și netezi hârtia, pe care apoi o așeză pe biroul meu. Era un cec bancar emis de o bancă din Los Angeles, datat 29 octombrie, pe numele unui Tony Gahan, cu o valoare de douăzeci și cinci de mii de dolari.

Am încercat să îmi ascund surprinderea. Nu părea genul de om care să aibă bani de aruncat. Poate că împrumutase suma de la Gahan și acum voia să o returneze.

— Doriți să-mi spuneți despre ce e vorba?

— Mi-a făcut un serviciu. Acum vreau să-i mulțumesc. Nimic mai mult.

— Cred că a fost un serviciu destul de important, i-am răspuns. Vă deranjează dacă întreb exact ce a făcut?

— S-a arătat binevoitor atunci când norocul mă părăsise.

— Și de ce aveți nevoie de mine?

— Un avocat mi-ar cere o sută douăzeci de dolari pe oră ca să-l înmâneze, zise, zâmbind vag. Presupun că tariful dumneavoastră este considerabil mai mic.

— Mic este și tariful unui serviciu de mesagerie. Și ar fi chiar mai ieftin dacă l-ați înmâna personal.

Nu făceam pe deșteapta, pur și simplu nu înțelegeam de ce avea nevoie de un detectiv

particular.

— Am încercat deja, își drese el glasul, continuând, dar nu sunt foarte sigur care este adresa actuală a domnului Gahan. La un moment dat locuia pe Stanley Place, dar între timp s-a mutat. Am fost acolo de dimineață, însă casa era goală. Părea nelocuită de ceva vreme. Am nevoie de cineva care să-l găsească și să-mi garanteze că primește banii. Dacă puteți să estimați cam cât m-ar costa, aş dori să vă plătesc în avans.

— Totul depinde de cât de greu de găsit se va dovedi a fi domnul Gahan. S-ar putea ca Biroul de Credite să aibă adresa lui actuală sau poate cei de la DMV¹¹. O bună parte dintre cercetări se pot desfășura prin telefon, dar chiar și în acest caz se pierde mult timp. La treizeci de dolari pe oră, tariful poate să crească.

Scoase un carnet de cecuri și începu să completeze un cec.

— Două sute de dolari?

— Să zicem patru sute. În cazul în care cheltuielile sunt mai mici, pot oricând să returnez o parte din sumă, i-am spus. Până una alta însă trebuie să-mi protejez licența, așa că n-ar fi rău să spunem lucrurilor pe nume. Aș fi mai fericită dacă mi-ați spune exact despre ce e vorba.

În momentul acela mi-a trezit interesul, pentru că ceea ce mi-a spus era suficient de incredibil ca să devină convingător. Nici chiar eu, așa mincinoasă cum sunt, nu am putut să bănuiesc că printre adevăruri s-ar putea strecura atât de multe scorneli.

— Cu ceva timp în urmă am avut probleme cu legea și am fost închis o vreme. Tony Gahan m-a ajutat exact înainte de a fi arestat. Habar nu avea în ce situație eram, așa că nu poate să fie considerat complice, așa cum nici dumneavoastră nu ați fi considerată. Mă simt doar îndatorat.

— Și de ce nu rezolvați problema de unul singur?

Ezită, mi s-a părut chiar cu oarecare sfioșenie.

— E oarecum asemenea cărții lui Charles Dickens, *Marile speranțe*. S-ar putea să nu-și dorească un fost pușcăriaș pe post de binefăcător. Oamenii au tot felul de idei despre cei care au fost închiși.

— Și dacă nu va accepta o donație anonimă?

— În cazul ăsta îmi veți înapoia cecul și vă veți păstra onorariul.

M-am foit neliniștită pe scaun. „Ceva nu e în ordine în toată povestea asta“, mi-am spus.

— De unde aveți banii, dacă ați fost la închisoare?

— I-am câștigat la Santa Anita^[2]. Sunt încă sub supraveghere și n-ar trebui să pot juca la curse, dar îmi vine greu să rezist. De-asta aș vrea să vă las dumneavoastră banii. Sunt un parior înrăit. E mai bine să nu am atâția bani la mine, pentru că s-ar putea să-i pariez și să fac un mare rahat, iertați-mi expresia.

Tăcu și mă privi, așteptând să vadă ce altceva aș mai putea întreba. În mod evident, nu avea de gând să ofere mai multe informații doar de dragul de a-mi satisface scrupulele, dar s-a arătat incredibil de răbdător. Mi-am dat seama, mai târziu bineînțeles, că toleranța lui avea ca scop să-mi toarne o grămadă de prostii. Probabil se amuza de jocul în care se prinsese. Este amuzant să minți. Și eu aș putea să fac asta toată ziua.

— Ce infracțiune ați comis? am întrebat.

Își coborî privirea, trimițând răspunsul către mâinile sale supradimensionate, care stăteau împreunate pe genunchi.

— Nu cred că are vreo relevanță. Banii aceștia sunt curați și am intrat în posesia lor în mod cinstit. Nu e nimic ilegal în ceea ce privește tranzacția, dacă asta vă îngrijorează.

Bineînțeles că asta mă îngrijora, dar mă întrebam dacă nu sunt prea pretențioasă. La prima vedere, nu părea nimic în neregulă cu cererea lui.

Am cântărit cu grijă propunerea în minte, întrebându-mă ce anume făcuse Tony Gahan pentru Limardo, ca să-l oblige la o asemenea plată. Probabil că nu era treaba mea, atâta timp cât nicio lege nu fusese încălcată. Intuiția îmi spunea să-l refuz pe tip, însă întâmplarea face că trebuia să plătesc chiria a doua zi. Aveam banii în cont, dar o plată în avans, din senin, era oricând bine-venită. În orice caz, nu vedeam niciun motiv să-l refuz.

— Accept, i-am spus.

— Foarte bine, dădu el din cap, mulțumit.

Am stat și m-am uitat în timp ce își termina de semnat numele pe cec. Îl rupse și mi-l dădu, iar apoi băgă carnetul de cecuri în buzunarul din interior al sacoului.

— Adresa și numărul de telefon sunt trecute acolo, în caz că va fi nevoie să luați legătura cu mine.

Am scos un formular standard pentru contract din sertarul biroului și l-am completat în câteva minute. L-am pus să semneze, apoi mi-am notat ultima adresă cunoscută a lui Tony Gahan – o casă în Colgate, district aflat puțin mai la nord de Santa Teresa. Simțeam deja un fel de mică spaimă, dorindu-mi să nu fi acceptat să mă implic. Totuși, îmi luasem un angajament, contractul era semnat, așa că m-am hotărât să profit de situație. Nu putea fi chiar atât de greu, mă gândeam.

Se ridică, m-am ridicat și eu și l-am însoțit spre ușă. Amândoi în picioare, am putut să-mi dau seama cu cât era mai înalt decât mine... mai bine de un metru nouăzeci, pe lângă un metru șaizeci și șapte cât aveam eu. Zăbovi puțin cu mâna pe clanță, plecându-și ochii la mine cu aceeași privire fixă și distantă.

— Ar mai fi un lucru pe care trebuie să-l știți despre Tony Gahan, zise.

— Ce anume?

— Are cincisprezece ani.

Am rămas pe loc privind cum Alvin Limardo se îndepărta pe hol. Ar fi trebuit să-l chem înapoi, oameni buni. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că lucrurile aveau să iasă prost, în schimb, am închis ușa și m-am întors la birou. Am deschis instinctiv ușa dublă a balconului și am ieșit. Mi-am aruncat privirea de-a lungul străzii, dar nici urmă de el. Am scuturat din cap, dezamăgită.

Am pus cecul în sertar și apoi l-am încuiat. Luni, când avea să se deschidă banca, urma să-l pun în cutia mea de valori, până când dădeam de urma lui Tony Gahan, căruia trebuia să i-l înmănez. Cincisprezece ani?

La prânz, am închis biroul și am coborât pe scara de serviciu până în parcare, de unde mi-am luat Volkswagenul, un sedan amărât, mai mult rugină decât vopsea. Nu e chiar genul de mașină pe care ai alege-o pentru o urmărire în viteză, dar pe de altă parte munca unui detectiv particular nu este chiar atât de palpitantă pe cât s-ar crede. Uneori, totul se rezumă la înmânarea de citații, treabă care, din când în când, se poate complica. Dar de cele mai multe ori, fac investigații cerute de angajator în legătură cu trecutul viitorilor angajați, încerc să localizez anumite persoane sau mă ocup de unele demersuri care premerg procesele, pentru vreo doi avocați din oraș. Biroul mi-a fost pus la dispoziție de către California Fidelity Insurance^[3], pentru care am lucrat în trecut. Sediul companiei e chiar vizavi și, din când în când, mai fac unele investigații și pentru ei, în schimbul celor două mici încăperi (anticamera și biroul), a intrării separate și a balconului cu vedere spre State Street.

Am trecut pe la poștă și am expediat corespondența, apoi m-am oprit la bancă și mi-am depus în cont cecul cu cei patru sute de dolari primiți de la Alvin Limardo.

Peste patru zile lucrătoare, într-o joi, am primit de la bancă o scrisoare prin care mă informau că acel cec nu are acoperire. Conform datelor pe care

le dețineau, Alvin Limardo își închisese contul. Ca dovadă, mi-au trimis chiar și cecul, pe care era aplicată, cu condescendență, o ștampilă în tuș violet cu aspect oficial, care sugera în mod destul de evident nemulțumirea băncii.

Le împărtășeam nemulțumirea.

Cei patru sute de dolari mi-au fost trecuți în debit și am fost nevoită să mai plătesc și trei dolari în plus, pentru ca pe viitor să-mi amintesc să nu mă mai încurc cu debitori. Am ridicat receptorul și am format numărul lui Alvin Limardo din Los Angeles. Era decuplat.

Am fost destul de isteată să nu încep căutarea lui Tony Gahan până când nu se lămuria problema cecului, așa că nu se poate spune că aș fi făcut vreun efort până acum. Dar cum puteam să înlocuiesc cecul? Și, între timp, ce aveam să fac cu cele douăzeci și cinci de miare? Până atunci, cecul era pus bine în cutia mea de valori, dar îmi era nefolositor și nu voiam să continui până când nu eram plătită. Teoretic aș fi putut să-i trimit lui Alvin Limardo un bilet, dar exista posibilitatea să-mi fie returnat, asemenea cecului fără acoperire, și unde s-ar ajunge cu toate astea? Rahat! Va trebui să mă deplasez până în L.A. Când vine vorba de recuperare, un lucru e sigur – cu cât te miști mai repede, cu atât ai mai multe șanse să rezolvi ceva.

I-am căutat adresa în *Ghidul Thomas al străzilor din Los Angeles*. Chiar și pe hartă, zona nu părea una dintre cele mai prietenoase. M-am uitat cât e ceasul. Era 10.15. Drumul până la L.A. avea să dureze nouăzeci de minute, încă o oră până să îl găsesc pe Limardo și să-l scutur bine, să obțin un cec valabil și să apuc să mănânc ceva. Apoi alte nouăzeci de minute pe drum, ceea ce însemna că în jur de 15.30 sau 16.00 aveam să ajung înapoi la birou. Ei bine, nici măcar nu era atât de rău. Era obositor, dar necesar, așa că am hotărât că n-are sens să mai bat apa-n piuă și că e mai bine să mă apuc de treabă.

La 10.30 făcusem deja plinul și pornisem la drum.

2

Am ieșit de pe autostrada Ventura la Sherman Oaks, am intrat pe autostrada San Diego și am mers spre sud până la Venice Boulevard. La ieșirea de pe autostradă am virat la dreapta. Conform calculelor mele, adresa căutată era pe undeva prin apropiere. A trebuit să mă întorc înspre Sawtelle, o stradă aproape lipită de autostradă, pe o rută paralelă.

De cum am dat cu ochii de clădire, mi-am dat seama că o zărisem din spate, când treceam pe autostradă. Era vopsită într-o culoare a la Pepto-Bismol^[4] și avea un banner portocaliu tip Day-Glo^[5] pe care scria DE ÎNCHIRIAT. Clădirea era despărțită de stradă printr-un șanț pluvial din beton și protejată de trafic cu un zid de vreo trei metri, tot din beton, plin de mesaje în graffiti pentru automobiliștii în trecere pe acolo. Buruieni spinoase crescuseră de-a lungul zidului, iar gunoaiele adunate păreau niște ornamente animate de puținele tufe care supraviețuiseră gazelor de eșapament. Remarcasem clădirea pentru că părea așa de tipică pentru L.A.: golașă, construită din materiale ieftine și cu fațada serios deteriorată. Partea din spate avea un aer de rău augur, și lucrurile nu păreau deloc mai bune nici la intrare.

În cea mai mare parte strada părea alcătuită din bungalow-uri californiene, case mici din lemn și stuc, cu două dormitoare și curți lăsate în paragină, lipsite de copaci. Majoritatea erau vopsite în culori pastelate, bizare îmbinări de turcoaz și mov, vopseluri cumpărate la reduceri care nu reușiseră să acopere cu adevărat culoarea anterioară. Am găsit un loc de parcare peste drum, mi-am încuiat mașina și am traversat către bloc.

Clădirea începea să se dezintegreze. Tencuiala era măcinată și uscată, tocurile din aluminiu ale ferestrelor, mâncate și contorsionate. Poarta din

fier forjat de la intrare fusese smulsă din zid, lăsând niște găuri atât de mari că puteai să-ți vâri pumnul în ele. Două dintre apartamentele de la stradă aveau ferestrele acoperite cu panouri de lemn. Grijulie, administrația oferise mai multe containere de gunoi, plasate lângă scări, fără să fi încheiat (se pare) un contract cu cei de la salubritate. Un câine mare și gălbejit răscolea cu entuziasm în grămada de gunoi, deși singura lui răsplată părea a fi un sfert de pizza. Se îndepărta cu repeziciune, ținând în dinții încleștați bucata de aluat întărit, ca și cum ar fi fost un os.

Am pătruns în hol. Majoritatea cutiilor poștale fuseseră smulse, iar corespondența era împrăștiată prin hol, printre tot atâtea gunoaie. Conform adresei de pe cec, Limardo locuia la apartamentul 26, despre care am presupus că se găsea undeva la etaj. Se părea că erau cam patruzeci de apartamente, doar în dreptul a câtorva figurând numele locatarilor. Lucrul mi se părea ciudat. În Santa Teresa, compania poștală nu distribuia nici măcar corespondența publicitară în lipsa unei cutii poștale, bine întreținută și purtând numele proprietarului. Mi l-am închipuit pe poștaş golindu-și geanta ca pe un coș de gunoi și luând-o apoi la sănătoasa înainte ca locatarii să-l năpădească, asemenea unor gândaci.

Așezate în șir, pe mai multe niveluri, apartamentele dădeau înspre o „grădină” interioară acoperită cu pietriș, pavele roz și câteva buruieni. Am luat-o în sus pe scările crăpate de ciment.

Pe palierul etajului al doilea, un bărbat de culoare așezat pe un scaun pliant șubred scobea cu un cuțit într-o bucată de săpun marca Ivory. În poală avea o revistă deschisă în care cădeau resturile. Omul, mătăhălos și greoi, avea vreo cincizeci de ani, părul sârmos și tuns scurt, ușor grizonant pe la tâmpile. Ochii erau de un căprui tulbure, iar una din pleoape era adunată ușor într-o

parte din pricina unei cicatrice vizibile care cobora de-a lungul obrazului.

Îmi aruncă o singură privire, reîntorcându-se apoi către sculptura care prindea formă în mâinile sale.

— Probabil îl cauți pe Alvin Limardo, spuse.

— Așa e, i-am răspuns surprinsă. De unde ați ghicit?

Îmi aruncă un zâmbet, dezvăluindu-și dantura perfectă, la fel de albă precum bucata de săpun în care sculpta. Își înclină capul spre mine, lăsând impresia, datorită răni, că-mi face cu ochiul.

— Drăguț, tu nu locuiești aici. Io îi știu pe toți de p-aci. Și, după cum te arăți, nu te bate gândul să închiriezi. Dacă știai încotro te îndrepti, mergeai la țintă. În schimb, te uiți în toate părțile, de parcă ceva ar putea să sară pe tine, inclusiv eu, mai spuse și apoi se opri pentru a mă măsura de sus până jos. Aș zice că ești de la serviciile sociale sau de la eliberări condiționate, cam pe aici. Poate de pe la serviciile de ajutor social.

— Nu-i rău, am zis eu. Dar de ce Limardo? Ce v-a făcut să credeți că pe el îl caut?

Zâmbi, arătându-și gingiile rozalii.

— Toți de p-aci e Alvin Limardo. Un fel de glumă a noastră. E numai un nume de ni-l luăm când vrem să păcălim pe carevașilea. Chiar io am fost Alvin Limardo săptămâna trecută, la coada pentru tichete de masă. Primește ajutor social, ajutor pentru handicapați, alocația pentru copii. Da' săptămâna trecută a venit unii cu mandat de arestare, să-l salte. Le-am zis: „Alvin Limardo e dus. A tăiat-o. Acu' nu-i nici unu' p-acilea cu numele acesta”. Alvin Limardo ăsta de-l cauți tu... e alb sau negru?

— Alb, i-am răspuns și l-am descris pe cel care venise în biroul meu sâmbătă. Nici n-am apucat să ajung cu descrierea la jumătate, că bărbatul a început să dea din cap, încă netezind săpunul cu lama cuțitului. Parcă ar fi sculptat o scroafă pe-o

parte, cu o droaie de purcei înghesuindu-se care mai de care să-i ajungă la țâțe. Cu totul nu avea mai mult de zece centimetri.

— Țsta-i John Daggett. Mamăăă... Tipu' e nasol. El e ăl de-l cauți, da' precis că s-a cărat.

— Aveți idee unde s-a dus?

— Io am auzit că pă la Santa Teresa.

— Păi, știu că a fost acolo sâmbătă. Acolo l-am întâlnit și eu. S-a mai întors de atunci?

Colțurile gurii îi coborâră a scepticism.

— L-am văzut luni și dup-aia s-a dat iar pierdut. Mai e și alți care-l cată. Tipu' se poartă ca unu' care-i pă fugă și nu prea vrea să se dea prins. Tu ce-ai cu el?

— Mi-a scris un cec fără acoperire.

Mă privi uluit.

— Și tu ai luat un cec de la unu' ca el? Pe Dumnezeu' meu, fetițo! Care-i treaba cu tine?

— Știu, i-am zis, umflată de răs. Doar eu sunt de vină. M-am gândit că poate o să reușesc să dau de el înainte să-și piardă urma definitiv.

— Să nu iei nimic de la unii ca ăștia, clătină el din cap, lipsit de compasiune. Asta a fost prima ta greșeală. A doua s-ar putea să fie că ai călcat p-acilea.

— E cineva aici care ar putea să știe cum să iau legătura cu el?

Îndreptă lama cuțitului către un apartamentul aflat cu două uși mai departe.

— Întreab-o pe Lovella. Ea ar putea să știe. Da' la fel de bine s-ar putea să nu.

— E o prietenă de-a lui?

— Nici vorbă. E nevastă-sa.

Mă simțeam oarecum mai optimistă în timp ce băteam la ușa apartamentului 26. Îmi era teamă să nu se fi mutat cu totul. Ușa din placaj, goală pe dinăuntru, avea în partea de jos o gaură făcută de o lovitură de picior. Fereastra glisantă era deschisă cam de-o palmă și un fald al draperiei flutura în afară. Geamul avea o crăpătură pe diagonală, cele

două jumătăți fiind ținute laolaltă cu bandă izolantă. Simțeam miros de mâncare gătită, care venea din apartament, varză creață sau varză nouă, cu un strop de oțet și șuncă.

Ușa s-a deschis și din cadrul ei mă cerceta o femeie. Avea buza superioară puțin umflată, asemenea juliturilor pe care le vezi la copiii care învață să meargă pe bicicletă. Ochiul stâng îi fusese învinețit de curând și acum avea vinișoare de un albastru întunecat, iar țesutul înconjurător era asemenea unui curcubeu, de la verde până la galben și gri. Avea părul de culoarea spicului, cu o cărare pe mijloc, prins deasupra urechilor cu câte o agrafă. Îmi era imposibil să-i ghicesc vârsta. Mai tânără decât m-aș fi așteptat, ținând cont de vârsta lui John Daggett care avea ceva peste cincizeci de ani.

— Lovella Daggett?

— Da, eu sunt.

Nu părea dornică să recunoască nici măcar atât.

— Mă numesc Kinsey Millhone. Îl caut pe John.

Își trecu neliniștită limba peste buza superioară, ca și cum încă nu se obișnuise cu noua ei formă și dimensiune. Pe o porțiune din zona julită se formase deja o crustă care semăna aproape perfect cu o jumătate de mustață.

— Nu-i aici. Nu știu pe unde e. De ce ai nevoie de el?

— M-a angajat pentru o treabă, dar m-a plătit cu un cec fără acoperire. Speram să lămurim situația.

Mă studia în timp ce procesa informația.

— Și pentru ce te-a angajat?

— Să livrez ceva.

Femeia nu credea nicio iotă din ce spuneam.

— Ești polițistă?

— Nu.

— Atunci, ce ești?

În loc de răspuns i-am arătat o copie după licența de detectiv. S-a întors și s-a îndepărtat de

ușă, lăsând-o deschisă în urma ei. M-am gândit că asta era modul ei de a mă invita înăuntru.

Am pășit în camera de zi și am închis ușa după mine. Camera era cu acel gen de mochetă verde, buclată, foarte apreciată de proprietarii de apartamente de pretutindeni. Singurele piese de mobilier din cameră erau o masă pentru jocul de cărți și două scaune de lemn. O fâșie din carpetă, mai deschisă la culoare, și lungă de aproape doi metri, situată de-a lungul unui perete, indica locul unde înainte fusese o canapea, iar urmele presate arătau că mai fuseseră și două fotolii grele, și o măsuță, dispuse în ceea ce decoratorii numesc „zona de conversație”. Dar în loc de conversație Daggett trecuse direct la bumbăcit de fâlci și distrusese cam tot ce-i ieșise în cale. Singura lampă din cameră avea ștecărul smuls, iar firele atârnavă ca niște ligamente sfâșiate.

— Ce s-a întâmplat cu mobila?

— A amanetat-o pe toată săptămâna trecută. Banii i-a folosit se pare ca să-și achite datoriile la bar. Înainte de asta a fost mașina. Era o rablă oricum, dar eu o plătisem. Ar trebui să vezi ce folosim pe post de pat acum. O saltea plină de pișat pe care a găsit-o pe stradă.

M-am cocoțat pe unul dintre scaunele înalte de lângă teigheaua bucătăriei mici unde Lovella se învârtea dintr-o parte în alta. Pe foc era pusă o crăticioară din aluminiu în care apa fierbea cu furie. Pe unul dintre ochiurile din spate era un ceainic tăbăcit, tot de aluminiu, în care niște legume fierbeau la foc mic.

Lovella purta niște blugi uzați și un tricou alb, simplu, îmbrăcat pe dos, la spate cu o etichetă pe care se putea citi Fruit of the Loom. Partea de jos a tricoului era strânsă și înnodată, alcătuind o bustieră care îi lăsa mijlocul dezgolit.

— Vrei niște cafea? Tocmai făceam una.

— Da, mulțumesc, i-am spus.

A limpezit o ceașcă la robinetul de apă caldă, după care a șters-o repede cu un șervet de hârtie. A așezat-o pe tejghea și a pus câteva lingurițe de nescafe, folosind apoi același șervet pentru a lua crăticioara de pe foc. Apa sfârâia pe marginea crăticioarei în timp ce o turna. A mai turnat într-o ceașcă, a amestecat repede conținutul și a împins-o spre mine, cu lingurița sprijinită de buza ceștii.

— Daggett e un nemernic. Ar trebui să-l închidă pe viață, zise și remarca mi s-a părut aproape gratuită.

— El ți-a făcut asta? am întrebat în timp ce îi priveam în fugă chipul învinețit.

M-a fixat cu ochii ei spălăciți, fără să se deranjeze să-mi răspundă. De aproape am putut să îmi dau seama că nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. S-a aplecat înainte, cu coatele sprijinite pe tejghea, ținând ceașca strâns între palme. Nu purta sutien și avea sânii mari, moi și grei ca niște baloane pline cu apă, cu sfârcurile ca niște noduri zbârcite apăsând pe țesătura tricoului. M-am întrebat dacă era prostituată. Cunoscusem câteva care afișau aceeași sexualitate debordantă – superficialitate în spatele căreia nu se ascundea pic de sentiment.

— De când ești măritată?

— Te deranjează dacă îmi aprind o țigară?

— E casa ta. Poți să faci ce vrei, i-am răspuns.

Ultima remarcă mi-a fost răsplătită cu un zâmbet vag, singurul pe care îl surprinsesem până atunci. S-a întins după un pachet de Pall Mall, a dat focul mai tare și și-a aprins țigara de la aragaz, aplecându-și capul așa încât să își ferească părul de foc. A tras cu putere, apoi a suflat fumul care m-a învăluit ca un nor.

— De șase săptămâni, zise, răspunzându-mi cu întârziere. Am corespondat cât timp a fost închis la San Luis. Ne-am scris vreme de un an și dup-aia ne-am căsătorit, imediat ce a ieșit. O tâmpenie? Isuse. Îți vine să crezi că am făcut asta?

Am ridicat din umeri fără să spun nimic. Nu cred că îi păsa cu adevărat dacă o credeam sau nu.

— Cum ați ajuns să vă cunoașteți?

— Printr-un prieten de-al lui. Un tip pe nume Billy Polo cu care fusesem eu. Stăteau și vorbeau despre femei și au vorbit și despre mine. Cred că Billy l-a făcut să creadă că sunt o partidă nemaipomenită, așa că Daggett a luat legătura cu mine.

Am sorbit din cafea. Avea gustul acela fad și aproape acru al cafelei instant, și cocoloașe mici pluteau pe margini.

— Ai niște lapte?

— Sigur. Îmi cer scuze, zise ea. Se duse până la frigider, de unde luă o cutie de lapte concentrat.

Nu era tocmai ceea ce voiam, dar mi-am pus totuși în cafea, privind cu interes cum laptele dizolvat se ridica la suprafață într-o mulțime de puncte albe. Mă întrebam dacă modelul care se formase deasupra putea să însemne ceva pentru un ghicitor, asemenea celor care citesc în frunzele de ceai. Mă gândeam că tocmai întrezărisem o viitoare indigestie, dar nu eram sigură.

— Daggett poate fi fermecător când vrea, a continuat ea. Dar dă-i să bea câteva pahare și devine rău ca un șarpe.

Mai auzisem povestea asta și altă dată.

— De ce nu pleci? am întrebat, ca de fiecare dată.

— Pentru că o să vină după mine, d-aia, zise aproape răstit. Tu nu-l cunoști. M-ar omorî fără să clipească. La fel cum ar face și dacă aş chema poliția. Dacă îndrăznești să te iei în gură cu el, îți trage una de-ți zboară toți dinții din gură. Urăște femeile, asta-i problema lui. Bineînțeles, dacă e treaz, știe să vorbească în așa fel încât să te facă să-ți pierzi mințile. Oricum, sper că a plecat de tot. A primit un telefon luni dimineață și a zbughit-o ca din pușcă. De-atunci n-am mai primit nicio veste de la el. Sigur, ieri ne-au tăiat telefonul așa că, nici

de-ar vrea, nu știu cum ar putea să ia legătura cu mine.

— De ce nu vorbești cu polițistul care îl supraveghează?

— Aș putea, zise fără tragere de inimă. De câte ori apare pe-aici, se înființează și la ăla. A avut o slujbă, două zile, dar a renunțat. Bineînțeles că n-ar trebui să bea. Cred că la început a încercat să respecte regulile, dar nu i-a ieșit.

— De ce să nu scapi cât ai ocazia?

— Și unde să mă duc? Sunt complet lefteră.

— Există adăposturi speciale pentru femeile abuzate. De ce nu suni la centrul pentru violuri. Vor ști ei ce să facă.

Dădu din mână a lehamite.

— Doamne, cât îmi plac oamenii de felul tău. Ai fost vreodată cu vreun tip care te bate?

— N-am fost măritată cu niciunul de genul ăsta, i-am zis. N-aș suporta un tratament de rahat ca ăsta.

— La fel spuneam și eu, surioară, dar ascultă-mă pe mine. Nu-i chiar așa ușor să scapi. Nu cu un nenorocit ca Daggett. Se jură că mă va urmări până la capătul lumii și îl cred în stare.

— Pentru ce a fost închis?

— Nu mi-a zis niciodată, iar eu nu l-am întrebat. Altă tâmpenie. La început, părea că nu contează. Vreo două săptămâni totul a mers bine. Era ca un copil, știi? Un dulce. Dumnezeu, se învârtea după mine peste tot, ca un cățeluș. Nu ne mai săturam unul de altul și totul părea exact ca în scrisorile pe care ni le-am scris. Apoi, într-o noapte, a dat peste Jack Daniel's^[6] și totul s-a dus pe apa sâmbetei.

— A pomenit vreodată de Tony Gahan?

— Nu. ăsta cine mai e?

— Nu știu sigur. Un puști pe care mi-a cerut să-l găsesc.

— Și cu ce te-a plătit? Pot să văd cecul?

Am scos cecul din geantă și l-am așezat pe tejghea. Mi-am propus să nu-i spun nimic despre cei douăzeci și cinci de mii de dolari. Nu cred că i-ar fi convenit prea tare să afle că el risipea banii.

— Din câte am înțeles, Limardo e un nume inventat.

Se uită cu atenție la hârtie.

— Da, dar Daggett chiar a avut niște bani în contul ăsta. Cred că i-a scos chiar înainte de a se căra.

Trase din țigară și îmi înapoie cecul. Am reușit să-mi feresc fața, înainte să sufle iar fumul în direcția mea.

— Telefonul primit luni, despre ce a fost vorba? Ai idee?

— Habar n-am. Eram cu rufele la spălătorie. Când m-am întors, vorbea încă la telefon și era pământiu la față, ca și cârpa aia de vase. A închis imediat și a început să-și îndese lucrurile într-o geantă. A întors casa cu susu-n jos căutând după carnetul de cecuri. Mi-era teamă să nu vină după mine, gândindu-se că poate l-am luat eu, dar cred că era prea speriat ca să mai știe de mine.

— Ți-a spus el asta?

— Nu. Însă nu pusese picătură în gură, mâinile îi tremurau rău.

— Ai idee încotro ar fi putut să o apuce?

Ochii i se aprinseră subit, vădind o emoție pe care a încercat să o ascundă, coborându-și privirea.

— N-a avut decât un singur prieten, pe Billy Polo din Santa Teresa. Când era la ananghie, la el se ducea. Cred că, mai demult, a avut și familia acolo, dar nu știu ce s-a întâmplat cu ei. Nu prea mi-a vorbit despre asta.

— Așadar, Polo nu mai e închis?

— Am auzit că tocmai a ieșit.

— Atunci poate că o să-l caut, pentru că e singura mea pistă, între timp, dacă afli ceva despre oricare din ei, poți să cauți un telefon și să mă anunți?

Am scos o carte de vizită și i-am scris pe spate adresa mea și numărul de telefon de acasă.

— Sună-mă cu taxă inversă.

S-a uitat la cartea de vizită pe amândouă fețele.

— Ce crezi că se întâmplă?

— Nu știu și nici nu prea îmi pasă. Cum dau de el, lămuresc lucrurile și ies din afacerea asta.

3

Dacă tot eram în zonă, am trecut și pe la bancă. Tipa de la Serviciul clienți nu mi-a fost de niciun ajutor. Era brunetă, cu puțin peste douăzeci de ani, și am tras concluzia că e nouă, pentru că la fiecare întrebare pe care i-o adresam se uita la mine cu privirea neliniștită a unuia care, nesigur pe reguli, răspunde întotdeauna cu nu. A refuzat să verifice numărul de cont al lui „Alvin Limardo” și dacă acel cont fusese închis. Nu a vrut să-mi spună dacă exista un alt cont pe numele lui John Daggett. Știam că trebuie să existe o copie înregistrată a cecului, dar a refuzat să verifice informațiile pe care el le oferise în acel moment. Mă tot gândeam că trebuie să mai fie vreo cale pe care să apuc, mai ales că erau atâția bani în joc. Cu siguranță, celor de la bancă trebuia să le pese de cele douăzeci și cinci de mii de dolari. Stăteam la tezghea și mă holbam la tipă, iar ea se holba la mine. Poate că n-a înțeles.

Am scos copia după licența mea de detectiv și i-am arătat-o.

— Uite, am spus, vezi asta? Sunt detectiv particular. E o problemă destul de serioasă. Am fost angajată să predau un cec, dar acum nu-l găsesc pe cel care mi l-a dat și nici nu știu unde locuiește persoana care ar trebui să-l primească. Nu încerc decât să găsesc o pistă, ca să pot face treaba pentru care am fost angajată.

— Înțeleg asta.

— Dar n-o să-mi dai nicio informație, nu?

— Este împotriva regulamentului băncii.

— Dar ca Alvin Limardo să-mi scrie un cec fără acoperire nu este împotriva regulamentului?

— Ba da.

— Și atunci, eu ce-ar trebui să fac? am zis.

În realitate știam răspunsul... n-ai decât să-l înghiți, proasto... dar eram încăpățânată și

întăritată.

— Chemăți-l în instanță, a răspuns.

— Dar nu reușesc să dau de el. Nu poate fi târât în instanță dacă nimeni nu știe unde este.

Mă fixa cu o privire inexpresivă și nu făcu niciun comentariu.

— Dar cei douăzeci și cinci de mii de dolari? am spus. Ce să fac cu ei?

— Habar n-am.

Mi-am coborât privirea spre biroul ei. Când eram la grădiniță îmi plăcea să mușc și azi încă mai lupt cu imboldul acesta. Pur și simplu e o senzație plăcută.

— Vreau să vorbesc cu șeful dumatăle.

— Domnul Stallings? Astăzi nu-l mai găsiți.

— Atunci, nu există cineva care ar putea să mă ajute cu această problemă?

— Eu sunt cea care se ocupă de Serviciul clienți, clătină ea din cap.

— Dar dumneata nu faci nimic. Cum se poate numi Serviciul clienți, dacă dumneata nu faci niciun rahat?

Își țuguie buzele ca o mironosiță.

— Vă rog să nu folosiți un astfel de limbaj în fața mea. E foarte jignitor.

— Ce trebuie să fac, să mă ajute cineva pe aici?

— Aveți un cont deschis la noi?

— Și dacă aș avea, m-ai ajuta?

— Nu în această chestiune. Nu avem voie să divulgăm informații despre clienții noștri.

Era o prostie. M-am îndepărtat de biroul ei. Aș fi vrut să-i arunc o replică devastatoare, dar nu-mi venea niciuna în minte. Îmi dădeam seama că sunt furioasă pe mine însămi pentru că mă băgasem în povestea asta, dar speram să îmi vărs puțin nervii asupra ei... acțiune lipsită de sens. M-am întors în mașină și am pornit spre autostradă. Când am ajuns în Santa Teresa era 16.35. Am renunțat să trec pe la birou și m-am dus direct acasă.

Starea mea s-a îmbunătățit de cum am intrat în casă. Apartamentul meu fusese inițial un garaj pentru o singură mașină, iar acum era compus dintr-o cameră cu latura de patru metri și jumătate, cu o mică anexă în partea dreaptă, pe post de bucătărie, despărțită de restul camerei printr-un bar. Spațiul e organizat cu multă înțelepciune: mașina de spălat, deasupra uscătorului, ambele înghesuite lângă chicinetă, rafturi, scrinuri și spații de depozitare încorporate în zid. Totul e ordonat, am toate utilitățile și locul mi se potrivește de minune. Am o canapea extensibilă, de un metru optzeci, pe care dorm de obicei fără să o mai desfac, un birou, un scaun, o noptieră și niște perne uriașe care pot fi folosite drept fotolii în cazul în care am musafiri. Baia este un complex integrat din fibre de sticlă care are totul, de la suportul pentru prosop până la cel pentru săpun, și chiar și un decupaj în dreptul ferestrei care dă în stradă. Uneori stau în cadă cu mâinile sprijinite pe pervaz și privesc mașinile care trec, gândindu-mă cât sunt de norocoasă. Îmi place la nebunie că sunt singură. E aproape ca și cum aș fi bogată.

Mi-am aruncat geanta pe birou și am agățat haina în cuier. M-am așezat pe canapea, mi-am scos cizmele, apoi m-am dus la frigider și mi-am luat o sticlă de Zinfandel^[7] și un tirbușon. Din când în când încerc să mă port stilat. Cu alte cuvinte, beau vin îmbuteliat și nu vin la carton. Am scos dopul și mi-am turnat un pahar. M-am îndreptat spre birou, am scos cartea de telefon din sertarul de sus și împreună cu paharul de vin și cablul telefonului, le-am târât după mine până la canapea. Am lăsat paharul pe noptieră și am început să caut prin carte, să văd dacă Billy Polo era înregistrat. Bineînțeles că nu era. Am căutat numele Gahan. Fără noroc. Am mai luat o gură de vin, încercând să mă gândesc ce să fac în continuare.

Dintr-un impuls, am căutat numele Daggett. Lovella îmi spusese în treacăt că el locuise aici

odinioară. Poate că mai avea încă rude în oraș.

Apăreau patru nume de Daggett în cartea de telefon. Am început să formez numerele în ordinea în care apăreau în carte, spunând de fiecare dată același lucru:

— Bună. Încerc să dau de un anume John Daggett, care a locuit mai demult prin zonă. Îmi puteți spune dacă acesta este numărul lui?

Primele două apeluri au fost ratări, dar la al treilea, persoana de la celălalt capăt al firului a răspuns la întrebarea mea printr-o tăcere bizară, semn că informația era rumegată.

— Ce doriți de la el? mă întrebă. După voce părea să aibă în jur de șaizeci de ani, vorbea cu fereală, atent la răspunsul meu, dar nu se putea hotărî cât de mult ar fi vrut să divulge.

Era evident dornic să sară direct la chestiunile spinoase. Din tot ce auzisem despre Daggett, era clar că e o secătură, așa că n-am îndrăznit să mă dau drept o prietenă de-a lui. Dacă recunoșteam că îmi datora bani, probabil că mi s-ar fi trântit telefonul în nas. În mod normal, într-o situație ca asta, aș pretinde că eu trebuie să îi dau niște bani, dar acum, nu știu de ce, nu credeam că asta ar să țină. Lumea începea să se cam prindă la abureli de genul ăsta.

Am aruncat prima minciună care mi-a venit în minte:

— Ca să fiu sinceră, am spus, l-am întâlnit pe John o singură dată, dar încerc să iau legătura cu o cunoștință comună și cred că John îi știe adresa și numărul de telefon.

— Cu cine vreți să luați legătura?

Întrebarea m-a cam luat pe nepregătite, pentru că nu mă gândisem încă la asta.

— Cu cine? Păi... cu Alvin Limardo. John v-a pomenit vreodată despre Alvin?

— Nu, nu cred. Totuși, poate că ați nimerit greșit. Acel John Daggett care locuia aici este acum închis și se află acolo cam de vreo doi ani.

Felul în care îmi vorbea demonstra că aveam de-a face cu cineva pentru care monotonia vieții de pensionar investea chiar și un posibil apel greșit cu o serie de posibilități interesante. Totuși, îmi era destul de clar că dădusem peste o mină de aur.

— El este cel despre care vorbesc, am replicat. A fost închis la San Luis Obispo.

— Și încă mai este.

— Aaa, nu. A ieșit. A fost eliberat acum șase săptămâni.

— John? *Nu* se poate, doamnă. E încă în închisoare și sper să rămână acolo. Nu vreau să-l vorbesc de rău, dar să știți că este ceea ce eu numesc o persoană problematică.

— Problematică?

— Ei bine, da. Așa l-aș numi. John este genul de om care creează probleme, destul de serioase de obicei.

— Chiar așa? Nu mi-am dat seama de asta.

Eram încântată că omul e dornic să stea de vorbă. Atât timp cât îl puteam face să vorbească, mă gândeam că pot să-mi dau seama cum să dau de Daggett. M-am hotărât să risc.

— Sunteți fratele lui, am întrebat?

— Sunt cumnatul lui, Eugene Nickerson.

— Atunci trebuie să fiți căsătorit cu sora lui John.

— Nu, zise râzând, el este căsătorit cu sora mea. A fost Nickerson înainte să devină Daggett.

— Sunteți fratele Lovellei?

Încercam să-mi imaginez doi frați cu o diferență de vârstă de patruzeci de ani.

— Nu, al lui Essie.

Am îndepărtat receptorul de la ureche holbându-mă la el. Despre ce vorbea?

— Stați puțin. Sunt confuză. Poate că nu vorbim totuși despre aceeași persoană.

I l-am descris în câteva cuvinte pe acel John Daggett pe care-l întâlnisem. Nu înțelegeam cum puteau fi doi, dar sigur ceva era în neregulă.

— El este, sigur. Cum spuneți că l-ați cunoscut?

— L-am cunoscut sâmbăta trecută, chiar aici în Santa Teresa.

Liniștea de la celălalt capăt al firului era profundă. Într-un final, am curmat-o:

— Aș putea cumva să trec pe la dumneavoastră, ca să putem vorbi despre asta?

— Cred că ar fi cel mai bine, zise el. Cum vă numiți?

— Kinsey Millhone.

Îmi explică unde locuiește și cum să ajung la el.

* * *

Casa era albă și avea o mică verandă din lemn. Stătea ascunsă în umbra lui Capillo Hill, în partea de vest a orașului. Strada era scurtă, doar trei case înșirate pe fiecare parte, apoi asfaltul se pierdea în fășia de pietriș ce forma un soi de parcare, lângă casa familiei Daggett. Dincolo de aceasta se înălța dealul, acoperit de copaci răsfirați și de arbuști. Curtea casei era întotdeauna scufundată în umbră. Un gard de sârmă lăsat pe o rână marca granițele proprietății. Din loc în loc, fuseseră plantate tufișuri, dar nu prinseseră rădăcini și acum se zăreau doar mănunchiuri de nuiete uscate. Casa avea un aspect jigărit, precum un câine vagabond închis în cușcă în așteptarea hingherilor.

Am urcat scările abrupte din lemn și am bătut la ușă. Mi-a deschis Eugene Nickerson. Era cam așa cum mi-l imaginasem: în jur de șaizeci de ani, înălțime medie, părul grizonant și sârmos și sprâncenele unite. Avea ochii mici și spălăciți, iar genele îi erau aproape albe. Umeri înguști, talia subțire, purta pantaloni cu bretele și o flanelă. În mâna stângă ținea o Biblie, cu degetul arătător vârât între pagini drept semn de carte.

„Ia te uită”, mi-am zis.

— Va trebui să-mi spuneți din nou cum vă numiți, mă întrebă, în timp ce îmi făcea semn să

intru. Nu mai am o memorie așa de bună ca pe vremuri.

— Kinsey Millhone, am spus, dând mâna cu el. Încântată de cunoștință, domnule Nickerson. Sper că nu v-am deranjat.

— Deloc. Ne pregăteam să citim din Biblie. De obicei ne întâlnim miercuri seara, dar pastorul nostru a avut gripă săptămâna asta, așa că întâlnirea a fost amânată. Ea este sora mea, Essie Daggett, soția lui John, zise, arătând spre femeia care stătea pe canapea. Puteți să-mi spuneți Eugene dacă vreți, mai adăugă.

Am zâmbit scurt, în semn de aprobare, și apoi m-am concentrat asupra femeii.

— Bună ziua. Ce mai faceți? Vă sunt recunoscătoare că mi-ați permis să trec pe la dumneavoastră.

M-am îndreptat către ea și i-am întins mâna. Și-a lăsat câteva degete să zăbovească, scurt, în mâna mea. Era ca și cum ai fi dat mâna cu o mânășă de cauciuc.

Avea fața lată și lipsită de culoare, părul cărunt și o tunsoare nepotrivită, iar ochelarii aveau lentilele groase și rame masive de plastic. Pe partea dreaptă a nasului avea o umflătură cam de mărimea unui bob de porumb. Maxilarul inferior îi ieșea amenințător înainte, cu canini proeminenți de ambele părți. Mirosea puternic a lăcrămioare.

Eugene îmi sugeră să iau loc. Aveam de ales între canapeaua pe care stătea Essie și un scaun cu spătar arcuit din care lipsea o vergea. Am ales scaunul și m-am așezat ușor mai pe margine, ca să nu mai rup vreo vergea. Eugene se lăsă într-un balansoar de răchită, care scârțâi sub greutatea lui. Luă fâșia de panglică mov care atârna din Biblie și o puse drept semn, apoi așeză cartea pe masă, în fața lui. Cu privirea ațintită în poală, Essie nu scosese niciun sunet.

— Ați dori un pahar cu apă? mă întrebă bătrânul. Noi nu folosim băuturi cu cofeină, dar vă

aduc bucuros un 7-Up, dacă vreți.

— Nu, mulțumesc, am zis.

Chiar intrasem în panică. Să stai în preajma unor creștini devotați e ca și cum ai fi printre bogătași. Ajungi să îți dai seama că totul funcționează conform unor reguli, o etichetă bizară pe care te temi că s-ar putea să o încâlci din greșeală, încercam să am gânduri inofensive, blânde, sperând să nu-mi scape vreun cuvânt nu tocmai ortodox. Cum se putea ca John Daggett să aibă vreo legătură cu cei doi?

Eugene își dresese glasul:

— I-am povestit lui Essie că există o confuzie în legătură cu locul unde ar putea fi John Daggett. Noi înțelesesem că John este încă în închisoare, dar se pare că dumneavoastră aveți o altă părere.

— Și eu sunt la fel de nelămurită, am zis.

Mintea îmi mergea cu iuțea, întrebându-mă câte informații aș putea obține fără să dezvălui nimic. Oricâți draci aveam pe Daggett, credeam totuși că nu e cazul să fiu indiscretă. Nu doar pentru că tipul era sub supraveghere, dar mai era și Lovella. Nu voiam să fiu eu cea care dă în vileag secretul despre această nouă soție unei femei cu care se părea că încă e căsătorit.

— Se întâmplă să aveți vreo poză de-a lui? am întrebat. Mă gândesc, poate, că omul cu care am vorbit să fi mințit că este cumnatul dumneavoastră.

— Nu știu, zise Eugene oarecum reticent. Din câte mi l-ați descris, părea a fi el.

Essie se întinse și luă o fotografie color, de studio, așezată într-o ramă ornamentală din argint.

— A fost făcută la a treizeci și cincea aniversare a nunții noastre, zise.

Avea o voce guturală și vorbea cu o ușoară ranchiună. I-a întins fratelui ei fotografia, ca și cum acesta n-o văzuse niciodată până atunci și poate voia să arunce o privire.

— Era cu puțin timp înainte ca John să plece la San Luis, adăugă Eugene dându-mi fotografia, cu

un ton de parcă John era doar plecat într-o călătorie de afaceri.

Am studiat poza cu atenție. Nu mai încăpea nicio îndoială, Daggett era. Avea un aer crispat, asemenea acelor oameni care se fotografiază în ținută de soldat al Confederației^[8] sau de gentilom din perioada victoriană. Gulerul părea prea strâmt, iar părul uns cu prea multă pomadă. Cel mai bine i se vedea crisparea pe chip, parcă omul ar fi fost gata în orice moment să se ridice și să o ia la goană. Essie îi ședea alături, la fel de impasibilă precum o budincă. Purta o rochie liliachie din crep, cu întărituri la umeri și nasturi de sticlă, iar pe umărul stâng avea prins un mic buchet de orhidee.

— Foarte drăguț, am murmurat, cu un sentiment vinovat și ipocrit.

Era o poză oribilă. Ea arăta ca un bulldog, iar John, ca și cum se chinuia să-și țină un pârț.

— Ce fel de infracțiune a comis? am întrebat-o pe Essie în timp ce îi returnam fotografia.

Femeia scoase un găâit.

— Preferăm să nu vorbim despre asta, interveni calm Eugene. Poate că ar trebui să ne povestiți mai multe despre cum l-ați cunoscut dumneavoastră.

— Păi, nu ne știm foarte bine. Cred că am pomenit de asta la telefon. Avem un prieten comun și speram să dau de el. John mi-a spus că are rude în această zonă și m-am gândit să-mi încerc norocul. Presupun că nu ați vorbit cu el în ultima vreme.

Essie se fâțâi pe canapea.

— Am rămas alături de el cât am putut, zise. Pastorul ne-a spus că, după părerea lui, am făcut destule. Nu știm cu ce demoni se luptă John în sufletul lui, dar există o limită până la care ceilalți pot îndura.

Limita de care vorbea i se simțea în voce și mă întrebam care era natura acesteia: furie, umilință poate, martiriul celor slabi ajunși la cheremul nemernicilor.

— Îmi închipui că traiul cu John nu a fost tocmai ușor, am zis eu.

— Este exact cum spune Biblia, răspunse Essie, strângând din buze și încleștându-și mâinile pe genunchi, „*Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc.*”⁹¹ Avea un ton acuzator și începu să se legene, agitată.

„Hopa, mi-am zis, cucoana se încinge cam tare și supapa de temperatură i-a ajuns la roșu.”

Eugene începu să se miște în scaun, tușind ușor pentru a-mi atrage atenția:

— Spuneți că l-ați văzut sâmbătă. Pot să întreb cu ce ocazie?

Atunci mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi pregătesc minciuna ceva mai bine, pentru că nu mai puteam să-mi adun gândurile ca să răspund. Izbucnirea lui Essie Daggett mă luase pe nepregătite și mintea mi se golise cu totul.

— Ai fost mântuită? se aplecă ea spre mine.

— Mă scuzați, cum ați zis? am întrebat, privind-o pieziș.

— L-ai primit pe Isus în inima ta? Te-ai lepădat de *păcat*? Te-ai *căit*? Ai lăsat sângele *Mielului* să curgă asupra ta pentru a te curăța?

O picătură de salivă mă stropi pe obraz, dar nu am reacționat în niciun fel.

— Nu, nu în ultima vreme, i-am spus.

Oare ce le atrăgea pe genul ăsta de femei la mine?

— Lasă, Essie, sunt sigur că n-a venit aici ca să se ocupe de mântuirea sufletului, zise Eugene și se uită la ceas. Vai de mine, cred că e timpul să îți iei medicamentele.

Am profitat de ocazie ca să mă ridic.

— Nu vreau să vă mai răpesc din timp, am spus pe un ton convențional. Vă mulțumesc mult pentru ajutor și, dacă o să mai am nevoie de dumneavoastră, vă voi da un telefon.

Am băjbăit prin geantă după o carte de vizită și am lăsat-o pe masă.

Essie era acum de neoprit.

— „Voi strânge împotriva ta adunare și te vor uide cu pietre și cu sabie te vor *tăia*. Arde-vor casele tale cu foc și te vor judeca înaintea ochilor multor femei; așa voi pune capăt desfrânării tale și nu vei mai face daruri.”^[10]

— Bine, vă mulțumesc mult, am strigat în timp ce mă îndreptam spre ușă.

Eugene îi mângâia ușor mâinile lui Essie, prea abătut ca să-i mai pese de plecarea mea.

Am închis ușa și m-am grăbit să ajung la mașină. Începuse să se întunece și mie nu-mi plăcea cartierul.

Vineri dimineață m-am trezit la ora 6.00 și m-am dus pe plajă ca să alerg. N-am putut să fac jogging aproape toată vara din cauza unei răni, dar am reînceput de două luni și mă simt bine. N-am fost niciodată prea entuziastă în ceea ce privește sportul și dacă puteam îl evitam, dar am observat cum, cu cât înaintez în vârstă, corpul meu începe să se înmoaie, ca untul lăsat la temperatura camerei. Nu mi-ar plăcea să-mi văd fundul căzut și coapsele ieșite în afară ca și cum ar fi niște pantaloni bufanți din carne. Ca să pot purta în continuare blugi mulați, costumația mea standard, alerg câte cinci kilometri în fiecare zi, pe drumul de biciclete care se întinde de-a lungul plajei.

Răsăritul se profila la orizont precum acuarelele pe pânza unui pictor: albastru cobalt, violet și trandafiriu amestecându-se în dungi orizontale. În depărtare se vedeau norii deasupra oceanului, mari și întunecați, aducând mirosul mării odată cu valurile care se spărgeau de țărm. Era frig, alergam și ca să mă încălzesc, nu numai să mă mențin în formă.

M-am întors în apartament la 6.25, am făcut un duș, m-am îmbrăcat cu o pereche de blugi și un pulover, mi-am pus cizmele și apoi am mâncat un castron cu cereale. Am citit ziarul de la început până la sfârșit, uitându-mă cu interes peste harta vremii care arăta spirala radiantă a unei furtuni ce venea spre noi din Alaska. Erau șanse de 80 la sută să plouă după-masă, în weekend aveau să fie ploi sporadice, dar vremea se îndrepta până luni noaptea. Ploile nu sunt foarte frecvente în Santa Teresa și sosirea lor are un aer festiv. De fiecare dată mă cuprinde dorința să mă închid în casă și să mă trântesc în fotoliu cu o carte bună. Numai ce mi-am cumpărat un roman de-al lui Len Deighton^[11] și de-abia aștept să-l citesc.

La ora nouă, fără tragere de inimă, mi-am scos dintr-un cotlon impermeabilul, mi-am luat geanta, am încuiat apartamentul și-am plecat spre birou. Soarele strălucea fără prea multă vlagă, în timp ce o grămadă de nori de culoarea cărbunelui venea dinspre insulele situate la patruzeci și doi de kilometri distanță. Am parcat mașina și am urcat pe scara de serviciu, trecând pe lângă ușa dublă de sticlă de la California Fidelity, unde treaba se începuse deja.

Am descuiat ușa biroului și mi-am aruncat geanta pe scaun. Nu prea aveam multe de făcut. Poate doar puțină treabă, apoi mă puteam duce înapoi acasă.

Nu primisem niciun mesaj pe robot. M-am uitat pe corespondența din ziua precedentă, după care m-am așezat în fața mașinii de scris și am pus laolaltă notițele pe care le luasem în timpul vizitelor la Lovella Daggett, Eugene Nickerson și sora lui, Essie. Cum nimeni nu știa unde era John Daggett, m-am decis să încerc să dau de urma lui Billy Polo. Aveam nevoie de cât mai multe date pentru a reuși să-l identific prin intermediul unor documente. Am sunat la secția de poliție din Santa Teresa și am cerut cu sergentul Robb.

Pe Jonah îl cunoscusem în iunie când lucram la un caz de dispariție. Avea un mariaj nesigur și de aceea o relație între noi nu era, din punctul meu de vedere, un lucru recomandabil, dar încă îl priveam cu interes. Era ceea ce se cheamă „un irlandez negru”: păr închis la culoare, ochi albaștri, cu o urmă de masochism în privire (poate). Nu-l știam chiar atât de bine ca să-mi dau seama cât din suferința lui era autoprovoacă și nici nu știu dacă voiam să află. În orice caz, mă gândesc câteodată că o relație neconsumată este cea mai inteligentă mișcare. Fără certuri, fără pretenții, fără dezamăgiri, și amândoi partenerii își țin nervii numai pentru ei. Oricare ar fi aparențele, majoritatea oamenilor sunt dotați cu un mecanism

emoțional destul de complicat. Când intervine intimitatea, apar și primele defecțiuni, stricăciuni provocate de ciocnirea pasiunilor, aidoma unor mărfare care se întâlnesc pe aceeași linie. Am avut parte de destule astfel de lucruri, de-a lungul anilor. Nici eu nu eram într-o stare mai bună decât el, așa că de ce să ne complicăm viețile?

După două apeluri receptorul a fost ridicat.

— Persoane Dispărute, aici sergentul Robb.

— Bună, Jonah. Sunt Kinsey.

— Bună, iubito, ce pot face pentru tine care să fie legal în acest stat?

Am zâmbit.

— Ce-ai zice de o verificare a vreo doi foști deținuți?

— Sigur, nicio problemă.

I-am spus numele celor doi și puținele informații pe care le aveam. Și le-a notat și mi-a zis că o să mă contacteze el. Trebuia să completeze un formular și să caute informațiile în baza națională de date computerizate. Era o infracțiune, de vreme ce nu aveam dreptul să accesez acele informații. În general, un detectiv particular nu are mai multe drepturi decât un cetățean de rând și trebuie să se bazeze pe ingeniozitate, răbdare și creativitate pentru a obține o serie de lucruri la care agențiile oficiale au acces în mod natural. Este o situație frustrantă, dar nu imposibilă. Pur și simplu, întrețin relații de prietenie cu oameni conectați la sistem în diferite locuri. Am relații la compania de telefoane, la biroul de credite, la Southern California Gas^[12], la Southern Cal Edison^[13] și la DMV. Din când în când, dacă am ceva ce merită oferit la schimb, pot să găsesc relații și la anumite instituții guvernamentale. Cât despre informații de natură personală, mă pot baza de obicei pe tendința oamenilor de a se turna unii pe alții ori de câte ori li se ivește ocazia.

Mi-am alcătuit o listă cu demersurile ulterioare în legătură cu Billy Polo și m-am pus pe lucru.

Cunoscându-l pe Jonah, avea să sune la Serviciul de supraveghere al foștilor deținuți ca să ceară adresa actuală a lui Polo. Între timp voiam să analizez la rândul-mi câteva posibile puncte de plecare. Când faci o cercetare în căutarea cuiva, dai întotdeauna peste lucruri profitabile. Nu voiam să trec cu vederea nicio posibilă surpriză pentru că în asta stă jumătate din farmecul meseriei. Știam că Polo nu era înregistrat în cartea de telefoane, dar am sunat la informații, gândindu-mă că poate, între timp, își instalase un post telefonic. N-am găsit nimic.

L-am sunat pe prietenul meu de la compania de utilități și l-am întrebat despre o posibilă abonare. Registrele lor nu aveau nimic. Se pare că nu se înscrisese în zonă pentru apă, gaze sau electricitate cu numele lui, dar era posibil să fi închiriat o cameră pe undeva, plătind o taxă fixă care includea și utilitățile.

Am mai telefonat pe la cinci sau șase hoteluri de mână a doua de pe State Street, aproape de centru. Polo nu fusese înregistrat la niciunul dintre ele și nimănui nu-i părea cunoscut numele. Dacă tot mă apucasem de asta, am încercat și cu numele lui John Daggett, dar nu am ajuns la niciun rezultat.

Știam că de la oficiul local de protecție socială n-aș fi obținut mai mult decât niște scuze și mă îndoiam că numele lui Billy Polo era de găsit în evidențele electorale.

Ce-mi mai rămânea deci?

M-am uitat la ceas. Trecuseră numai treizeci de minute de când vorbisem cu Jonah. Nu știam cât îi va lua până mă suna înapoi și nu voiam să pierd vremea învârtindu-mă fără rost până atunci. Mi-am luat impermeabilul, am încuiat biroul și am coborât pe scara principală în State Street. Am luat-o cale de două străzi înainte și apoi două la dreapta, până la biblioteca publică.

Am găsit o masă liberă în sala de referințe, am luat cărțile de telefon pentru Santa Teresa din

ultimii cinci ani și am verificat fiecare an. L-am găsit pe Polo în cea de acum patru ani. Mi-am notat adresa, pe Merced Street, întrebându-mă dacă intrarea lui la închisoare explica de ce nu mai apăruse în cărțile de telefon.

M-am dus apoi la secțiunea despre istoria orașului Santa Teresa și am scos registrele statistice ale orașului pentru anul în curs. Pe lângă o listare alfabetică a numelor, în registre găsești și o listă alfabetică a *adreselor*; astfel că, dacă ai o adresă și vrei să știi cine locuiește acolo, în dreptul ei sunt trecute numele locatarului și numărul de telefon. În a doua jumătate se găsește indexul numerelor de telefon, ordonate crescător. Astfel, doar cu numărul de telefon poți să găsești numele și adresa. Și iarăși, pornind de la adresă, poți să afli nu doar numele, ci și ocupația, ba mai mult chiar, numele vecinilor de pe aceeași stradă. În zece minute aveam deja o listă cu șapte persoane care locuiseră în apropierea lui Billy Polo. După o nouă căutare a celor șapte în registre, am putut să stabilesc că doi erau încă în viață. Mi-am notat numerele lor de telefon, am pus cărțile la loc și am pornit înapoi către birou.

Soarele, care în ultima oră se arătase doar sporadic, era acum acoperit de nori grei ce învăluiseră albastrul cerului, lăsând numai ici și colo câte o spărtură, asemenea găurilor dintr-o pătură. Începea să se răcească din ce în ce mai repede, iar o adiere umedă umfla fustele femeilor. Am privit înspre ocean și am văzut vâlul cenușiu și mut care anunță că ploaia a început deja prin alte părți. Am grăbit pasul.

Odată ajunsă la birou, am introdus noile informații la dosar. Eram gata să pun punct pentru ziua aceea când am auzit o bătaie în ușă. La început am ezitat, dar apoi m-am îndreptat spre ușă și am deschis.

Pe coridor era o femeie aproape de patruzeci de ani, palidă și cu un chip prea puțin expresiv.

— Pot să vă ajut cu ceva? am zis.

— Sunt Barbara Daggett.

Repede, m-am rugat în gând să nu fie cea de-a treia soție. Am încercat varianta optimistă.

— Fiica lui John Daggett?

— Da.

Era acel soi de blondă glacială, cu tenul fin și subțire ca un așternut din percal^[14], înaltă, solidă, cu părul aspru, tuns scurt, încadrându-i chipul. Avea pomeții pronunțați, sprâncene delicate și privirea pătrunzătoare a tatălui ei. Ochiul drept era verde, iar cel stâng albastru. Am văzut odată o pisică albă cu astfel de ochi, și ea avusese același efect deconcertant asupra mea. Femeia purta un taior gri și o fustă cloș, iar bluza urca pe gât cu un guler dantelat. Pantofii din piele roșie se asortau cu geanta de pe umăr. Arăta ca un avocat sau ca un agent de bursă, cineva obișnuit cu gustul puterii.

— Intrați, i-am spus, chiar încercam să-mi dau seama cum aş putea lua legătura cu el. Să înțeleg că mama dumneavoastră v-a spus că i-am făcut o vizită.

Era o tentativă de conversație, dar ea nu părea dornică să-mi răspundă. Se așeză, urmărindu-mă cu privirea aceea hipnotică până am ajuns de partea cealaltă a biroului și m-am așezat. M-am gândit să o servesc cu cafea, dar nu voiam să stea atât de mult. Până și aerul din jurul ei părea rece și nu-mi plăcea felul în care mă privește. M-am lăsat pe spate în scaunul meu ergonomic.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să știu de ce îl căutați pe tatăl meu.

Am ridicat din umeri, jucându-mi rolul, spunând aceeași poveste cu care începusem.

— Nu-l caut pe el. Îl caut pe un prieten de-al lui.

— De ce nu ni s-a spus că tata a ieșit din închisoare? Mama mea e complet distrusă. A trebuit să chemăm doctorul să-i facă niște calmante.

— Îmi pare rău să aud asta, am zis.

Barbara Daggett s-a așezat picior peste picior, netezindu-și fusta cu mișcări agitate.

— Vă pare rău? Nu știți cât rău i-a făcut asta. Abia începea să se simtă în siguranță. Acum aflăm că el bântuie prin oraș și ea e foarte supărată. Nu înțeleg ce se întâmplă.

— Domnișoară Daggett, eu nu sunt unul dintre ofițerii însărcinați cu supravegherea foștilor deținuți, am zis. Nu știu când a ieșit din închisoare sau de ce nu ați fost anunțați. Problemele mamei dumneavoastră nu au început ieri.

— Așa este, se îmbujoră ea ușor. Problemele ei au început în ziua când s-a măritat cu el. I-a distrus viața. Ne-a distrus tuturor viața.

— Vă referiți la faptul că bea? am întrebat, fără să primesc vreun răspuns. Vreau să știu unde locuiește, am continuat. Trebuie să vorbesc cu el.

— Momentan nu am nicio idee unde ar putea fi. Dacă o să-l găsesc, o să-i transmit că vreți să îl contactați. Asta e tot ce pot face. Unchiul meu mi-a spus că v-ați întâlnit cu el sâmbătă.

— Doar pentru scurt timp, am zis.

— Ce căuta în oraș?

— N-am vorbit despre asta.

— Dar despre ce-ați vorbit? Ce treabă ar fi putut avea el cu un detectiv particular?

Nu aveam de gând să-i spun adevărul, așa că am abordat tehnica ei și am ignorat întrebarea. Am scos un carnetel și am luat un stilou.

— Care este numărul de telefon unde vă pot găsi? am întrebat-o, în schimb.

A deschis geanta și a scos o carte de vizită pe care mi-a întins-o. Biroul ei se afla la trei străzi distanță, tot pe State Street și, după cum scria pe cartea ei de vizită, fata era președintele consiliului de administrație și director executiv la o firmă numită FMS.

Ca și cum mi-ar fi răspuns la o întrebare, zise:

— Creez softuri de management financiar pentru diferite firme de producție. Acesta este

numărul meu de la birou. Nu sunt trecută în cartea de telefoane. Dacă vreți să mă sunați acasă, acesta e numărul.

— Foarte interesant, am remarcat. Ce studii aveți?

— Sunt licențiată în matematică și chimie la Stanford și am un dublu masterat în ingineria și știința computerelor de la USC^[15].

Am simțit cum sprâncenele mi se ridică apreciativ. Nu vedeam niciun semn care să arate că Daggett îi distrusese viața, dar am păstrat remarca pentru mine. Cu siguranță erau mai multe de zis despre Barbara Daggett decât ceea ce sugera statutul profesional. Poate că era una dintre acele femei care au succes profesional, dar care nu reușesc pe plan sentimental. Cum și eu am fost acuzată de asta, am hotărât să nu o judec. Unde scrie că a fi parte dintr-un cuplu este un criteriu după care poate să-ți fie judecată întreaga viață?

S-a uitat la ceas și s-a ridicat.

— Am o întâlnire. Vă rog să mă anunțați în caz că aflați ceva despre el.

— Pot să vă întreb ce vreți de la el?

— Am încercat s-o fac pe mama să intenteze divorț, dar până acum a refuzat. Poate că voi putea să-l conving pe el să facă asta.

— Sunt surprinsă că mama nu a divorțat de el cu ani în urmă.

Mi-a zâmbit cu răceală.

— Spune că l-a luat „la bine și la rău”. Până acum n-a avut parte deloc de „bine”. Poate că speră să-l guste înainte să renunțe.

— Și pușcăria? Pentru ce a fost acolo?

Fața i se umbri subit și pentru o clipă am crezut că nu-mi va răspunde.

— Ucidere din culpă într-un accident de mașină, zise într-un final. Era beat. Au murit cinci oameni, dintre care doi erau copii.

Nu-mi trecea prin cap niciun răspuns și nici ea nu părea să fi așteptat vreunul. Se ridică, încheie

conversația strângându-mi mâna de formă și apoi plecă. Auzeam țacănitul tocurilor ei pe coridor în timp ce se îndepărta.

5

Când am închis biroul și am coborât la mașină, norii care se strânseseră pe cer păreau ghemotoace de praf ca acelea din sacul de aspirator, iar picăturile de ploaie se izbeau de trotuar imprimându-i un model în buline. Am aruncat dosarul lui Daggett pe scaunul din dreapta și am ieșit din parcare chiar pe Cannon Street, apoi am virat pe Chapel Street. Trei străzi mai încolo m-am oprit la un supermarket și mi-am cumpărat lapte, Pepsi Light, pâine, ouă și hârtie igienică. Mă simțeam neajutorată și eram nerăbdătoare să mă închid în casă și să aștept să treacă ploaia. Cu puțin noroc, nu mai trebuia să ies din casă câteva zile.

Telefonul suna când am intrat în apartament. Am pus plasa plină de cumpărături pe blatul barului și am ridicat repede receptorul. Era Jonah:

— Of, Doamne, eram cât pe ce să renunț. Am încercat să te sun la birou, dar îmi răspundea tot robotul.

— Am terminat treaba pe ziua de azi. Pot să lucrez și acasă dacă am chef, dar nu am. Ai văzut cum plouă?

— Plouă? A, da, ai dreptate. Nici nu m-am uitat pe fereastră de când am ajuns acasă. Doamne, e minunat, zise. Ascultă, am câteva dintre informațiile de care ai nevoie, iar de restul o să fac rost mai încolo. Am primit de la Woody un caz urgent, așa că a trebuit să opresc orice alte cercetări. Dar lucrez și mâine și pot să reiau de unde le-am lăsat.

— Lucrezi sâmbăta?

— Îi țin locul lui Sobel, fapta mea bună pe săptămâna asta, zise. Ai un creion la îndemână? Nu am informații decât despre Polo.

Îmi înșiră tot ce aflase: vârsta lui Billy Polo, data nașterii, înălțime, greutate, culoarea părului și a ochilor, celălalt nume sub care era cunoscut și o

descriere grăbită a faptelor pe care le săvârșise. Mi-am notat tot ce îmi spunea. Găsise și numele ofițerului care îl supraveghea pe Billy, dar tipul nu era la birou și nu avea să revină până luni după-masă.

— Mulțam. Între timp, mai amușinez și eu pe ici, pe colo, i-am zis. Pun pariu că o să găsesc o pistă înaintea ta.

A râs, după care mi-a închis.

Am pus cumpărăturile la locul lor, m-am așezat la birou și am scos micuța mașină de scris Smith-Corona, modelul portabil, pe care o țin dedesubt. Am strâns informațiile de la Jonah pe fișe de observație și apoi am început să mă uit peste ele. Billy Polo, născut William Polokowski, avea treizeci și șase de ani, un metru și șaptezeci de centimetri, șaptezeci și trei de kilograme, părul brunet, ochii căprui, nu avea nici cicatrice, nici tatuaje sau altă „malformație fizică observabilă”. Dosarul lui părea un adevărat test de cunoștințe din Codul Penal, cu arestări pentru fapte care mergeau de la infracțiuni minore până la cazuri grave. Atac, falsificare, însușirea de bunuri furate, furt auto, violarea codului privind substanțele halucinogene. Fusesse chiar condamnat pentru „distrugerea de bunuri aparținând unui penitenciar”, ceea ce trecea drept o infracțiune minoră în statul California. Dacă infracțiunea ar fi fost comisă în timpul unei evadări, fapta ar fi fost penală. Ținând cont de încadrare însă, probabil că fusesse prins scrijelind cuvinte vulgare pe zidurile închisorii. Individul era o comoară, ce mai.

Se pare că Billy Polo era destul de nehotărât când venea vorba de încălcarea legii și nu căutase niciodată să se specializeze într-un anumit domeniu. Fusesse arestat de șaisprezece ori, avea nouă condamnări, două achitări, iar în cinci cazuri nu se începuse urmărirea penală. Fusesse eliberat condiționat de două ori, dar nimic nu părea să fi influențat natura comportamentului său, aproape

patologic prin insistența recidivei. Omul era hotărât să o dea în bară. De la vârsta de optsprezece ani, acumulase o perioadă de nouă ani petrecuți prin închisori. Cine știe cum arăta dosarul lui de minor?! Am bănuir că se cunoscuse cu John Daggett cam în perioada ultimei detenții, când fusese condamnat pentru jaf armat și stătuse închis timp de doi ani și zece luni la Penitenciarul Statului California din San Luis Obispo, o instituție de securitate medie aflată la aproximativ cincisprezece kilometri nord de Santa Teresa.

Am scos din nou cartea de telefoane și am căutat să văd dacă era înregistrat vreun Polokowski. Nimic! Oh, Doamne, de ce lucrurile nu sunt niciodată simple în meseria asta? În fine. Deocamdată nu aveam chef să mă las copleșită de griji.

Auzeam deja cum ploaia răpăia pe acoperișul de sticlă al pasarelei care lega locuința mea de cea a lui Henry Pitt. Eram chiriașă lui de aproape doi ani. Când e cald, Henry pune acolo un castron plin cu aluat de pâine. Sub bătaia soarelui, locul pare un adevărat cuptor solar, cald și ferit, iar aluatul se umflă ca o pernă plină cu puf. Pune la dospit până la douăzeci de pâini odată și apoi le coace în cuptorul industrial pe care și l-a instalat când a ieșit la pensie, după ce lucrase ca brutar. Dă pâinile și alte produse de panificație la schimb, celor din cartier, contra unor mici servicii, și își chivernisește pensia adunând cu aviditate cupoanele de reduceri. Mai face bani și din rebusuri, pe care le creează și le vinde apoi revistelor acelea care se găsesc la casele de marcat din supermarketuri. Henry Pitt are optzeci și unu de ani și toată lumea știe că sunt pe jumătate îndrăgostită de el.

M-am gândit să-i fac o vizită, dar chiar și distanța de cei cincisprezece metri părea prea mult de parcurs pe ploaie. Am pus apa pentru ceai și, după ce mi-am luat cartea, m-am întins pe

canapea, acoperindu-mă cu o pătură. Astfel mi-am petrecut restul zilei.

Peste noapte, ploaia s-a întetit și m-am trezit de două ori auzind-o cum biciuia ferestrele. Era ca și cum cineva le-ar fi stropit cu furtunul. Din când în când, tunetul bubuia în depărtări și o lumină albastră brăzda ferestrele, dezvăluind pentru câteva momente profilul unui copac, pentru ca apoi întunericul să cuprindă din nou încăperea. Îmi era clar că va trebui să renunț la alergarea de la șase dimineța și să îmi iau liber o zi, așa că m-am ghemuit în pătură ca un mic animal în vizuină, încântată de faptul că puteam să dorm până târziu.

M-am trezit la opt, am făcut un duș, m-am îmbrăcat și mi-am fiert un ou moale, pe care l-am mâncat cu pâine prăjită și cu multă sare aromatizată. N-am de gând să renunț la sare. Nu-mi pasă ce se spune.

Jonah mă sună când tocmai îmi spălam farfuria. Îmi zise:

— Ghicește ce veste am pentru tine. Am dat peste prietenul tău Daggett.

Am ținut receptorul la ureche cu umărul ca să pot închide apa și să mă șterg pe mâini.

— Ce s-a întâmplat? L-ați săltat?

— Într-un fel. Un vagabond l-a zărit azidimineață în valuri, era cu fața în jos, încurcat într-o plasă de pescuit. Cam la două sute de metri de el era o barcă pe care apa o adusese la mal. Suntem destul de convinși că are legătură cu crima.

— A murit noaptea trecută?

— Așa s-ar părea. Anchetatorul estimează că a ajuns în apă cândva între miezul nopții și cinci dimineța. Nu știm încă nimic despre cauza morții sau felul în care a fost omorât. Dar o să știm mai multe după ce va fi făcută autopsia.

— De unde știi că e el?

— După amprente. La morgă fusese înregistrat ca John Doe^[16], până când am verificat în baza de date computerizată. Vrei să vii să-l vezi?

— Vin imediat. Dar rudele lui? Au fost anunțate?

— Da, ofițerul care se ocupă de zona aia i-a anunțat imediat ce l-am identificat. Îi știi familia?

— Nu foarte bine, dar ne-am cunoscut. N-aș vrea să se știe că eu ți-am spus, dar presupun că veți afla că este bigam. Mai e o femeie, în L.A., care pretinde că este căsătorită cu el.

— Foarte frumos. Ar fi bine să treci pe la noi când pleci din St. Terry, zise, închizând telefonul.

Secția de poliție din Santa Teresa nu are o morgă proprie. Există un șerif care se ocupă de anchete, ales prin vot de locuitorii ținutului, dar, propriu-zis, de analiza dovezilor se ocupă diverși patologi, din zonă ori din cele două districte învecinate, angajați prin contract. Morga se află o parte la Spitalul Santa Teresa (cunoscut sub numele de St. Terry) și o alta în fostul Spital General Districtual, situat la capătul Autostrăzii 101. John Daggett era depus la St. Terry și de îndată ce mi-am găsit pelerina de ploaie, umbrela și geanta, am plecat într-acolo.

Sala pentru vizitatori a spitalului era pe jumătate goală. Era sâmbătă și doctorii își amânaseră probabil pentru mai târziu vizitele medicale. Cerul era plin de nori și la înălțime vedeam cum vântul suflă cu putere, acoperind cenușiul norilor cu ceață alburie. Pe jos, asfaltul era acoperit de crengi mici, iar frunzele se lipiseră de pământ. Pretutindeni se formaseră băltoace pe care ploaia continuă le adâncise. Am parcat cât am putut de aproape de intrarea din spate, mi-am încuiat mașina și m-am repezit spre ușă.

— Kinsey!

Ajunsă deja la adăpostul clădirii, m-am întors. Barbara Daggett alerga spre mine din capătul celălalt al parării, cu umbrela paravan împotriva ploii care-i bătea din față. Purta un impermeabil și cizme cu tocul cui, părul ei blond-deschis

încercuindu-i fața. I-am ținut ușa deschisă și am intrat amândouă în hol.

— Ai aflat despre tatăl meu?

— De aia sunt aici. Știi cum s-a întâmplat?

— Nu prea. Unchiul Eugene m-a sunat la opt și un sfert. Cred că au încercat să o anunțe pe mama și a intervenit el. Doctorul a îndopat-o cu calmante și nu are niciun sens să-i spunem acum. La cât e de instabilă psihic, unchiul e îngrijorat de cum va primi vestea.

— Vine și unchiul tău?

A clătinat din cap.

— I-am spus că o să fac eu asta. Nu e niciun dubiu că e vorba de tata, dar trebuie să fie cineva care să semneze pentru cadavru, așa încât cei de la pompe funebre să poată veni să-l ridice. Bineînțeles, trebuie să i se facă mai întâi autopsia. Tu cum ai aflat?

— De la un polițist pe care îl cunosc. I-am spus că încerc să dau de urma tatălui tău, iar el m-a sunat după ce i-au luat amprente și l-au identificat. Ai reușit să-l găsești ieri?

— Nu, dar e limpede că l-a găsit altcineva.

A închis umbrela și a scuturat-o, apoi s-a uitat la mine.

— Sincer, eu presupun că a fost ucis.

— Hai să nu ne pripim cu concluziile, am zis, mai mult în șoaptă, ce-i drept.

Am trecut printr-o ușă și am ajuns pe un culoar unde era mai cald și mirosea a vopsea.

— În orice caz, aș vrea să investighezi tu cazul pentru mine, adăugă.

— Uite ce e. Asta e treaba poliției. Eu nu am competența necesară. De ce nu aștepți să vezi concluziile lor?

Mă privi scurt și păși mai departe.

— Lor nu le pasă câtuși de puțin de ce s-a întâmplat cu el. De ce să le pese? Era un vagabond bețivan.

— Nu-i chiar așa. Polițiștilor nu trebuie să le pese, am spus. Dacă e vorba de o crimă, ei trebuie să-și facă meseria și o vor face așa cum se cuvine.

Când am ajuns la ușa sălii de autopsii, am ciocănit și a apărut un tânăr asistent de culoare, îmbrăcat în salopetă verde de chirurg. Am citit pe ecuson că se numește Hall Ingraham. Era slab, iar pielea lui avea culoarea lemnului de nuc bine lustruit. Părul îi era tuns scurt și asta îi dădea un aspect statuar, cu trăsăturile feței prelungi stilizate până la perfecțiune.

— Ea este Barbara Daggett, am zis.

S-a întors spre ea fără să îi caute privirea.

— Puteți să așteptați în camera aceasta, a spus, în timp ce ne conducea pe un coridor.

L-am urmat și am așteptat politicoase să ne descuie, două uși mai încolo, camera în care urma să aibă loc identificarea. Ne pofti înăuntru.

— Durează doar un minut.

A plecat, iar noi ne-am așezat. Era o încăpere mică de trei metri pe trei, cu patru scaune albastre din plastic, prinse între ele la bază, o măsuță de lemn acoperită cu reviste vechi și un televizor fixat pe perete într-unul dintre colțurile încăperii. Am văzut că Barbara privea înspre el cu fereală.

— E cu circuit închis, i-am spus. O să ți-l arate pe ecran.

A luat o revistă și a început să o răsfoiască fără interes.

— Nu mi-ai spus, de fapt, de ce te angajase, mă întrebă.

O reclamă la dresuri îi atrase atenția și începu să o studieze, ca și cum răspunsul meu nu prezenta prea mult interes. Nu mai aveam niciun motiv acum ca să nu îi spun adevărul. Dar mi-am dat seama că m-am cenzurat într-o oarecare măsură, un obicei de mult înrădăcinat. Îmi place să nu dezvălui totul. Odată ce ți-ai dat drumul la gură, nu mai ai cum să retragi cele spuse, așa că e mai bine să înveți să fii precaut.

— Voia să găsesc un puști pe nume Tony Gahan, am zis.

Ochii ei ciacări îmi întâlneau privirea și m-am pomenit că încercam să mă decid care dintre cele două culori îmi plăcea mai mult. Verdele era mai neobișnuit, dar albastrul era profund și avea limpezime. Alăturate, cele două reprezentau o contradicție, asemenea unui semafor care îți permite să treci, dar te și obligă să aștepți, în același timp.

— Îl cunoști? am întrebat.

— Părinții lui și una dintre surorile mai mici au fost uciși în accident alături de alți doi oameni care se aflau în mașină cu ei. Ce treabă avea tata cu el?

— Mi-a spus că Tony Gahan l-a ajutat odată, pe când fugea de polițiști. Voia să-i mulțumească.

Mă privi cu neîncredere.

— Nu sunt decât minciuni toate astea!

— Așa mă gândeam și eu, i-am spus.

Poate că ar fi insistat să afle mai multe, dar televizorul porni, înfățișând întâi un ecran alb, urmat de un prim-plan cu John Daggett. Era întins pe o targă, acoperit până la gât cu un cearșaf. Avea privirea goală, sticloasă, pe care o provoacă uneori moartea, ca și cum chipul omului n-ar fi nimic altceva decât o pagină goală pe care sunt transcrise rânduri de sentimente și experiențe care, în cele din urmă, vor fi șterse. Părea mai degrabă de douăzeci de ani decât de cincizeci și cinci, cu un început de barbă și părul aranjat neglijent. Pe față nu i se vedea niciun rid.

Barbara se holba la el, cu gura întredeschisă, fața înroșindu-i-se treptat. Ochii i se umplură de lacrimi, care rămaseră totuși captive, prinse de pleoape, fără a i se prelinge pe obraji. Mi-am întors privirea de la ea, încercând să nu inoportunez mai mult decât o făcusem deja. Vocea asistentului se auzi la interfon:

— Anunțați-mă când ați terminat.

Barbara se întoarse brusc.

— Vă mulțumesc, am strigat. E suficient.

Ecranul televizorului se întunecă. Câteva clipe mai târziu se auzi o bătaie în ușă și tânărul reapăru, în mână cu un plic mare, sigilat și un clipboard.

— Trebuie să ne spuneți ce aranjamente doriți să fie făcute, zise el.

Tonul lui trăda o neutralitate studiată pe care o mai întâlnisem și altă dată la cei care au de-a face cu rudele unor dispăruți. Are un efect impersonal și liniștitor și permite discutarea unor chestiuni pragmatice, lăsând deoparte sentimentele. Dar nu trebuia să facă acest efort. Barbara Daggett era o femeie de afaceri, dezvăluind acel echilibru incredibil care îi neliniștește pe bărbații obișnuiți ca femeile să li se supună. Comportamentul ei era acum calm și detașat, tonul îi era tot atât de impersonal precum al lui.

— Am discutat cu cei de la Wynington-Blake, zise ea, pomenind numele uneia dintre firmele de pompe funebre din oraș. Dacă îi veți contacta după efectuarea autopsiei, se vor ocupa ei de tot. Trebuie să completez acel formular?

Bărbatul dădu din cap și apoi îi întinse clipboardul și un pix.

— E necesar pentru a vă putea da obiectele pe care le avea asupra sa, a explicat el.

Barbara semnă formularul în grabă, ca și cum i-ar fi dat un autograf unui fan insistent.

— Când vor fi gata rezultatele autopsiei? întrebă.

— Cel mai probabil astăzi după-masă, răspunse asistentul și îi întinse plicul care părea să conțină nimicurile pe care le găsiseră prin buzunarele lui Daggett.

— Cine e de serviciu? am întrebat.

— Doctorul Yee. A programat-o pentru ora 14.30.

Barbara Daggett își mută privirea asupra mea.

— Doamna e detectiv particular. Vreau ca toate informațiile să îi fie transmise ei. Va trebui să

semnez o împuternicire în acest scop?

— Nu știu. Probabil că există anumite proceduri ce trebuie urmate, dar nu le cunosc. Pot să verific și să vă contactez mai târziu, dacă doriți.

— Așa să faceți, replică, apoi introduse o carte de vizită sub clema clipboardului și i-l returnă.

Privirile li se întâlneau pentru întâia dată și l-am văzut că observă și el ciudățenia celor doi iriși colorați diferit. Hainele lor se atinseră ușor, în timp ce trecu pe lângă el, părăsind încăperea. El o urmări cu privirea. Ușa se închise după ea.

— Mă numesc Kinsey Millhone, domnule Ingraham, am zis și i-am întins mâna.

— A, da, spuse, zâmbind pentru prima dată. Kelly Borden mi-a vorbit despre dumneavoastră. Mă bucur să vă cunosc.

— Și eu, am răspuns. Ce îmi puteți spune despre acest caz?

— Nu prea multe. L-au adus în jur de ora șapte, chiar când ajunsesem și eu.

— Aveți idee de când este mort?

— Nu pot să spun precis, dar nu cred că de prea mult timp. Cadavrul nu se umflase și nici nu intrase în putrefacție. Bazându-mă pe alte cazuri similare, aș spune că a ajuns în apă azi-noapte târziu. Dar n-aș băga mâna în foc. Ceasul pe care îl avea la mână s-a oprit la două și treizeci și șapte de minute, dar putea la fel de bine să fie stricat. E un ceas ieftin și pare să fi trecut prin multe. E în plic alături de celelalte obiecte. La naiba, de unde să știu eu? Sunt un nimeni pe aici, ultimul din coadă. Doctorului Yee nu-i place să divulgăm informații.

— Credeți-mă, n-am să spun nimănui nimic. Mă interesează exclusiv pentru ancheta mea. Ce-mi puteți spune despre hainele lui? Cu ce era îmbrăcat?

— Sacou, pantaloni și cămașă.

— Pantofi, șosete?

— Da, pantofi. Nu avea șosete și nici portofel sau ceva asemănător.

— Avea răni sau vânătăi?

— N-am observat să aibă.

Nu-mi mai trecea prin minte nimic altceva care m-ar fi putut interesa, așa că i-am mulțumit și i-am zis că o să-l mai caut eu.

Am ieșit apoi să o caut pe Barbara Daggett. Dacă urma să mă angajeze, atunci trebuia să lămurim câteva lucruri.

6

Am găsit-o în hol, privind la parcare de afară. Ploaia cădea monoton, iar rafale de vânt loveau din când în când vârfurile copacilor. În toate clădirile care înconjurau parcare erau aprinse lumini primitive care nu făceau decât să scoată și mai mult în evidență umezeala și răcoarea de afară. O asistentă, cu uniformă albă ieșindu-i de sub balonzaidul albastru-închis, venea spre ușă, sărind peste băltoace ca un copil care joacă șotronul. Dresurile ei albe aveau pete de culoarea pielii acolo unde fuseseră atinse de picăturile de ploaie, iar vârfurile pantofilor îi erau murdare de noroi. Când ajunsese la intrare, i-am deschis ușa. Ea îmi zâmbi scurt.

— Vai, mulțumesc! Parcă ar fi o cursă cu obstacole afară.

Își scutură apa de pe balonzaid și, îndepărtându-se, lăsa în urma ei urmele pantofilor, ca niște amprente umede.

Barbara Daggett stătea nemișcată.

— Trebuie să trec pe la mama, zise. Cineva trebuie să-i spună.

Se întoarse și mă privi.

— Care sunt tarifele pe care le percepi pentru servicii?

— Treizeci de dolari pe oră, plus cheltuielile, așa se practică pe aici. Dacă vorbești serios, pot să-ți trimit contractul la birou în după-amiaza asta.

— Pot să plătesc toate cheltuielile în avans?

Am făcut repede un calcul estimativ. De obicei cer un avans, mai ales în situații de astea, când știu că trebuie să discut cu poliția. Nu există o clauză de confidențialitate între un detectiv particular și clientul său, dar avansul asigură cel puțin loialitatea.

— Patru sute de dolari ar trebui să fie de ajuns, am spus, întrebându-mă dacă nu cumva suma îmi

venise în minte ca reacție la cecul fără acoperire al lui Daggett.

Oricât de ciudat ar părea, mă simțeam responsabilă. M-a tras pe sfoară – nu exista niciun dubiu dar acceptasem să lucrez pentru el, și, în mintea mea, încă mai aveam o datorie de îndeplinit. Probabil că nu aș mai fi fost așa de generoasă dacă ar fi încă în viață, dar morții sunt lipsiți de apărare și trebuie să fie cineva pe lumea asta care să aibă grijă și de ei.

— O să-i spun secretarei mele să-ți pregătească cecul luni dimineață la prima oră, zise Barbara, apoi se întoarse și privi afară, în întuneric, sprijinindu-și capul de geam.

— Te simți bine?

— Nici nu știi de câte ori mi-am dorit să moară. Ai avut vreodată de-a face cu un alcoolic?

Am dat din cap că nu.

— Ajung să te înnebunească. Mă uitam la el și știam că dacă ar fi vrut, ar fi putut să renunțe la băutură. Nici nu mai știu de câte ori am stat de vorbă cu el și l-am implorat să înceteze. Cred că nu înțelegea. Cred că pur și simplu nu-și dădea seama prin ce treceam eu și mama. Îmi amintesc privirea din ochii lui când era beat. Ochi mici și rozalii, ca de porc. Întregul lui corp emana miros de bourbon. Doamne, cât urăsc băutura asta. Duhnea ca și cum cineva ar fi turnat în sistemul de ventilație o sticlă de whisky Early Times... valuri de miros. Trăsnea a băutură.

Se uită la mine, cu ochii uscați și fără urmă de compătimire, apoi continuă:

— Am treizeci și patru de ani și l-am urât din tot sufletul, de când mă știu. Iar acum nu mai pot să schimb nimic. A câștigat, nu-i așa? Nu s-a schimbat niciodată, nu și-a îndreptat comportamentul, nu ne-a acordat niciun pic de atenție. A fost un nemernic. Îmi vine să sparg geamul ăsta. Nici măcar nu știu de ce-mi pasă cum a murit. Ar trebui să mă simt eliberată, dar sunt

foarte nervoasă. Ironia e că o să-mi domine probabil în continuare viața.

— Cum așa?

— Uite în ce hal m-a adus deja. Mă gândesc la el de fiecare dată când beau ceva. Mă gândesc la el și dacă mă hotărâsc să nu beau nimic. Și dacă văd un om care bea ceva sau un vagabond pe stradă, ori dacă simt miros de bourbon, primul lucru care-mi vine în minte este chipul lui. Și, Doamne, dacă sunt în preajma cuiva care a băut prea mult, devine insuportabil. Mă închid în mine. Momentele când cădea, timpul pe care l-a petrecut în închisoare sau momentele când cheltuia și ultimul ban din casă. Când aveam doisprezece ani, mama a devenit religioasă și nu pot spune ce era mai rău. Cel puțin tata era treaz în majoritatea dimineților. Dar ea se hrănea cu Isus la micul dejun, la prânz și la cină. Era grotesc. Și peste toate astea, bucuriile de a fi singur la părinți.

Se întrerupse brusc și păru că încearcă să se adune.

— La naiba. Ce mai contează? Știu că-mi plâng de milă, dar am suferit foarte mult și nici măcar nu văd capătul.

— Dar te-ai descurcat destul de bine.

Își întoarse din nou privirea spre parcare și i-am surprins un zâmbet amar, de-abia schițat, reflectându-se în geam.

— Știi ce se spune, să încerci să trăiești bine este cea mai mare răzbunare. Am reușit în viață pentru că asta era singura mea apărare. Forța care m-a motivat în viață a fost dorința de evadare. Să fiu departe de el, să scap de ea, să las în urmă casa aceea. Amuzant e că, de fapt, n-am reușit să mă îndepărtez deloc și cu cât încerc să fug mai mult, cu atât alunec din nou spre ei. Sunt păianjeni care folosesc o tehnică asemănătoare. Se îngroapă în pământ și deasupra lor formează o punte de țărână. Apoi, când prada se apropie, pământul cedează și victima alunecă direct în capcană. Există legi

pentru toate, mai puțin pentru răul pe care ți-l face familia.

Se răsuca și își îndesă mâinile în buzunar. Împinse ușa cu spatele ca să o deschidă și un curent de aer rece se strecură înăuntru.

— Tu ce faci? Pleci sau mai zăbovești pe-aici?

— Cred că o să mă duc la birou dacă tot am ieșit, i-am zis.

Apăsă un buton de pe mânerul umbrelei și aceasta se deschise cu un sunet înăbușit. Mi-o ținu și mie deasupra și ne-am îndreptat împreună spre mașina mea. Picăturile de ploaie cădeau pe umbrelă cu zgomote înăbușite ca floricele sub capacul tigăii.

Mi-am descuiat mașina și am intrat. În timp ce se îndrepta spre mașina ei, Barbara îmi strigă peste umăr:

— Caută-mă la birou de îndată ce afli ceva. Ar trebui să ajung până la ora două.

Clădirea în care se afla biroul meu era pustie. California Fidelity este închisă în weekenduri și birourile lor erau cufundate în întuneric. Am intrat și am adunat de pe jos teancul de scrisori care îmi fuseseră împinse de dimineață pe sub ușă. Robotul telefonului nu înregistrase niciun mesaj. Am scos un contract din sertarul de sus și l-am completat în câteva minute. M-am uitat peste cartea de vizită a Barbarei Daggett, ca să verific adresa, apoi am încuiat din nou biroul și am coborât pe scara principală.

Am mers pe jos cele trei cvartale până la biroul Barbarei și i-am lăsat contractul, apoi am luat-o spre Floresta, la secția de poliție. Pentru că era și weekend, și vreme urâtă, aceasta era la fel de pustie ca și clădirea biroului meu. Deși delictele nu au adoptat săptămâna de lucru de patruzeci de ore, sunt zile în care nici infractorii nu au chef să facă mare lucru. Linoleumul de pe jos era înțesat de urme încălcate lăsate de pantofii uzi, ca un model de pași de dans, prea complex pentru a putea fi

învăţat. În aer se simţea miros de fum de ţigară şi de uniforme umede. Cineva folosise un ziar pe post de coif pentru ploaie şi apoi îl abandonase pe banca de lemn de la intrare.

Unul dintre funcţionarii de la Departamentul de evidenţă şi dosare penale îl sună pe Jonah şi acesta veni să îmi descuie uşa care despărţea holul de birouri, poftindu-mă înăuntru.

Nu arăta prea bine. În timpul verii dăduse jos vreo nouă kilograme şi mi-a spus că încă se mai antrena la sală, deci nu asta era cauza. Părul negru avea un aspect neîngrijit şi cearcănele din jurul ochilor erau pronunţate. Avea aerul acela obosit pe care ţi-l dă nefericirea.

— Ce e cu tine, l-am întrebat în timp ce ne întorceam în biroul lui.

Din iunie se împăcase cu soţia, după ce un an fuseseră despărţiţi, şi, din câte puteam să-mi dau seama, nu le mergea prea bine.

— Ea vrea să avem o relaţie deschisă, îmi explică.

— Hai, pe bune! am exclamat, fără să-l cred.

— Aşa spune doamna, veni replica lui, aruncându-mi un zâmbet obosit.

Îmi deschise uşa şi intrară într-o cameră în formă de L, dotată cu birouri mari de lemn.

Serviciul pentru persoane dispărute face parte din Departamentul de combatere a infracţiunilor contra persoanei, la rândul lui parte din Direcţia Investigaţii Criminale, alături de Serviciul de combatere a infracţiunilor contra patrimoniului, Direcţia Generală Antidrog şi Serviciul pentru acţiuni speciale. Nu era nimeni în cameră, dar lumea tot intra şi ieşea periodic. Din camera de interogatorii, aflată vizavi, puteam să aud inflexiunile stridente ale unei voci de femeie şi am bănuir că un interogatoriu era în curs. Jonah închise uşa dinspre hol, protejând, din instinct, confidenţialitatea anchetei.

Umplu două pahare de unică folosință cu cafea și le aduse, oferindu-mi și pliculețe de Cremora^[17] și Equal^[18]. Exact ce-mi trebuia, un pahar de chimicale fierbinți. Apoi, cu aceleași mișcări mecanice, ne-am dres fiecare cafeaua care mirosea de parcă ar fi fost uitată prea mult pe foc.

I-am prezentat în câteva minute toată povestea cu Daggett, încă nu aveam rezultatul autopsiei, așa că ideea unei crime era pur teoretică. Totuși, i-am spus lui Jonah ce aflasem până acum, detaliind chestiunile principale. Îi vorbeam ca unui prieten și nu ca unui polițist, iar el mă asculta interesat, dar nu din poziția unei persoane oficiale.

— Deci, cât s-a învârtit pe-aici înainte să moară? întrebă Jonah.

— Bănuiesc că e aici de luni, am spus. Se poate ca înainte să mai fi fost și altundeva, dar Lovella părea destul de convinsă că s-ar fi dus direct la Billy Polo dacă avea nevoie de ajutor.

— Te-au ajutat informațiile despre Polo?

— Încă nu, dar mă voi folosi de ele pe viitor. Aștept să văd ce avem până acum, înainte să continui. Chiar dacă moartea lui a fost accidentală, bănuiesc că Barbara Daggett va dori totuși să fac niște investigații. Pentru început, ce căuta el într-o barcă, pe furtună? Și unde a fost în tot acest timp?

— Dar tu unde ai fost? mă întrebă Jonah.

M-am uitat mai atent la el și mi-am dat seama că schimbasesc subiectul.

— Cine, eu? Am fost pe-aici.

Luă un creion și începu să bată ritmul cu el, ca și când ar fi dat o probă să fie admis într-o trupă de blues. Îmi aruncă o privire pe care o mai văzusem și înainte, fierbinte și iscoditoare.

— Te vezi cu cineva?

Am dat din cap că nu, zâmbind vag.

— Toți bărbații buni pe care îi cunosc sunt căsătoriți.

Începusem și eu să flirtez și se pare că îi plăcea. Ochii lui albaștri îi întâlneau pe ai mei, și roșeața îi

urcă în obraji.

— Și cu sexul ce faci?

— Fac jogging pe plajă. Da' tu?

— Cu alte cuvinte nu e treaba mea, zâmbi, întorcându-și privirea.

— Nu evit întrebarea, am râs la rândul meu. Ți-am spus adevărul.

— Serios? Ce ciudat. Întotdeauna mi te-am închipuit jucându-te cu inimile bărbaților.

— Cu ani în urmă am mai făcut și de-astea, dar acum nu mai suport. Sexul presupune și un soi de legătură și eu sunt foarte scrupuloasă când vine vorba de persoanele cu care am relații. Plus că nici n-ai idee cât de slabă e oferta. O aventură de-o noapte seamănă mai mult cu un meci de wrestling, câteva trânte scurte la podea. E deprimant. Prefer să fiu singură.

— Înțeleg ce vrei să spui. În anul cât am fost singur mi-am încercat și eu norocul de câteva ori, dar nu am deprins deloc tehnica. Mă duceam prin baruri și niciodată nu eram în stare să fac ce trebuie când vreo tipă se dădea la mine. De vreo două ori mi s-a spus că sunt bătăran când eu credeam că de fapt făceam conversație.

— E și mai rău dacă ajungi să te pricepi la asta, am zis. Fii recunoscător că nu ai învățat niciodată strategiile de cucerire. Cunosco vreo câțiva bărbați de succes, dar știi, sunt total insensibili. Nefericiți. Ostili la adresa femeilor. Se aleg cu o partidă de sex, dar cam asta e tot ce primesc.

Locotenentul Becker intră și se așeză la un birou în spatele lui, de cealaltă parte a camerei. Jonah începu din nou să bată ritmul cu creionul, apoi se opri. Îl aruncă pe masă și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Mi-aș dori să fie mai simplă viața, zise.

— Dar viața e simplă, i-am spus pe un ton moderat. Tu ești cel care complică lucrurile. După părerea mea, te descurcai foarte bine fără Camilla. Dar e destul să-ți faci semn cu degetul și tu dai

fuga înapoi la ea. Și după aia nu înțelegi ce n-a mers cum trebuie. Încetează să te mai porți ca o victimă, pentru că ți-ai făcut-o cu mâna ta.

De data aceasta râse.

— Doamne, Kinsey! De ce nu spui deschis ce gândești?

— Ei bine, nu îi înțeleg pe ăia care suferă de bunăvoie. Dacă ești nefericit, fă ceva. Dacă nu poți să faci relația să meargă, atunci renunță! Ce-i așa mare scofală?

— Tu așa ai făcut?

— Nu chiar. Pe primul l-am lăsat eu, dar al doilea m-a lăsat el pe mine. Cu amândoi am avut parte de suferință, iar când privesc în urmă nu pot să înțeleg de ce am îndurat atât. A fost o prostie. A fost o mare pierdere de vreme și m-a costat mult.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind de tipii ăștia.

— Mda, odată o să-ți povestesc și despre ei.

— Nu vrei să mergem să bem ceva când ies din tură?

I-am aruncat o privire scurtă și apoi am scuturat din cap:

— O să ajungem la pat, Jonah.

— Asta e și ideea, nu?

Zâmbi și ridică din sprâncene în genul lui Groucho Marx^[19].

Am râs și am început să vorbesc din nou despre Daggett, în timp ce mă ridicam.

— Să mă suni când doctorul Yee are rezultatele autopsiei.

— O să te sun pentru mai mult decât atât.

— Mai întâi pune-ți ordine în viață.

Când am plecat, m-a urmărit cu privirea și nu puteam să fac altceva decât să mă îndepărtez cât mai repede. Eram cuprinsă de un tulburător imbold să fug la el și să-i sar în brațe, râzând, dar mă temeam că Departamentul de poliție n-ar mai fi fost același după așa ispravă. Am întors capul și l-

am văzut pe Becker iscodindu-ne cu privirea în timp ce se prefăcea că se uită peste corespondență.

Moartea lui Daggett a fost catalogată drept accident. La ora patru m-a sunat acasă Jonah ca să mă anunțe. Aveam de gând să-mi petrec din nou după-amiaza înfășurată în pătură, sperând că voi reuși să termin cartea. Tocmai pusesem filtrul de cafea și mă grăbeam să ajung înapoi sub pătură când a sunat telefonul. Când mi-a spus, am rămas nedumerită, dar nu l-am crezut. Am tot așteptat poanta, dar nu era niciuna.

— Nu înțeleg, am spus. Yee cunoaște circumstanțele care au premers moartea?

— Iubito, alcoolemia lui Daggett era de 3,5 la mie. Aici e vorba de intoxicare acută cu etanol, era aproape în stare de comă.

— Și asta a fost cauza morții?

— Nu, s-a înecat, dar Yee spune că nu există dovezi că ar fi fost vorba de crimă. Niciuna. Daggett a ieșit cu barca, s-a prins într-o plasă de pescuit și a căzut în apă, fiind prea beat ca să se salveze.

— Rahat!

— Kinsey, mai sunt și oameni care mor accidental. Se mai întâmplă.

— Nu cred. Nu Daggett.

— Echipa de criminaliști n-a găsit nimic. Nici măcar un indiciu. Ce pot să spun? Îi știi pe băieți. Sunt niște profesioniști absoluți. Dacă tu crezi că e vorba de crimă, vino cu dovezi. Până atunci, noi spunem că a fost un accident. Din punctul nostru de vedere, cazul e închis.

— Ce căuta beat criță într-o barcă? am întrebat. Omul era falit și afară ploua cu găleata. De la cine a închiriat barca?

— N-a închiriat-o, l-am auzit pe Jonah oftând. Se pare că a luat o barcă din portul de agrement Marina One. Administratorul portuar a identificat barca și sfoara se vede unde a fost tăiată.

— Unde au găsit-o?

— Pe plajă, lângă dig. Nu s-au găsit amprente utile.

— Nu-mi place asta.

— Uite ce e, înțeleg ce vrei să spui și ai dreptate. Înclin să-ți dau dreptate, dacă asta te face să te simți mai bine, dar cine ne întreabă pe noi? Privește toate astea ca pe un dar. Dacă s-ar fi decis că e vorba de crimă, nu te-ai mai fi putut apropia de caz. Așa ai mână liberă... în limitele posibilului, bineînțeles.

— Dolan știe că mă interesează cazul?

Locotenentul Dolan era comandant-adjunct de divizie și un vechi adversar de-al meu. Nu-i plăcea ca detectivii particulari să-și bage nasul în treburile poliției.

— Cazul este al lui Feldman. Lui n-o să-i pese. Vrei să vorbesc eu cu el?

— Da, vorbește, am zis. Și lămurește-l și pe Dolan, dacă tot te ocupi de asta. M-am săturat să mi se dea mereu peste mână.

— Bine. Atunci o să te sun luni la prima oră, spuse Jonah, între timp să mă anunți dacă apare ceva.

— Sigur. Mulțumesc.

I-am dat un telefon Barbarei Daggett și i-am repetat informațiile pe care tocmai le promisem. Când am terminat ce aveam de spus, a rămas tăcută.

— Tu ce crezi? întreabă în cele din urmă.

— Să zicem așa: eu, una, nu sunt convinsă, dar sunt banii tăi. Dacă vrei, pot să mai adulmec vreo două zile și, dacă nu apare nimic, atunci renunțăm, iar tu va trebui să te consolezi cu asta.

— Care sunt șansele?

— N-am idee. Ce știu eu să fac este să găsesc o pistă și apoi să văd unde duce. Se poate să dăm doar peste piste moarte, dar măcar o să știi că am încercat.

— Hai s-o facem atunci.

— Bine. O să te caut eu.

Am dat pătura deoparte și m-am ridicat în picioare. Speram că Billy Polo era pe undeva aproape. Nu știam de unde altundeva să încep.

Am scos filtrul din priză, am turnat cafeaua într-un termos și apoi mi-am făcut un sendviș cu unt de arahide și castraveciori murați, pe care l-am pus într-o pungă de hârtie maro, ca un școlar. De fapt, așa mă și simțeam... retrăind spaima stupidă care m-a încercat pe când aveam opt ani și mă îndreptam spre școala Woodrow Wilson, abia târându-mi picioarele. Nu voiam să ies în ploaie. Nu voiam să am de-a face cu Billy Polo care era probabil un nemernic. Mi-l imaginam ca pe unul dintre băieții din clasa a șasea de care îmi era foarte frică... meschin, nu respecta nicio lege și nu era în stare să-și stăpânească furia.

Am scotocit în dulap ca să-mi găsesc impermeabilul și o umbrelă. Mi-am părăsit apartamentul călduros și am pornit spre vechea adresă a lui Billy Polo, pe Merced Street. Era 16.15 și deja începuse să se întunece. Cartierul fusese probabil încântător odată, dar blocurile puseseră treptat stăpânire pe el și acum nu era decât o combinație nefericită între sărăcie și monotonie. Micile căsuțe cu fațade ca de turtă dulce fuseseră înghesuite între cutii de câte două-trei etaje, tencuite cu stuc, cu parcări subterane pentru locatari. Peste tot aceeași desconsiderare de prost-gust a oricărui simț istoric.

Mașina am parcat-o sub un arbore de piper ale cărui crengi mult aplecate spre pământ îmi oferiră adăpost în timp ce-mi deschideam umbrela. Am căutat numărul caselor și numele celor doi foști vecini, sperând că măcar unul dintre ei ar putea să mă pună pe urma lui Polo.

Am bătut la ușa uneia dintre case și mi-a deschis o bătrână aflată într-un scaun cu rotile. Avea picioarele înfășurate în bandaje elastice și încălțate în pantofi cu șireturi, decupați pe părți ca să lase

loc monturilor. Am rămas pe veranda prin acoperișul căreia se strecurau picăturile de ploaie și am vorbit cu ea prin plasa de țânțari care proteja ușa și pe care nu a deschis-o. Își amintea vag de Billy, dar nu avea nici cea mai mică idee despre ce se întâmplase cu el sau despre locul în care se afla acum. Îmi spuse totuși să merg în spatele casei de alături, unde existau câteva încăperi închiriate. Adresa nu se găsea printre cele scoase de mine din registre. Mi-a spus că familia lui Billy locuise în casa din față, în timp ce în spate mai stătea încă un anumit domn Talbot, care se instalase acolo în urmă cu treizeci de ani. L-am mulțumit, am coborât cu atenție scările alunecoase din cauza ploii și am luat-o de-a lungul aleii.

Casa din față era probabil una dintre primele construite în zonă – din lemn vopsit în alb, parter și mansardă, cu acoperișul ascuțit în care se vedeau două lucarne, și o verandă închisă cu plasă, acum plină de gunoaie. Distingeam partea din spate a unui frigider vechi, iar alături, ceea ce părea a fi o grămadă de lăzi de carton, umplute cu cărți în format de buzunar. Tufele de hortensii și bougainvillea creșteau laolaltă de-a lungul casei, iar burlanul jgheabului improșca aleea cu un jet de apă, obligându-mă să ocolesc mult la dreapta.

Casa din spate dădea impresia că fusese la origine un șopron, având atașat în partea stângă un pavilion cu acoperișul înclinat, iar în partea dreaptă un spațiu de parcare acoperit. Nu se vedea însă vreo mașină, și o bună parte din spațiul respectiv era umplut cu lemne, stivuite de-a lungul zidului. Mai rămânea doar puțin loc liber, cât să încapă, poate, o bicicletă.

Casa era din lemn, albă, înălțată pe cărămizi de ciment, avea câte o fereastră de fiecare parte a ușii și un mic horn care străpungea acoperișul. Era parcă scoasă dintr-un desen din cele pe care le-am făcut cu toții în școala primară, chiar și panglica de fum, care se înălța din gura hornului.

Am ciocănit și în ușa deschisă se arătă un bătrân stafidit și fără dinți. Gura nu era decât o lungă linie care abia dacă separa vârful nasului de bărbia protuberantă. Văzându-mă și dându-și seama că nu făceam parte dintre cunoscuții lui, părăsi pentru o clipă pragul ușii și se întoarse cu proteza, afișând un zâmbet abia schițat în timp ce și-o fixa. Se auzi un fel de ronțăit, ca și cum un cal ar fi rumegat ceva. Părea să aibă în jur de șaptezeci de ani, plăpând, cu pete roșii și albastre pe pielea gălbuie. Părul alb, pieptănat pe spate, îi cădea dezordonat peste urechi, atingându-i gulerul la spate. Purta o cămașă subțiată de atâția ani de spălat și un pulover cu nasturi, care aparținuse cândva unei femei. Nasturii erau din pietre false, iar butonierele erau pe dreapta. Își netezi părul cu o mână tremurândă și așteptă să vadă ce anume voiam de la el.

— Sunteți domnul Talbot?

— Depinde cine întreabă, zise.

— Mă numesc Kinsey Millhone. Doamna de vizavi mi-a sugerat să vin să vorbesc cu dumneavoastră. Îl caut pe Billy Polo. Familia lui a locuit în casa din față cu aproximativ cinci ani în urmă.

— Îl știu pe Billy destul de bine. De ce îl căutați?

— Am nevoie de niște informații despre un prieten de-al lui, am zis și apoi i-am explicat totul pe scurt. Nu vedeam niciun motiv să-i ascund adevărul, așa că i-am spus deschis care era scopul meu.

Se uită la mine și clipi.

— Billy Polo e un tip foarte rău. Mă întreb dacă știți asta.

Avea o voce fragilă și un ușor tremolo, iar capul i se clătina în timp ce vorbea. Bănuiam că suferă de o formă de Parkinson.

— Da, știu. Am auzit că a fost închis până de curând în Penitenciarul Statului California. Cred

că acolo l-a întâlnit pe cel despre care v-am spus. Știți cum aș putea să dau de Polo?

— Păi știți, locul acesta aparținea mamei lui, zise, făcând semn cu capul spre casa din față. L-a vândut acum doi ani, când s-a recăsătorit.

— Locuiește tot în oraș?

— Da, și cred că locuiește pe Tranvia. După căsătorie se numește Christopher. Imediat o să vă dau și adresa. Se îndepărtă târșâindu-și picioarele și se întoarse după câteva clipe ținând în mână un carnetel de adrese. E o femeie minunată, îmi trimite câte o felicitare în fiecare an de Crăciun. Da, am găsit-o. Bertha Christopher. Lumea îi spune Betty. Dacă reușiți să o vedeți, transmiteți-i toate cele bune din partea mea.

— Așa o să fac, domnule Talbot. Vă mulțumesc foarte mult.

Tranvia se dovedea a fi o stradă largă, fără copaci, pe lângă Milagro, în partea de est a orașului. O zonă de case din lemn, cu un singur nivel, curți mici împrejmuite cu garduri de sârmă. Tufele de crăciuniță, înalte cât un stat de om, creșteau în dezordine, asaltate acum de picăturile de ploaie, în timp ce pe aleile din față, pavate cu două șiruri paralele de dale din ciment, se puteau vedea jucăriile copiilor, abandonate în ploaie. Modul în care erau întreținute casele varia considerabil, dar la adresa unde mi se spusese că locuiește Bertha Christopher se zărea una dintre cele mai îngrijite case din zonă, vopsită în culoarea muștarului și cu ornamente de culoare maro-închis. Mi-am parcat mașina vizavi, la vreo cincizeci de metri distanță, astfel încât să pot observa casa, fără să fiu, la rândul meu, văzută. Majoritatea mașinilor parcate pe marginea drumului erau niște rable, așa că a mea se integra perfect.

Trecuse de ora cinci și lumina se ducea rapid, în timp ce aerul devenea tot mai rece. Ploaia se liniștise într-o măsură, așa că nu mi-am mai luat umbrela. Mi-am îmbrăcat impermeabilul galben și

mi-am tras gluga pe cap. Am încuiat mașina și am traversat, lipăind prin bălțile care îmi udau pielea cizmelor. Ploaia cădea pe materialul impermeabilului cu mici pocnete care mă făceau să mă simt ca într-un cort.

Proprietatea familiei Christopher era înconjurată de un zid scund din bolovani de râu de mărimea unor pepenași, lipiți între ei cu ciment. Un șir de ghivece suspendate masca ferestrele din față, iar niște clopoței de sticlă, agățați într-un colț al verandei, scoteau clinchete subțiri, la fiecare adiere de vânt. Două scaune ușoare de aluminiu erau așezate de o parte și de alta a unei mese de metal. Totul mustea de apă și mirosea a iarbă udă.

Ușa din față nu avea sonerie, așa că am bătut în gemuleț, făcându-mi mâna căuș ca să pot arunca o privire înăuntru. Casa era în beznă și nici în partea din spate nu se vedea vreo lumină. M-am dus la marginea verandei și am verificat casele vecine; în amândouă era întuneric. Bănuiam că majoritatea oamenilor erau încă la lucru. După câteva minute m-am întors la mașină.

Am pornit motorul și am dat drumul la căldură pentru o vreme, iar ferestrele s-au aburit atât de tare încât aproape că nu mai vedeam nimic. Am șters o porțiune în centrul parbrizului, apoi am stat și m-am zgâit pe geam.

Felinarele de pe stradă s-au aprins. La 17.45 mi-am mâncat sendvișul, doar ca să am o ocupație. La 18.15 am băut niște cafea, am dat drumul la radio și am ascultat interviul unui medium luat de un realizator de talk-show. Cincisprezece minute mai târziu, chiar după știrile de la 18.30, o mașină s-a apropiat, a încetinit și a intrat pe aleea din fața casei familiei Christopher.

Din mașină a ieșit o femeie, abia luminată de felinare. Se opri, ca și cum ar fi vrut să-și deschidă umbrela, dar apoi se răzgândi. Am văzut-o pășind grăbită pe alee și apoi îndreptându-se către ușa din spate a casei. În câteva clipe, luminile se aprinseră

pe rând... mai întâi în ultima cameră din stânga, bucătăria probabil, apoi în camera de zi și, la urmă, în veranda din față. I-am lăsat câteva minute răgaz să-și agațe haina în cuier și m-am îndreptat iar către ușa din față.

Am bătut din nou. Am văzut-o, la capătul opus al holului care dădea în spate, încercând să mă distingă în semiîntuneric, apoi s-a apropiat de holul din spatele casei și apoi de ușa din față. Se uită la mine cu o privire indiferentă, apoi se aplecă mai aproape de gemuleț, să mă vadă mai bine.

Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, era foarte palidă, iar fața îi era brăzdată de riduri. Părul castaniu avea o nuanță mult prea uniformă ca să fie culoarea ei naturală. Îl purta cu cărare pe-o parte și avea un breton umflat care îi acoperea fruntea ridată. Avea ochii de mărimea și de culoarea unor vechi monede de un penny, iar machiajul ar fi trebuit refăcut după o zi de muncă. Purta o uniformă care-mi era cunoscută: pantaloni maro și o tunică în carouri, maro cu galben, dar nu-mi dădeam seama de unde.

— Da? răspunse prin geam.

— Îl caut pe Billy, am strigat, ca să acopăr sunetul ploii. S-a întors?

— Nu locuiește aci, drăguță, dar a zis că ajunge până pe la opt. Mata cine ești?

— Charlene, am ales eu un nume la întâmplare. Sunteți mama lui?

— Care Charlene?

— O prietenă de-a lui, i-am spus că o să-l caut dacă ajung vreodată prin Santa Teresa. E la muncă?

Mi-a aruncat o privire curioasă, ca și cum nu-i trecuse niciodată prin cap că Billy poate să muncească.

— A ieșit să-și caute o mașină la mâna a doua.

Fața ei îmi era extrem de familiară și am realizat, mai târziu, că femeia e casierita la supermarketul de unde îmi fac uneori

cumpărăturile. Chiar vorbisem odată, scurt, despre faptul că eram detectiv particular. M-am dat câțiva pași în spate pentru a ieși din lumină, sperând că nu mă recunoscuse și ea pe mine. Am ridicat gulerul impermeabilului, ca și când aș fi vrut să-mi protejez fața de vânt.

Păru să-și dea seama și ea că se întâmplă ceva ciudat.

— Ce treabă ai cu el?

Am ignorat întrebarea, prefăcându-mă că n-am auzit bine.

— Ce-ar fi să mă întorc când ajunge acasă? am strigat. Spuneți-i doar că a trecut Charlene să-l vadă și că o să-l caut eu când oi putea.

— Bine, zise, fără tragere de inimă.

Am făcut stânga-mprejur și m-am îndepărtat, fluturându-i nonșalant din mână. Am coborât scările verandei și am pătruns în întunericul străzii, conștientă că se uita după mine cu suspiciune. După un timp, probabil că nu m-a mai văzut, pentru că a stins lumina de pe verandă.

Am intrat în mașină și am simțit cum mă scutură un fior din acela involuntar, scurt, care te cuprinde din cap până-n picioare. Când aveam să vorbesc cu Billy, probabil că va trebui să-i spun cine sunt și ce vreau de la el, dar deocamdată nu voiam să-mi dezvălui intențiile. M-am uitat la ceas și m-am instalat mai bine, pregătită să aștept. Deja știam că va fi o noapte lungă.

8

Trecuseră patru ore. Ploaia se oprise. Era din ce în ce mai limpede că Billy nu întârziase doar, ci probabil nu mai venea deloc. Se prea poate să-și fi cumpărat o mașină și s-o fi tulit din oraș sau poate că-și sunase mama la un moment dat și se hotărâse să sară peste vizită când auzise de „Charlene”. Terminasem toată cafeaua din termos și simțeam cum îmi vâjâie capul de la cofeină. Dacă aș fi fumat, probabil că terminam un pachet. În schimb, am ascultat de opt ori buletinul de știri, raportul asupra agriculturii și o oră de muzică latino. Mă întrebam chiar dacă n-ai putea învăța spaniola doar ascultând melodiile acelea răscolitoare.

M-am gândit la Jonah și la soții mei. Cu siguranță, dacă mi-ar mai frânge cineva inima, m-aș simți exact ca în cântecele alea, deși, la cât de bine le înțelegeam, versurile puteau să vorbească și despre larvele de molie sau despre herniile inghinale, totul tras pe coarda sentimentală cu ajutorul unor sonorități înălțătoare. Una peste alta, riscam să devin insensibilă, plictisită de moarte de propriile frământări, așa că m-am simțit ușurată când am văzut mașina apropiindu-se și trăgând în fața casei de peste drum. Părea a fi un Chevrolet din 1967, alb, iar numărul era trecut pe un autocolant provizoriu lipit pe parbriz. Nu-mi dădeam prea bine seama cum arată omul care ieșise din mașină, dar l-am urmărit cu interes cum urcă treptele verandei din două salturi și sună la sonerie.

Betty Christopher îi deschise ușa și amândoi dispărură înăuntru. O secundă mai târziu le-am văzut siluetele conturându-se în lumina de la bucătărie. Îmi închipuiam că se așezaseră la un pahar de bere și la o discuție deschisă. Aproape imediat însă, ușa de la intrare s-a deschis din nou și l-am văzut ieșind. M-am lăsat cât am putut de

jos și am privit doar pe deasupra portierei. Cerul era încă acoperit de nori, ascunzând luna, iar mașinile parcate aruncau umbre și mai întunecate. Billy privi de-a lungul străzii, stăruind asupra fiecărei mașini. Am simțit cum inima începe să-mi bată cu putere privindu-l cum coboară scările și se îndreaptă în direcția mea.

Se opri în mijlocul străzii. Merse apoi înspre o dubiță parcată la două mașini distanță de a mea. Aprinse o lanternă și deschise portiera din stânga, aparent ca să verifice talonul de înregistrare. Apoi a dispărut. Clipele treceau una după alta. Urmăream orice umbră, întrebându-mă dacă nu cumva Billy se strecurase de cealaltă parte a mașinii ca să mă surprindă pe dreapta. Am auzit un zgomot înfundat – închidea portiera dubei. Raza lanternei mătură mașina parcată în fața mea și apoi parbrizul mașinii mele, mult prea slabă însă pentru a ilumina cu adevărat. O stinse. Așteptă, scrutând cu privirea în lungul străzii, în ambele direcții. Hotărî probabil că nu are de ce să se îngrijoreze și traversă strada înapoi înspre casă. În timp ce se apropia de verandă, maică-sa ieși, strângând în juru-i un capot. Vorbiră preț de câteva minute, apoi el se întoarse la mașină și plecă. În clipa în care femeia intră în casă, am pornit motorul, am întors larg și m-am lansat în urmărire. Speram să nu fi fost o manevră care să mă deconspire.

Virase deja spre stânga și apoi spre dreapta și abia apoi am reușit să-l ajung din urmă, două străzi mai în față. Conduceam de-a lungul străzilor lăturalnice, fără semafoare, și doar din când în când câte un indicator ne încetinea înaintarea. Trebuia să accelerez dacă nu voiam să-l pierd. Să urmărești pe cineva de unul singur e aproape lipsit de sens dacă nu ai cunoștințe despre acea persoană și despre posibilele destinații.

La ora aceea erau foarte puține mașini pe șosea și, dacă urma să parcurgă o distanță mai lungă,

avea să realizeze că prezența VW-ului meu nu e întâmplătoare.

M-am gândit că se îndrepta înspre autostradă, dar, înainte de a ajunge la intrarea de nord, încetini și făcu la dreapta. Eram deja destul de aproape de el, așa că, după ce am virat, am parcat și am oprit motorul. Am încuiat mașina și am luat-o pe jos la pas, tăind pe diagonală locul viran dintre cele două străzi, l-am zărit stopurile aprinse, destul de aproape de mine. Mașina tocmai făcea la stânga și intra într-un parc de rulote cu aspect sărăcăcios.

Punte este o stradă îngustă, paralelă cu Autostrada 101, în partea de est a orașului. Parcul de rulote era înghesuit între cele două străzi, protejat de autostradă printr-un zid de ciment, de vreo trei metri, și de tufele de leandru care creșteau peste tot. Începusem să grăbesc pasul. Casele pe lângă care treceam erau cufundate în întuneric, iar aleile din față erau pline de mașini vechi, majoritatea cu tabla îndoită în mai multe locuri. Nu erau prea multe lumini pe stradă, dar din parcul de rulote, înconjurat de o instalație electrică cu globuri mici, multicolore, ajungeau până la mine străluciri palide.

Până să ajung la intrarea în parc, Chevroletul se făcuse deja nevăzut, dar locul era mic și-mi imaginam că nu-mi va fi foarte greu să-l găsesc. Strada care șerpuia printre rulote avea două benzi. Asfaltul negru strălucea de la ploaie și de la apa care se scurgea încă de pe frunzele eucaliptilor care străjuiau din loc în loc. Peste tot puteai să vezi tot felul de plăcuțe: ÎNCETINIȚI, LIMITATOARE DE VITEZĂ STRADALE, PARCARE REZERVATĂ LOCATARILOR, NU BLOCAȚI ACCESUL.

Majoritatea rulotelor nu erau mari, lungi cam de patru, șase metri, de tipul celor pe care odinioară le remorcai la mașină și călătoreai cu ele. Mărcile Nomad, Airstream și Concord păreau să predomine. Fiecare avea în fereastră o bucată de

carton cu un număr, care desemna parcela pe care era așezată. Unele dintre ele, parcate în zonele înguste de iarbă, erau rulotele excursioniștilor, dar multe rulote erau staționate permanent și, după toate aparențele, erau aici de ani buni. Mici pătrate acoperite cu beton, parcelele erau împrejmuite cu garduri albe din lemn, de aproape un metru, sau separate prin fâșii lungi de covorașe din bambus, îmbibate de apă. Curțile, atunci când existau, găzduiau căprioare și păsări flamingo, toate din plastic.

Era aproape ora unsprezece și multe dintre rulote erau deja cufundate în întuneric. Din când în când, se mai zărea pâlpâirea gri-albăstruie a câte unui televizor aprins. Am găsit Chevroletul parcat lângă o rulotă obosită, verde-închis, cu prelata sfâșiată și învelișul de aluminiu pe jumătate smuls. Mașina avea capota caldă și motorul încă vibra. Dinăuntru se auzeau acordurile ritmat-monotone ale muzicii rock-and-roll, la un volum prea mare pentru un spațiu atât de mic.

Ferestrele rulotei erau ovale, plasate cu vreo treizeci de centimetri mai sus decât înălțimea unui om, și împrăștiau o lumină gălbuie, fierbinte. M-am strecurat în partea dreaptă, apropiindu-mă cât puteam, privind în jur ca să-mi dau seama dacă nu mă văzuse vreun vecin. Rulota de alături avea o pancartă pe care scria DE ÎNCHIRIAT, fixată pe una dintre laturi, iar cea de vizavi avea draperiile trase. Am revenit la fereastră și am încercat să trag cu ochiul, ridicându-mă pe vârfuri. Fereastra era întredeschisă, iar aerul care se strecura afară era înăbușitor și avea miros de ceapă prăjită. Draperiile erau niște prosoape de bucătărie vechi, din bumbac, fixate pe o tijă de alamă, de la un capăt la altul al ferestrei. Lăsau însă suficient spațiu pentru a-mi permite să-i văd pe Billy Polo și pe femeia cu care vorbea.

Erau așezați în chicinetă, în dreptul unei mese rabatabile, beau bere și discutau. Vedeam cum li se

mișcă buzele, dar nu auzeam nimic din ceea ce spuneau din cauza muzicii zgomotoase. Interiorul era un amestec deprimant de pereți acoperiți cu furnir ieftin, vase murdare, gunoaie, tapițerie sfâșiata, ziare și conserve îngrămădite pe polițe. Pe un abțibild lipit deasupra ușii de la intrare se putea citi: AM FOST ÎN TOATE CELE 48 DE STATE!

Deasupra unei cutii de carton era cocoțat un televizor alb-negru, la care rula ceea ce părea a fi sfârșitul unei urmăriri în viteză dintr-un serial polițist foarte apreciat. Acțiunea atingea un punct culminant. Unul dintre șoferi pierduse controlul mașinii care se rostogolise de câteva ori înainte de a zbura într-o prăpastie, explodând în cădere. Cadrul se schimbă, erau doi tipi într-un birou și unul din ei vorbea la telefon. Nici Billy, nici femeia cu care era nu păreau să urmărească acțiunea și oricum muzica nu le-ar fi permis, cu siguranță, să audă dialogurile.

Simțeam cum mi se pune un cârcel în gamba dreaptă. Am căutat ceva pe care să mă sui, ca să mai reduc din tensiune. Curtea de alături era năpădită de arbuști și tufe, o adevărată junglă, iar locul de parcare era plin de gunoaie. Sub ușa rulotei era îndesat un set de trepte mobile din lemn. Am băjbăit încâlcindu-mă prin boscheți, în timp ce cizmele și blugii mi se udau până la piele. Speram ca bubuitul muzicii să acopere zgomotele pe care le făceam în timp ce am ridicat scara, am topăit înapoi prin tufișuri și am așezat-o sub fereastră.

Am urcat cu grijă și am tras din nou cu ochiul înăuntru. După chip, Billy Polo părea mai degrabă un băiețandru, surprinzător pentru golanul de treizeci de ani care era. Părul șaten-închis era o claie cârlionțată care-i încadra figura. Avea nasul mic, gura mare și o gropiță în bărbie care părea mai degrabă o cicatrice rămasă de la o tăietură. Nu era un om solid, dar avea o musculatură vânoasă care dovedea forță fizică. Avea o anumită tensiune

în gesturi, care sugera ceea ce ar fi putut să fie un comportament maniacal. Ochii îi jucau neliniștiți și avea tendința să privească într-o parte când vorbea, ca și cum s-ar fi temut să-și privească interlocutorul în ochi.

Femeia avea puțin peste douăzeci de ani, o gură largă, bărbie proeminentă și nasul cârn, făcut parcă din chit. Nu era machiată, iar părul blond și bogat îi cădea în bucle strânse pe umeri, deși prost tuns și cam tocit la vârfuri. Avea un ten foarte palid, acoperit de pistrii. Purta un halat de baie bărbătesc, prea mare pentru ea, și părea că se luptă cu o răceală. Ținea în buzunar un teanc de șervețele și își sufla nasul din când în când. Era atât de aproape de mine încât puteam să văd până și iritația care-i apăruse pe buza superioară și la nas de la atâta suflat. Mă întrebam dacă tipa nu era vreo fostă iubită de-a lui Billy. Nu exista nicio urmă de senzualitate vizibilă în felul cum se purtau unul cu altul, ci doar un soi de curioasă intimitate. O veche poveste de dragoste, poate, care se răsuflase.

Muzica aceea rock neîncetată începea să mă scoată din minți, îmi era imposibil să aud ceva din ceea ce spuneau din cauza bubuiturilor care păreau să vină de pretutindeni. M-am dat jos de pe scară și am ocolit rulota spre ușa din față. Fereastra din dreapta era larg deschisă, deși avea draperiile trase.

Am așteptat pauza dintre două melodii, am tras adânc aer în piept și am bătut în ușă.

— Hei! Ce-ar fi s-o lăsați dracului mai moale cu gălăgia, am strigat. Unii dintre noi încearcă să doarmă!

— Scuze, se auzi vocea femeii dinăuntru.

Muzica încetă subit, iar eu m-am dus din nou în spatele rulotei să văd cât aș fi putut să prind din conversația lor.

Liniștea era sublimă. Probabil dăduseră și volumul televizorului la minimum, pentru că reclamele care tocmai se difuzau erau nefiresc de

silențioase, iar eu chiar puteam să prind frânturi din ceea ce vorbeau, deși uneori mormăiau neinteligibil.

— ... bineînțeles că ea așa o să zică. La ce te așteptai?

— Nu-mi place să fiu presat. Nu-mi place ca ea să-mi sufle-n ceafa... replică Billy, apoi mai adăugă ceva, dar nu am reușit să înțeleg.

— Și ce contează? N-a obligat-o nimeni. Ce dracu', e liberă, albă și are douăzeci și unu de ani... ideea e... implicarea în... asta ca să nu creadă că... toată treaba asta, nu-i așa?

Vocea femeii se stinse, iar Billy îi răspunse cu mâna la gură, așa că nu am reușit să înțeleg nimic. Oricum, nu părea să-i acorde foarte multă atenție pentru că, în timp ce vorbea cu ea, privirea îi era ațintită asupra televizorului. Cred că era deja ora 23.00, pentru că tocmai începea un jurnal de știri. Începeau ca de obicei, un cadru larg cu pupitrul la care erau așezați cei doi prezentatori bărbați, unul negru, celălalt alb, asortați parcă, amândoi la costum. Ambii înfățișau o solemnitate convențională. Schimbarea de cadru aduse în prim-plan prezentatorul de culoare. În spatele său apăru pentru scurt timp o fotografie cu John Daggett, apoi câteva imagini de pe plajă. A durat ceva până să mă prind că trebuie să fi fost locul unde găsiseră cadavrul lui Daggett. În fundal se vedea intrarea în port și o navă pentru dragare.

Billy sări ca ars în picioare și o apucă de braț. Femeia se întoarse să vadă ce-i arăta Billy. Prezentatorul continuă să vorbească, dând discret deoparte una dintre foile pe care le avea în față. Celălalt prezentator reveni în prim-plan, iar imaginea se schimbă – un stop-cadru cu una dintre gropile de gunoi ale orașului.

Billy și femeia se priviră îndelung și cu neliniște. Billy începu să-și trosnească degetele.

— Hristoase, Dumnezeule!

Femeia înșfacă ziarul și îl aruncă spre el.

— Ți-am spus eu că e el, din clipa-n care-am citit că apa a adus la mal trupul unui vagabond. Pe toți dracii, Billy, cu tine se ajunge de fiecare dată la același rahat. Te crezi așa de deștept. Ai avut tu grijă de toate! Da, sigur. Și, de fapt, uite că habar n-ai despre ce vorbești!

— Nici măcar n-au cum să știe că noi îl cunoșteam. De unde să știe?

Ea aruncă o privire plină de dispreț, înfuriată că Billy încerca să se apere.

— Nu-s nici polițiștii chiar atât de proști! Probabil că l-au identificat după amprente, nu? Așa că știu că a fost închis la San Luis. N-au nevoie de un geniu ca să se prindă că și tu ai fost închis acolo odată cu el. Și mâine-poimâine te trezești că-ți bate cineva la ușă: „Când ați văzut ultima oară această persoană?” și alte rahaturi de genul ăsta.

Se ridică brusc și se îndreptă spre un dulap de bucătărie, pe care îl deschise.

— N-ai vreun strop de Black Jack?

— Nu, n-am niciun strop de Black Jack. L-ai băut tu pe tot azi-noapte.

— Pune ceva pe tine și hai să mergem la Hub.

— Billy, sunt răcită! N-am de gând să ies la ora asta. Du-te tu. Oricum, ce nevoie ai să bei?

Billy întinse mâna după jachetă și o trase pe el.

— N-ai ceva bani? Eu nu mai am decât un dolar.

— Fă-ți rost de-o slujbă. Mai plătește-ți și singur. M-am săturat să-ți tot dau eu bani.

— Ți-am mai zis că ți-i dau înapoi. De ce-ți faci griji? Haide odată, hai! zise pocnindu-și degetele cu nerăbdare.

Femeia nu se grăbea deloc, dar scotoci totuși prin poșetă și scoase o bancnotă mototolită de cinci dolari pe care el o luă fără să comenteze.

— Rămâi aici să dormi în noaptea asta? întrebă ea.

— Nu știu încă. Se prea poate. Să nu încui.

— Bine, dar să nu faci prea mare gălăgie, ne-am înțeles? Mă simt ca dracu' și n-am chef să fiu

trezită.

— Haide, zise el prinzând-o de brațe, liniștește-te. Îți faci prea multe griji.

— Știi care-i problema ta? Ai impresia că ajungi să rostești câteva rahaturi de genul ăsta și totul se rezolvă. Dar lumea nu funcționează în felul ăsta. Niciodată n-a mers.

— Ei, există un început pentru toate. Problema ta e că ești prea pesimistă...

În momentul acela mi-am dat seama că ar fi bine să o șterg și să mă întorc la mașină. Am coborât încet de pe scară, întrebându-mă pentru o clipă dacă ar trebui s-o las acolo sau nu. Era mai bine să o mut. Am săltat-o repede printre tufe spre o zonă liberă acoperită de un morman de gunoi. Am lăsat scara acolo și am pornit-o printre rulotele învăluite de întuneric, până în stradă.

Am alergat la mașină, am pornit-o și am întors iarăși cu 180 de grade, anticipând că Billy avea să o ia pe același drum pe care venise. Confirmându-mi bănuiala, am văzut în oglindă Chevroletul care vira la stânga, spre drumul principal, și se apropia de mine. Se ținu în urma mea mai bine de trei sute de metri, bară la bară ca un temperamental ce era. Apoi mă depăși apăsând nerăbdător pe claxon, viră la stânga din nou și accelerează înspre Milagro. Știam încotro se îndreaptă, așa că nu m-am grăbit deloc. La aproximativ un kilometru distanță era un bar care se chema Hub.

Am intrat la vreo zece minute după el. Își cumpărase deja un pahar de Jack Daniel's pe care îl ținea lângă el în timp ce juca biliard.

Barul oferea exact ambianța unui depozit reamenajat. Spațiul era prea mare pentru a se putea lega amicitiei, aerul, prea rece ca să-ți permită să te relaxezi. Tavanul era înalt, vopsit în negru și acoperit cu o rețea de conducte și instalații electrice. Salonul principal nu avea prea multe mese, iar pereții erau acoperiți cu fotografii vechi, alb-negru, ale barului și ale clienților care se succedaseră de-a lungul anilor. Printr-o arcadă largă se trecea într-o sală mai mică unde se găseau patru mese de biliard. Tonomatul era masiv, decorat cu benzi galbene, verzi și purpurii și cu beculețe care pâlpâiau intermitent. Locul era nefiresc de gol pentru sâmbătă-seara. Se auzea un cântec de-al lui Willie Nelson, dar era unul pe care nu-l știam.

Eram singura femeie din bar și am sesizat cum bărbații își îndreaptă zbârliți atenția asupra mea. M-am oprit, simțindu-mă parcă adușmeacă, aidoma unui câine care a nimerit într-un cartier străin. Fumul de țigară plutea în aer, iar în lumina difuză bărbații, cu tacurile în mână, păreau doar niște siluete aplecate deasupra meselor de biliard. L-am reperat pe Billy Polo după claia de păr. În picioare părea mai înalt decât mi-l închipuisem, cu umeri lați și puternici și coapse înguste. Juca biliard cu un puști mexican, de vreo douăzeci și doi de ani, cu fața osoasă, brațele tatuate și pieptul pricăjit, lăsat la vedere de cămașa hawaiiană pe care o purta descheiată până la brâu. Avea vreo șase fire de păr vizibile în mica depresiune de pe mijlocul sternului.

M-am îndreptat înspre masă și am rămas acolo, așteptând ca Billy să-și încheie runda. Mă privi fără interes, apoi se așeză să lovească bila cu numărul șase pe care, abil, reuși să o trimită într-unul dintre buzunarele laterale. Ocoli apoi masa

fără să aștepte, ținti bila cu numărul doi care intră ca din pușcă în gaura din colț. Netezi vârful tacului cu cretă în timp ce ochea bila cu numărul trei. Verifică lovitura dintr-un unghi, apoi se aplecă peste masă și lovi mingea care ajunsese țintă în buzunarul lateral, în timp ce bila cu numărul cinci se rostogoli de-a lungul mantei, ajunsese în dreptul găurii de colț, se balansă pentru o clipă și apoi căzu înăuntru. Un zâmbet vag îi luminează lui Billy chipul, dar nu-și ridică privirea.

Între timp, puștiul stătea sprijinit în tac și rânjea la mine. Își mișcă buzele, schițând fără glas un „Te iubesc”. Unul dintre dinți îi era bordat cu aur, asemenea ramei unui tablou, și avea o dâră de cretă albastră lângă bărbie. În spatele lui Billy curățase masa și își pusese tacul înapoi în suportul din perete. Trecând pe lângă puști, smulse o hârtie de douăzeci din buzunarul acestuia, înfundând-o în propriul buzunar. Apoi, cu fața întoarsă, spuse:

— Tu ești tipa care m-a căutat mai devreme acasă la maică-mea?

— Eu sunt. Sunt prietenă cu John Daggett.

Își înalță capul și-și făcu palma căuș la ureche.

— Cine?

I-am zâmbit leneș. Se pare că ne jucam de-a ghicitul. Am ridicat vocea și am silabisit:

— Dag-gett. John.

— Aha. Cum îi mai merge?

Începu să pocnească ușor din degete în ritmul muzicii, care trecuse acum de la Willie Nelson la George Benson.

— E mort.

Nu pot să nu-l apreciez. Mimă destul de bine surpriza, fără să exagereze:

— Îți bați joc de mine. Daggett e mort? Păcat. Ce s-a întâmplat cu tâmpitu', infarct?

— S-a înecat. S-a întâmplat azi-noapte, în port, am zis, arătând cu degetul mare peste umăr, ca să știe la care port mă refeream.

— Aici, la noi? Nasol. Habar n-aveam. Ultima oară când am auzit de el era prin L.A.

— Mă mir că n-ai auzit nimic la știri.

— Mda, nu mă prea uit la mizeriile lor, înțelegi? Mă deprimă. Am lucruri mai bune de făcut.

Ochii îi fugeau peste tot și era deja pe jumătate întors cu spatele. Bănuiam că încearcă să-și dea seama cine sunt și ce urmăresc. Îmi aruncă o privire.

— Iartă-mă, nu ți-am reținut numele.

— Kinsey Millhone.

— Parcă mama mi-a spus că te cheamă Charlene, zise, măsurându-mă în treacăt.

— Habar n-am de ce-ar fi zis asta, am clătinat eu din cap.

— Și cu ce te ocupi?

— Investigații. Sunt liber-profesionistă. Ce importanță are?

— Nu prea arăți ca o prietenă de-a lui Daggett. Țăsta era un fel de păduche. Ești prea rasată pentru un găinar ca el.

— N-am spus că suntem apropiați. L-am cunoscut de curând, prin niște prieteni comuni.

— Și de ce-mi spui mie? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

— Îmi pare rău s-aud asta. Daggett mi-a zis că, dacă i se întâmplă ceva, să vin să vorbesc cu tine.

— Cu mine? Nuuu, zise el cu neîncredere. Al dracului de ciudat. Pesemne m-ai confundat cu altcineva. Adică, îl știu pe Daggett, dar n-aș zice că l-am cunoscut, pricepi?

— Straniu. El mi-a spus că ești prietenul lui cel mai bun.

A zâmbit și a clătinat din cap.

— Bătrânul Daggett ți-a turnat gogoși, păpușico. Iar eu n-am habar despre ce-i vorba. Nici măcar nu-mi amintesc când l-am văzut ultima dată. A trecut ceva vreme.

— Cu ce ocazie?

Privi înspre puștiul mexican care trăgea fără pic de rușine cu urechea.

— Pe curând, amice, îi zise, apoi adăugă în barbă, cu dispreț, Paco.

Se pare că era o insultă generică folosită pentru toți hispanicii.

Mă prinse de cot și mă conduse în cealaltă cameră.

— Mâncătorii ăștia de fasole sunt toți la fel, îmi mărturisii. Au impresia că știu să joace biliard, dar nu fac nici cât o ceapă degerată. Nu-mi place să discut probleme personale în fața unor imigranți jechoși. Pot să-ți fac cînste cu o bere?

— Sigur.

Făcu semn spre o masă liberă și îmi trase scaunul. Mi-am pus impermeabilul pe spătarul scaunului și m-am așezat. Căută cu privirea barmanul și cînd acesta ne-a observat, Billy ridică două degete. Barmanul scoase două sticle de bere, le desfăcu și le așeză pe tejghea. Billy mă întrebă:

— Mai vrei și altceva? Cartofi prăjiți? Fac niște cartofi pai. Puțin cam uleioși, dar buni.

Am făcut semn că nu, privindu-l cu interes. Văzut de aproape, avea un farmec ciudat... emana o senzualitate brută de care probabil nici nu era conștient. Din cînd în cînd, mai dau peste bărbați de genul ăsta și fenomenul mă uimește de fiecare dată.

Se duse agale ca să ia berile și aruncă pe tejghea cîteva bancnote mototolite. Îi spuse ceva barmanului și așteptă pînă cînd acesta puse pe fiecare sticlă cîte un pahar cu susul în jos, rînjind înspre mine.

Billy reveni la masă și se așeză.

— Isuse, dacă ceri un pahar în localul ăsta se uită la tine ca și cum te-ai da boier. O adunătură de imigranți jechoși. Îmi pierd vremea pe-aici numai pentru că am o soră care lucrează aici trei nopți pe săptămână.

„Aha, mi-am zis în gînd, femeia din rulotă.”

Turnă o bere în pahar și o împinse spre mine, apoi își turnă și lui, fără grabă. Ochii îi erau adânciți în orbite, iar în obraji avea gropițe care formau câte o cută de fiecare parte a gurii.

— Uite ce e, spuse, știu că tu ești convinsă că știu ceva ce de fapt nu știu. Adevărul este că nu l-am prea plăcut pe Daggett și cred că nici el nu m-a plăcut pe mine. Habar n-am de unde ai scos povestea că aș fi vreun prieten de-al lui, dar sigur nu de la el.

— I-ai dat un telefon luni dimineață, nu-i așa?

— Nici vorbă. N-am fost eu. De ce să-l fi sunat?

— Nu știu ce i-ai spus, am continuat ca și cum nu zisese nimic, dar era speriat.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta. Trebuie să fi fost altcineva. Ce căuta în oraș de fapt?

— Nu știu. Trupul lui a fost adus la mal de valuri, azi-dimineață. Mă gândeam că mă poți ajuta să reconstituim ce s-a întâmplat până atunci. Știi cumva pe unde a fost noaptea trecută?

— Nu. N-am nici cea mai vagă idee.

Deveni foarte interesat de un fir de praf din spuma berii pe care trebuia neapărat să-l scoată.

— Când l-ai văzut ultima oară? Nu cred că mi-ai spus.

— Doamne, răspunse pe un ton glumeț, nu mi-am adus agenda cu mine. Altfel ți-aș fi putut spune cu exactitate. Probabil că am luat prânzul într-un loc retras, numai noi doi.

— La San Luis, poate?

Tăcu pentru o clipă și zâmbetul i se subție o idee.

— Da, am fost cu el în San Luis, zise cu precauție. Eu și încă vreo trei mii șapte sute de alți indivizi. Și ce-i cu asta?

— M-am gândit că ați păstrat legătura.

— E limpede că nu l-ai cunoscut prea bine pe Daggett. Să fii în preajma lui e ca și cum ai călca într-un rahat de câine pe care nu mai reușești să ți-l

ștergi de pe pantof, știi? Nu e chiar ceea ce ți-ai dori.

— Pe cine mai cunoștea în oraș?

— Nu te pot ajuta în problema asta. Săptămâna asta nu eu sunt de serviciu la ținut socoteala.

— Dar sora ta? Pe ea o cunoștea?

— Pe Coral? În niciun caz. Nu umblă ea cu vagabonzi de ăștia. I-aș rupe gâtul. Nu înțeleg de ce o tot ții una și bună. Ți-am spus că nu știu nimic. Nu l-am văzut și nici n-am primit vreo veste de la el. De ce nu poți să mă crezi pe cuvânt?

— Pentru că nu cred că spui adevărul.

— Cine zice? Adică, tu ai venit să mă cauți pe mine, îți amintești? Nu sunt obligat să vorbesc cu tine. Îți fac o favoare. Nu știu cine ești. Nici măcar nu știu ce dracu' pui la cale.

Am dat din cap, zâmbind ușor.

— Dumnezeule, Billy. Ce limbaj vulgar. Nu știam că așa te porți cu femeile. Sunt șocată.

— Acum îți bați joc de mine, nu? Ești cumva polițistă? mă scrută el cu privirea.

Am scrijelit cu unghia degetului mare în lungul sticlei, jupuind o parte din eticheta făcută armonică.

— De fapt, chiar sunt.

Râse zgomotos. Acum chiar că le văzuse pe toate.

— Haida-de. Cum să nu.

— Sunt detectiv particular.

— Prostii!

— Ba, chiar așa.

Se rezemă de spătarul scaunului, amuzat că încercasem să-i torn o asemenea minciună.

— Isuse, ai întrecut măsura. Cu cine crezi că vorbești? Poate că m-am născut noaptea, dar nu noaptea trecută. Îi știu pe detectivii particulari din oraș și tu nu ești unul dintre ei, așa că încearcă altceva.

— Bine, am răs eu, nu sunt detectiv particular. Poate că sunt doar o tipă băgăcioasă și vreau să

investighez moartea unui om pe care l-am întâlnit de curând.

— Pe asta pot s-o cred, dar tot nu înțeleg ce legătură are cu mine.

— Tu i-ai făcut cunoștință cu Lovella, nu-i așa?

Pentru o clipă, rămase cu gura căscată.

— O știi pe Lovella?

— Bineînțeles. Am cunoscut-o în L.A., are un apartament pe Sawtelle.

— Când a fost asta?

— Alaltăieri.

— Pe bune? Și ți-a spus ea să mă cauți?

— Altfel, cum era să știu unde ești?

Se holba la mine și se vedea că în capul lui se duce un soi de luptă. M-am gândit că un mic imbold i-ar dezlega limba.

— Știai că Daggett o snopea în bătaie?

Vorbele mele îl neliniștiră și își luă privirea de la mine.

— Mda, păi, Lovella e fată mare. Trebuie să învețe cum să-și poarte singură de grijă.

— De ce n-o ajuți tu?

— Cunoscut oameni care ar râde la o astfel de idee, că eu aș putea ajuta pe cineva, zise, zâmbind amar. De altfel, e puternică. Nu trebuie s-o subestimezi, îți spun eu.

— O știi de multă vreme, nu-i așa?

Începu să bââie din picior.

— De șapte, opt ani. Am întâlnit-o când avea șaptesprezece ani. Am locuit o vreme împreună, dar ceva n-a mers între noi. Ne contraziceam prea mult. E o încăpățânată afurisită, dar o iubeam foarte mult. Apoi am fost arestat pentru furt, iar noi doi... nu știu ce dracu' a fost. Ne-am scris pentru o vreme, dar o relație, odată moartă, nu mai poate fi resuscitată, știi? Oricum acum suntem prieteni, cred. Cel puțin, eu o plac pe ea. Nu știu ce simte ea pentru mine.

— Ai văzut-o de curând?

Se opri din bââială.

— Nu, n-am văzut-o în ultima vreme, zise. Dar tu, ce-ai căutat la ea?

— Îl căutam pe Daggett. Telefonul era decuplat.

— Și ce ți-a spus, mai exact?

— Nu prea multe, am ridicat din umeri. Am stat puțin, iar ea nu se simțea prea bine. Își oblojea un ochi învinețit.

— Isuse, zise, lăsându-se pe spătar. Spune-mi un lucru. Cum se face că femeile acceptă asta? De ce i lasă pe bărbați să le bată măr?

— Nu am idee.

Își termină berea din pahar, până la ultimul strop, apoi îl puse pe masă.

— Pun pariu că tu nu accepți rahaturi de la niciun bărbat, corect?

— Fiecare dintre noi acceptă rahatul cuiva, am zis eu.

Billy se sculă în picioare.

— Îmi pare rău că întrerup discuția, dar trebuie s-o șterg.

Se întoarce și își îndesă mai bine cămașa în pantaloni.

Trupul lui arăta de parcă o pornise deja și nădăjduia ca hainele să-l prindă din urmă, până să fi ajuns el în stradă.

M-am ridicat și eu și mi-am luat impermeabilul.

— Nu ai de gând să pleci din oraș, nu? am spus.

— De ce te-ar interesa pe tine?

— Nu pare o idee prea bună, dată fiind povestea cu moartea lui Daggett, care va mai trena. Dacă polițiștii vor să discute cu tine?

— Despre ce?

— De exemplu, despre unde ai fost noaptea trecută, pentru început.

— Unde am fost eu? ridică Billy tonul. Despre ce vorbești?

— Poate că vor vrea să afle despre legătura dintre tine și Daggett.

— Ce legătură? Asta-i o prostie! Nu știu de unde ai mai scos-o.

— Nu din cauza mea trebuie să-ți faci griji, ci a polițiștilor.

— Care polițiști?

Am dat din cap.

— Doar știi ce prietenoși sunt polițiștii de pe aici, am zis. Doar să-i șoptească vreo informație cineva cui nu trebuie, și îți ia fundul foc.

— De ce mi-ai face una ca asta? mă întrebă, din cale-afară de revoltat.

— Pentru că nu ești sincer cu mine, William.

— Ba sunt sincer cu tine. Ți-am spus tot ce știu.

— Eu n-aș băga mâna-n foc. Cred că știi despre moartea lui Daggett. Cred că l-ai văzut săptămâna asta.

Își puse mâinile în șold și se uită prin încăpere, clătinând din cap.

— Ce dracu', numai asta-mi mai lipsea! Nu te-am mințit. Ți-am spus adevărul. Îmi văd de treaba mea, așa cum mi s-a spus. Nici măcar n-am știut că tipu' era aici, în oraș.

— Poți s-o ții în continuare cu povestea asta dacă vrei, am spus, dar o să-ți dau un sfat. Am numărul de înmatriculare al mașinii pe care ți-ai cumpărat-o. Dacă îți iei tălpășița, eu îi dau un telefon locotenentului Dolan, de la Omucideri.

Billy părea tot atât de contrariat pe cât era de speriat.

— Ce-i ăsta? Șantaj? Despre asta e vorba?

— Ce-ar fi de șantajat aici? N-ai niciun sfanț. Tot ce vreau sunt niște informații, nimic mai mult.

— N-am nicio informație. De câte ori trebuie să-ți spun?

— Uite ce e, am zis răbdătoare. Ce-ar fi să te las să te mai gândești la situația asta și mai vorbim noi.

— Ce-ar fi să te duci tu dracului!

M-am îmbrăcat cu impermeabilul și mi-am pus geanta pe umăr.

— Mulțumesc pentru bere. Data viitoare, fac eu cinste.

Mă concedie cu un gest exagerat, mult prea nervos ca să-mi mai răspundă. Se îndreptă înspre ușă și eu l-am privit cum pleacă. Mi-am aruncat ochii pe ceas. Trecuse bine de miezul nopții și eram epuizată. Începea să mă doară capul și știam că miros din cap până-n picioare a fum de țigară stătut. Voiam să mă duc acasă, să mă dezbrac, să fac un duș și apoi să mă bag sub pătură. În loc de toate astea, am inspirat adânc și m-am dus după el.

I-am lăsat un avans destul de bun și apoi l-am urmărit înapoi până la rulotă. Părea că s-a mai răcit, erau în jur de zece grade. Rafale de vânt mai scuturau încă din când în când apa de pe frunzele eucaliptilor, dar noaptea era senină. Deasupra mea vedeam cum ultimele urme ale norilor de ploaie se îndepărtează și printre ele răzbat porțiuni mari de cer înstelat. Am parcat mașina la vreo sută de metri distanță și am mers pe jos până la parcul de rulote, așa cum făcusem și prima dată. Mașina lui Billy era parcată lângă rulotă. Începeam să mă plictisesc, dar trebuia să mă asigur că n-are de gând să se consulte cu vreun complice de care nu știam.

Din bucătărioară se vedeau aceleași lumini aprinse, iar din spatele rulotei licărea acum o lumină slabă. Mi-am zis că acolo trebuie să fie dormitorul. Am pornit-o printre tufișuri, ca să ajung lângă el. Draperiile erau trase, dar prin deschizătura acoperită cu sită a sistemului de aerisire se putea auzi conversația lor. M-am lăsat pe vine lângă tabla îndoită a rulotei și mi-am apropiat capul de sita de aluminiu. Simțeam miros de țigară și am bănuir că era vorba de Coral.

— ... vreau să știu de ce tipa a apărut acum, întreba ea. De asta trebuie să ne facem griji. După câte putem să bănuim, sunt implicați în asta împreună.

— Da, dar ce fac? Nu pot să-mi dau seama despre ce e vorba.

— Când a zis că o să te mai caute?

— N-a zis. A spus numai că ar trebui să mă gândesc la situație. Isuse. Cum a aflat de mașină așa de repede? Asta mă supără. O am de doar două ore.

— Poate te-a urmărit, deșteptule.

Se lăsă o tăcere adâncă.

— La naiba, se auzi glasul lui Billy și apoi sunet de pași care veneau spre partea unde mă aflam.

Ușa se dădu în lături cu o bufnitură, dar eu eram deja în capătul opus, ocolind spre spatele rulotei. M-am uitat către locul unde era parcat Chevroletul, la vreo doi metri, sub o copertină. De o parte și de alta, spațiul era înțesat de gunoaie.

Ușa rulotei rămase larg deschisă. Lumina se revărsa afară bătând până în zona unde începea asfaltul. Am privit iute peste umăr și, afundându-mă printre gunoaie, mi-am croit drum spre partea din spate a mașinii unde m-am ghemuit, ascultând cu atenție. Câteodată mi se pare că jumătate din viață mi-o petrec în felul acesta. L-am auzit pe Billy bâjbâind prin spatele rulotei, la fel cum făcusem și eu.

— Hristoase! rosti printre dinți.

Coral apăru la fereastra laterală și șopti cu un glas răgușit:

— Ce s-a întâmplat?

— Taci din gură! Nimic. M-am lovit la fluierul piciorului în nenorocitul ăsta de cârlig al rulotei. De ce dracu' nu strângi și tu gunoaiele de pe-aici?

Exact asta mă întrebam și eu.

Coral râse și draperia coborî din nou la locul ei, peste fereastră.

Billy apăru din nou la marginea copertinei, frecându-și piciorul stâng. Mai scrută o dată locul în fugă, dar părea deja convins că nu băntuia nimeni prin preajmă. Dădu din cap și apoi urcă scările, trântind ușa în urma lui. Se făcu întuneric, iar eu am răsuflat ușurată.

Îi auzeam vorbind în șoaptă, dar deja nu mă mai interesa ce aveau de discutat. De îndată ce m-am simțit mai în siguranță, m-am furișat spre aleea centrală și m-am îndreptat către mașină.

* * *

Duminică dimineața vremea era înnorată. Chiar și aerul părea cenușiu, iar umezeala parcă se ridica din pământ, ca o ceață. Am trecut prin obișnuita

rutină de dimineață și am alergat cei cinci kilometri, înainte să începă din nou să plouă. La 9.00 am sunat-o pe Barbara Daggett acasă. Am pus-o la curent cu noutățile și i-am povestit și activitățile mele nocturne.

— Și acum?

— Îl mai las pe Billy Polo să fiarbă o zi, două și apoi o să mă întâlnesc din nou cu el.

— Ce te face să crezi că nu va dispărea?

— Păi, este totuși sub supraveghere și sper că nu are de gând să riște. În plus, ar fi o risipă să mă plătești ca să stau acolo toată ziua.

— Parcă ziceai că e singura pistă pe care o ai.

— Poate că nu, am zis, oarecum rezervată. M-am gândit la Tony Gahan și la ceilalți oameni uciși în accident.

— Tony Gahan? exclamă ea surprinsă. Cum ar putea să fie implicat în asta?

— Nu știu. Inițial tatăl tău m-a angajat ca să-i dau de urmă. Poate că l-a găsit chiar el și acolo a fost la începutul săptămânii.

— Kinsey, de ce ar fi vrut tata să-i dea de urmă? Probabil că băiatul îl urăște de moarte. Din cauza lui nu mai are familie.

— Asta vreau să zic și eu.

— Ahaa!

— Ai vreo idee cum să dau de el? Tatăl tău îmi dăduse o adresă, pe Stanley Place, dar casa era goală. Și în cartea de telefoane nu e niciun Gahan.

— Locuiește cu mătușa lui acum, undeva prin Colgate, cred. Stai să văd dacă găsesc vreo adresă.

Colgate este o suburbie-satelit a Santei Teresa, un fel de dormitor de două stele. Amândouă au cam aceeași mărime, dar Santa Teresa are personalitate, pe când în Colgate sunt case ieftine, magazine cu obiecte de uz casnic, producători de vopsele, cluburi de bowling și cinematografe în aer liber. Colgate e capitala mondială a înghețatei Frostee-Freeze.

Barbara făcu o pauză, o auzeam cum răsfoiește niște pagini.

— Am greșit, continuă apoi. Locuiesc lângă muzeu. Numele ei de familie este Westfall, Ramona.

— Mă întreb de ce tatăl tău nu știa de ea.

— Nu știu. A fost și ea la proces. Mi-o amintesc pentru că mi-a arătat-o cineva. I-am scris un bilet după aceea, în care îi spuneam că vom face tot ce ne stă în putință ca s-o ajutăm, dar n-am primit niciun răspuns.

— Mai știi și altceva despre ea? Dacă e căsătorită, de exemplu?

— Cred că da. Soțul ei se ocupă cu prelucrarea materialelor industriale sau ceva de genul ăsta. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, ea chiar lucra la magazinul acela cu ustensile pentru bucătărie de pe Capilla, pentru că am zărit-o acum câteva luni, când m-am dus acolo să fac niște cumpărături. Ai putea s-o găsești la magazin azi după-amiază, dacă o mai lucra acolo.

— Duminica?

— Sigur, au deschis de la 12.00 până la 17.00.

— O să încerc cu ea mai întâi, să văd ce pot să aflu, am zis. Ce face mama ta? Cum rezistă?

— Surprinzător de bine. Ne-a dovedit că moartea nu-i pune probleme și poate să-i facă față, ca o adevărată campioană. Dacă scrie despre asta în Biblie, pune pe tapet exact reacțiile potrivite și apoi le parcurge automat. Credeam că o s-o ia razna, dar se pare că a adus-o cu picioarele pe pământ. Le are alături pe femeile de la biserică și pe pastor. Masa din bucătărie e plină de castroane cu mâncare de ton și prăjituri de ciocolată. Nu știu cât va dura, dar deocamdată e în elementul ei.

— Când este înmormântarea?

— Marți după-amiază. Corpul a fost deja transportat la capelă. Parcă au spus că în după-amiaza asta va fi gata pentru priveghi. Treci și tu pe-acolo?

— Da, cred că am să vin. O să-ți spun atunci dacă am reușit să vorbesc cu tipa aceea, Westfall, sau cu puștiul.

Jorden este visul oricărui bucătar rafinat, un rai cu toate echipamentele și produsele posibile pentru gătit. Rafturi pline cu seturi de oale, ustensile, cărți de bucate, fețe de masă, mirodenii, soiuri de cafea și condimente; recipiente electrice, coșuri împletite, oțeturi și uleiuri exotice, cuțite, tăvi de copt, articole de sticlărie.

Am rămas o clipă în ușa magazinului, uimită de numărul mare și de varietatea de obiecte. Mașini de făcut paste făinoase, espressoare de cafea și cappuccino, încălzitoare de mâncare, râșnițe de cafea, lăzi frigorifice pentru înghețată, roboți de bucătărie. Aerul mirosind a ciocolată m-a făcut să devin nostalgică și să-mi doresc o mamă. Am ochit trei vânzătoare, toate purtând șorțuri legate la spate, făcute din material pentru saltele, având numele magazinului brodat cu maro pe diagonală.

Am întrebat de Ramona Westfall și am fost trimisă la un raion din spate. Făcea un inventar. Am găsit-o stând pe un scăunel de lemn, cu clipboardul în mână, verificând o listă de produse, majoritatea echipamente neelectrice. Făcea ordine într-un container unde se aflau niște plăci din oțel inoxidabil pe mijloc prevăzute cu o lamă ce ți-ar fi putut face fundul felii.

— Ce sunt astea? am întrebat-o.

Privi în sus cu un zâmbet plăcut. Părea să se apropie de cincizeci de ani, avea părul scurt, de culoarea nisipului, cu șuvițe cenușii, ochii căprui-deschis care se uitau la mine printr-o pereche de ochelari cu jumătate de lentilă, pe care îi purta pe vârful nasului. Nu era machiată aproape deloc și, așezată fiind, puteam să-mi dau seama că e mică de înălțime și slabă. Pe sub șorț purta o bluză albă cu mâneci lungi și guler rotund, o fustă gri de tweed, dresuri și niște balerini de piele.

— E o răzătoare, fabricată în Germania.

— Credeam că este un instrument muzical^[20].

— Se scriu diferit. Asta este pentru tăiatul legumelor proaspete. Poți să le tai felii sau solzișori.

— Serios? am spus, în timp ce cu ochii minții vedeam perindându-se cartofi pai făcuți în casă și salată de varză, mâncăruri pe care nu le-am preparat niciodată. Cât costă? am întrebat.

— O sută zece dolari. Cu dispozitiv de protecție, o sută treizeci și opt. Vreți să vă fac o demonstrație?

Am clătinat din cap, pentru că nu voiam să cheltuiesc atâția bani de dragul unui cartof. Se ridică în picioare, netezindu-și șorțul. Era cu jumătate de cap mai scundă decât mine și mirosea ca o mostră de parfum pe care o primisem prin poștă cu o săptămână înainte. Lavandă și iasomie. Mă impresionase mai degrabă prețul decât mirosul. O îndesasem într-un sertar și parfumul mă asaltează acum de fiecare dată când îmi scot de acolo lenjeria de corp.

— Sunteți Ramona Westfall, nu-i așa?

Zâmbetul i se preschimbă într-o mimică de expectativă.

— Așa este. Ne-am mai întâlnit?

Am dat din cap că nu.

— Sunt Kinsey Millhone. Sunt detectiv particular aici, în oraș.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Îl caut pe Tony Gahan. Am înțeles că sunteți mătușa lui.

— Pe Tony? Dumnezeuule, de ce îl căutați?

— Am fost rugată să-l caut, într-o problemă personală. Nu știam cum altfel să iau legătura cu el.

— Ce problemă personală? Nu înțeleg.

— Am fost rugată să-i înmânez ceva. Un cec, de la un bărbat care a murit de curând.

Pentru o clipă mă privi absentă, dar apoi își dădu seama despre cine era vorba.

— Vă referiți la John Daggett, nu-i așa? Mi-a spus cineva că a văzut la știri ce s-a întâmplat. Eu credeam că e încă în închisoare.

— Ieșise de șase săptămâni.

— Tipic, răbufni, roșie la față. Cinci oameni au murit din cauza lui și el umblă liber pe străzi.

— Nu-i chiar așa, am zis. Putem merge să vorbim în altă parte?

— Despre ce să vorbim? Despre sora mea? Avea treizeci și opt de ani și era un om minunat. A fost decapitată când ăla a trecut pe roșu și a intrat în ei. Soțul ei a murit pe loc. Sora lui Tony a fost zdrobită în impact. Avea șase ani, era doar un copil...

Se întrerupse brusc, conștientă deodată că vorbise prea tare. Câțiva oameni se opriseră lângă noi și se uitau.

— Cine erau ceilalți? Îi cunoșteți? am întrebat.

— Dumneavoastră sunteți detectiv. N-aveți decât să aflați.

La un raft alăturat, o femeie brunetă într-un șorț cu dungi o privea insistent. Nu spunea nimic, dar expresia ei părea să întrebe dacă totul este în regulă.

— O să iau o pauză, îi spuse Ramona. Sunt în camera din spate dacă mă caută Tricia.

Bruneta se uită la mine în treacăt și apoi renunță să ne mai fixeze. Ramona se îndreptă spre o ușă aflată tocmai în partea opusă a magazinului. Am urmat-o. Clienții ceilalți își pierdură interesul, dar eu aveam sentimentul că mă aștepta o scenă neplăcută.

Când am intrat în camera din spate, Ramona scotocea prin geantă cu mâinile tremurânde. Trase fermoarul unui buzunar interior și scoase un flacon de medicamente. Luă o tabletă pe care o rupse în două și înghiți o jumătate cu o gură de cafea rece dintr-o cană albă cu numele ei înscris pe o parte. Se răzgândi apoi și înghiți și cealaltă jumătate din tabletă.

— Să știți că-mi pare rău că trebuie să vă reamintesc de asta, am zis.

— Nu vă cereți scuze, mă repezi. N-are niciun rost.

Căută prin geantă și scoase un pachet cartonat de Winston. Luă o țigară și o bătu de câteva ori pe unghia de la degetul mare, și o aprinse cu o brichetă de unică folosință, pe care apoi o puse în buzunarul șortului. Își cuprinse mijlocul cu brațul stâng și își sprijini cotul drept în el, așa încât să poată ține țigara aproape de gură. Ochii păreau să i se fi întunecat și se uita la mine fix, cu o privire opacă și neprietenoasă.

— Ce vreți, de fapt?

Simțeam cum îmi ia fața foc. Nu știu de ce, dar dintr-odată banii parcă nu mai aveau nicio relevanță și, oricum, suma părea neînsemnată.

— Am un cec pentru Tony. John Daggett m-a rugat să i-l înmânez.

— Ah, un cec, zâmbi disprețuitor. Ei bine, și care-i suma? Și cum a fost calculată, pentru fiecare persoană în parte sau angro, pentru toți cei aflați în mașină?

— Doamnă Westfall, i-am spus, cât am putut de calmă.

— Poți să-mi spui Ramona, draga mea, ținând cont că subiectul discuției este unul atât de intim. Vorbim despre oamenii pe care i-am iubit cel mai mult pe lumea asta.

Trase cu putere din țigară și suflă fumul înspre tavan. Mi-am strunit nervii, controlându-mi cu atenție vorbele.

— Îmi dau seama că subiectul e dureros, am zis. Știu că pierderea suferită nu poate fi compensată în vreun fel, dar John Daggett a încercat să facă totuși ceva și, dincolo de părerea pe care o aveți despre el, se poate ca acești bani să i se dovedească utili lui Tony.

— Avem grijă de el cât se poate de bine, mulțumesc. Nu ne trebuie nimic de la John

Daggett ori de la fiica lui sau de la dumneavoastră.

Am continuat să-mi croiesc drum, înfruntându-i mânia asemenea unui înotător care despică marea agitată.

— Lăsați-mă doar să spun ceva, mai întâi. Daggett a venit la mine săptămâna trecută cu un cec completat pe numele lui Tony.

A dat să vorbească, dar am oprit-o ridicându-mi mâna.

— Vă rog, am spus.

S-a supus, permițându-mi să continui.

— Am pus cecul într-o cutie de valori, până când aveam să-mi dau seama ce trebuie să fac să-l înmânez așa cum stabilisem. Dinspre partea mea, puteți să-l aruncați la gunoi, dar eu aș vrea să fac așa cum am promis, adică să mă asigur că Tony Gahan îl va primi. Teoretic, alegerea îi aparține lui Tony și aș fi recunoscătoare dacă vorbiți cu el înainte de a face ceva.

Rămase pe gânduri, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Despre ce sumă e vorba?

— Douăzeci și cinci de mii. Ar acoperi o bună parte din școala lui Tony sau o călătorie în străinătate...

— Am înțeles ce vreți să spuneți, mă întrerupse. Acum poate că-mi dai voie să-mi spun și eu oful. Băiatul stă cu noi de aproape trei ani deja. Are cincisprezece ani și, de la accident încoace, nu cred că a dormit vreodată opt ore șnur. Are migrene, își roade unghiile. Are note mici și școala nu face niciun rahat să-l susțină. Și vorbim de un copil cu o inteligență realmente superioară. Acum e o epavă, și John Daggett e singurul vinovat. Nu există... nimic și nimeni nu va putea să compenseze ceea ce i-a făcut omul ăla lui Tony.

— Am înțeles asta.

— Nu, nu înțelegeți.

Ochii i se umplură subit de lacrimi. Rămase tăcută, iar mâinile îi tremurau din nou atât de tare, încât abia dacă putea să-și ducă țigara la buze.

Reuși să mai tragă un fum, încercând să se controleze. Tăcerea se prelungea. Tremura și aproape că puteam să văd cum pastila începe să-și facă efectul. Se întoarse brusc, lăsă țigara să cadă și o strivi sub picior.

— Dați-mi un număr de telefon, pentru a vă putea contacta. Voi vorbi cu soțul meu ca să văd care este părerea lui.

I-am întins o carte de vizită pe care am notat în grabă adresa și numărul de telefon de acasă, așa încât să mă găsească oriunde aș fi.

După ce am plecat de la Ramona Westfall am trecut pe la apartament și m-am schimbat. Mi-am pus ciorapi, o pereche de pantofi cu toc jos și rochia mea pentru toate ocaziile, pe care o aveam de cinci ani. Este făcută dintr-un material miraculos, nu se uzează, nu se șifonează și nu se vede când e murdară. Poate fi strânsă ghem, până ajunge cât o pălărie, și apoi înghesuită în geantă și tot nu pățește nimic. Poate fi spălată în orice fel de chiuvetă și pusă la uscat peste noapte. Este neagră, ușoară, are mânecă lungă, se închide la spate cu fermoar și probabil ar trebui purtată cu „accesorii”, un concept vestimentar feminin pe care nu-l voi înțelege niciodată. Eu port rochia „așa cum este” și întotdeauna mi se pare că arată bine. Câteodată, văd în ochii oamenilor că sunt apreciată, dar poate că sunt doar surprinși să mă vadă îmbrăcată și în altceva decât în blugi și ghete.

Capela Wynington-Blake – Însmormântări, Incinerări și Transport pentru Toate Religiile – este situată în partea de est a orașului, pe o stradă laterală retrasă, și are o parcare spațioasă. Fusesse construită drept reședință și încă mai păstrează aerul unei locuințe unifamiliale. Bineînțeles că acum primul etaj fusese transformat în echivalentul a șase livinguri, fiecare având pe post de mobilier scaune pliante din metal și denumit cu câte o expresie care să exprime serenitatea.

Bărbatul care mă întâmpină, un anume domn Sharonson, purta un costum bleumarin stins, avea o expresie neutră și vorbea în șoaptă. Corpul lui John Daggett se afla în sala „Meditației” care era drept în față pe coridor și apoi la stânga. Mă anunță că familia era încă la biserică, dacă voiam să îi aștept. Mi-am trecut numele în cartea de condoleanțe. Domnul Sharonson se retrase discret, lăsându-mă să decid ce vreau să fac. De-a lungul

pereților erau aliniate scaunele, iar coșciugul era deschis. În cameră nu erau decât două buchete de gladiole albe, care păreau artificiale, pregătite de casa mortuară în locul coroanelor trimise de cei care deplângeau moartea lui Daggett. Se auzea muzică de orgă, aproape ca un mesaj subliminal care să te ducă cu gândul la cât de repede trece viața.

Am traversat încăperea pe vârfuri ca să arunc o privire în sicriu. Culoarea și aspectul pielii lui Daggett îmi amintea de o păpușă Betsy-Wetsy, pe care o aveam când eram copil. Trăsăturile feței păreau aplatizate și bănuiam că era un efect secundar al autopsiei. Dacă îi desprinzi cuiva pielea, va fi destul de greu s-o potrivești la loc perfect. Nasul lui Daggett părea boțit, ca o față de pernă pusă ușor câș.

Am auzit un foșnet în spatele meu și Barbara Daggett apărui în dreapta mea. Am stat un moment împreună, fără să scoatem vreun cuvânt. Nu știu de ce oamenii stau și studiază mortul în felul ăsta. E la fel de lipsit de noimă ca și când ai omagia cutia de carton în care odată au fost pantofii tăi preferați. În cele din urmă, murmură ceva și se întoarce, îndreptându-se spre locul pe unde Eugene Nickerson și Essie Daggett tocmai intrau, trecând pe sub arcadă.

Essie purta o rochie bleumarin-închis din jerseu sintetic, lungă până la genunchi, din care îi ieșeau brațele masive, cu pielea încrețită și palidă. Părul arăta proaspăt „făcut”, umflat și bogat, aranjat ca un turban cu onduleuri cărunte. Eugene, îmbrăcat într-un costum negru, o ducea de cot ca și cum ar fi cârmit o corabie. Essie aruncă o privire spre sicriu și genunchii îi cedară. Barbara și Eugene au prins-o înainte să cadă. Au condus-o la un scaun tapițat și au așezat-o. Cotrobăi după o batistă pe care și-o îndesă peste gură, ca și cum ar fi fost îmbibată în cloroform.

— Doamne Isuse Dumnezeu, miorlăi, ridicându-și ochii cu pioșenie. Mielul lui Dumnezeu...

Eugene începu să o mângâie ușor pe mână, iar Barbara se așeză lângă ea, luând-o pe după umeri, într-un gest protector.

— Să-i aduc niște apă? am întrebat.

Barbara făcu semn că da și m-am îndreptat spre ușă. Domnul Sharonson sesizase că se întâmplă ceva și apărui în ușă, cu o față întrebătoare. I-am transmis rugămintea și el încuviință din cap. Plecă, iar eu m-am întors lângă doamna Daggett. Se simțea mai bine și recita versete cu voce tare, legănându-și capul înainte și înapoi. Barbara și Eugene încercau să o potolească și am înțeles că Essie voise să se arunce în coșciug alături de iubitul ei soț. Poate că aș fi împins-o și eu de la spate.

Domnul Sharonson se întoarse cu un pahar de carton plin cu apă, pe care Barbara îl luă și îl apropie de buzele lui Essie. Aceasta își trase capul, nevrând să accepte nici măcar această neînsemnată alinare.

— „Noaptea-n pat l-am căutat pe dragul sufletului meu, cânta ea, l-am căutat, dar, iată, nu l-am mai aflat. Scula-mă-voi, mi-am zis, și-n târg voi alerga, pe ulițe, prin piețe, amănunțit voi căuta pe dragul sufletului meu... Întâlnitu-m-am cu paznicii, cei ce târgul străjuiesc.”^[21]

Am constatat cu surprindere că recita din „Cântecul lui Solomon” pe care l-am recunoscut de pe vremea când mergeam duminicile la școala metodistă. Copiii mai mici nu aveau voie să citească partea asta din Biblie pentru că era considerată indecentă, dar mie mi se părea interesantă ideea unui om cu picioarele ca niște stâlpi de marmură așezați pe un soclu de aur fin. Mai era și un pasaj despre săbii și coapse care mi-a atras atenția. Cred că am rezistat vreo trei

duminici, înainte ca mătușa mea să fie rugată să mă mute la prezbiterieni.

Essie își pierdea tot mai tare controlul și devenise atât de agitată încât Eugene și domnul Sharonson fură nevoiți să o ridice de pe scaun și să o conducă afară. Îi auzeam plânsul din ce în ce mai slab, pe măsură ce o îndepărtau pe coridor. Barbara își frecă obrazul, epuizată.

— Dumnezeuule. Să te mai bizui pe ea, zise. Cum ți-a mers astăzi?

— Nu pare cel mai bun moment pentru a purta o discuție, i-am zis, așezându-mă lângă ea.

— Nu-ți face probleme. O să se liniștească. E prima dată când îl vede. La etaj au un fel de canapea. O să se odihnească puțin și o să se simtă mai bine. Ai reușit să vorbești cu Ramona Westfall?

I-am povestit cum a decurs scurta întâlnire și apoi am schimbat subiectul către întrebarea care mă interesa cel mai mult în acel moment și care avea legătură cu celelalte două victime ale accidentului. Barbara închise ochii. Era clar că această chestiune îi provoca suferință.

— Una din ele era o prietenă a micuței Hillary Gahan. Se numea Megan Smith. Sunt sigură că părinții ei locuiesc încă în zonă. O să le caut adresa și numărul de telefon când ajung acasă. Pe tatăl ei îl cheamă Wayne. Am uitat numele străzii, dar probabil o am notată.

Mi-am scos carnetul și am notat numele.

— Și a cincea persoană?

— Un puști care îi rugase să-l ducă și pe el cu mașina. L-au luat de la intrarea pe autostradă, ca să-l aducă până în oraș.

— Cum îl chema?

— Doug Polokowski.

Am rămas cu gura căscată.

— Glumești?

— De ce? Îl cunoști?

— Polokowski este numele adevărat de familie al lui Billy Polo. Scrie în cazierul lui judiciar.

— Crezi că sunt rude?

— Așa trebuie să fie. În oraș nu există decât o singură familie Polokowski. Trebuie să fie vreun văr sau un frate, ceva în genul ăsta.

— Dar credeam că Billy Polo a fost cel mai bun prieten al tatei. Nu mai înțeleg.

Domnul Sharonson revenise și o căuta din priviri.

— Mama dumneavoastră dorește să vă vadă, domnișoară Daggett.

— Du-te, i-am zis. Am destule informații de verificat. Te sun acasă mai târziu.

Barbara îl urmă pe domnul Sharonson, iar eu m-am dus în hol unde am răsfoit în grabă o carte de telefon. Wayne și Marilyn locuiau pe Tupelo Drive, în Colgate, după ce dai colțul la Stanley Place, dacă nu mă înșela memoria. Voiam să telefonez mai întâi, dar eram curioasă să văd cum reacționează la vestea morții lui Daggett, asta dacă nu aflaseră deja. Am oprit să fac plinul, iar apoi am luat-o înspre autostradă.

Casa soților Smith se distingea dintre toate celelalte. Era situată în mijlocul unui complex de locuințe standard dispuse radial și fusese, probabil, chiar ferma care, odinioară, ședea în centrul unei livezi de citrice. Se mai zăreau încă șiruri de portocali întrerupte de drumuri șerpuite, parcele îngrădite și de clădirea unei școli. Cutia poștală a familiei Smith era o replică în miniatură a casei, iar numărul străzii, cioplit dintr-o placă groasă de pin și înnegrit, atârna deasupra treptelor de la verandă. Casa era de lemn cu un etaj, vopsită în alb, avea ferestre înguste și acoperiș din plăci de ardezie. O grădină de legume se întindea dezordonat în spatele ei, iar dincolo de aceasta era garajul. Un pneu legat de o funie se legăna de crengile unui smochin. Pretutindeni erau portocali cu trunchiurile răsucite și ramurile golașe, prea

bătrâni pentru a mai rodi. Probabil că era mai ieftin să fie lăsați acolo decât să fie tăiați. Mai multe biciclete de băiat înșirate pe verandă indicau prezența unui băiețel în casă sau faptul că tocmai avea loc o întâlnire a unui club de cicliști.

Soneria era un mâner de metal răsucit, fixat în centrul ușii. L-am trântit o dată și scoase un sunet dogit. La fel ca și la casa familiei Christopher, partea de sus a ușii era din sticlă, oferindu-mi posibilitatea de a arunca rapid o privire în interior – tavane înalte, podele din lemn de brad, ceruite, acoperite din loc în loc de preșuri, precum și antichități din perioada primilor coloniști. Pentru cineva nepriceput ca mine păreau autentice. Pereții erau acoperiți cu carpete țesute, ale căror culori se estompaseră în timp până la nuanțe de mov și albastru. Pe un cuier din stânga se vedeau atârdate mai multe jachete de copii, iar dedesubt, înșirate, perechi de cizmulițe.

O femeie îmbrăcată în blugi și cu un tricou mult prea mare coborî în grabă scările, târându-și o mână de-a lungul balustradei. Îmi zâmbi scurt și deschise ușa.

— Bună. Sunteți mama lui Larry? mă întrebă, dar își dădu imediat seama, după expresia de pe fața mea, că habar n-aveam despre ce vorbește și izbucni în râs. Cred că nu. Băieții s-au întors de la film de vreo jumătate de oră și o așteptam pe mama lui Larry, să vină să-l ia acasă. Îmi ceru scuze.

— Nu-i nicio problemă. Mă numesc Kinsey Millhone, i-am spus și i-am întins cartea de vizită. Sunt detectiv particular aici, în oraș.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Avea în jur de treizeci și cinci de ani și-și purta părul blond prins la spate în grabă. Ochii îi erau închiși la culoare, pielea bronzată plăcut, așa cum au cei care se bronzază muncind în aer liber. Îmi imaginam că e genul de mamă care le interzice copiilor să mănânce zahăr rafinat și le selectează

emisiunile la care au voie să se uite. Niciodată n-am știut dacă tipul acesta de educație dă sau nu roade. Am tendința să așez copiii în aceeași categorie cu câinii și îi prefer pe cei tăcuți, inteligenți și bine dresați.

— John Daggett a murit la noi în oraș vineri noaptea, i-am spus.

O umbră îi trecu peste chip, poate doar din pricina subiectului dureros care înțelegea că urma să fie adus în discuție.

— Nu știam nimic. Ce s-a întâmplat?

— A căzut dintr-o barcă și s-a înecat.

Stătu o clipă pe gânduri.

— Păi, nici nu e chiar așa de rău. Se spune că moartea prin înec e una ușoară, nu?

Vocea îi era liniștită, iar expresia chipului plăcută. Trecu un minut până să-mi dau seama de cruzimea gândului pe care-l exprimase. M-am întrebat ce fel de chinuri i-ar fi dorit lui Daggett.

— Cei mai mulți dintre noi nu aveam posibilitatea să ne alegem felul în care murim, am zis.

— Fetița mea cu siguranță nu a avut această posibilitate, spuse cu amărăciune. A fost un accident sau l-a ajutat cineva puțin?

— Tocmai asta încerc să stabilesc. Am auzit că a sosit luni, din L.A., dar nimeni nu pare să știe unde a stat toată săptămâna.

— Nu aici, de asta puteți fi sigură. Dacă Wayne ar fi dat cu ochii de el, l-ar fi...

Cuvintele i se topiră într-un zâmbet abia schițat, iar tonul deveni aproape batjocoritor.

— Era să spun că l-ar fi omorât, dar nu mă gândeam în sens propriu. Sau poate că da. Cred că n-ar trebui să vorbesc în numele lui Wayne.

— Dar dumneavoastră? Când l-ați văzut ultima oară pe Daggett?

— Habar nu am. Acum mai bine de doi ani.

— La proces?

Dădu din cap că nu.

— N-am participat. Wayne a fost acolo o zi, dar apoi n-a mai suportat. A vorbit o dată cu Barbara Daggett, cred, dar nimic altceva de atunci. Ceva mă face să cred totuși că a fost ucis. Bănuielile dumneavoastră se îndreaptă în aceeași direcție?

— Se poate. Poliția pare să creadă altceva, dar sper că îi voi determina să-și schimbe părerea dacă reușesc să adun ceva probe. Am impresia că sunt mulți cei care l-ar fi vrut mort pe Daggett.

— Eu sigur mă număr printre ei. Sunt încântată să aud că a murit. Cineva ar fi trebuit să îl ucidă din fașă. Vreți să intrați? Nu știu ce v-aș putea spune în plus, dar cel puțin putem sta mai comod.

Aruncă încă o privire pe cartea de vizită, citi numele de două ori, după care o îndesă în buzunarul tricoului. Îmi țin ușa și am pășit peste prag, oprindu-mă să văd încotro urma să ne îndreptăm. Mă conduse în camera de zi.

— Ați fost acasă vineri seara, dumneavoastră și soțul dumneavoastră?

— De ce? Suntem suspecti?

— Nici măcar nu s-a declanșat o anchetă oficială, am răspuns.

— Eu am fost aici. Wayne a lucrat până târziu. Este expert financiar.

Îmi arată un scaun și eu m-am așezat. Ea luă loc pe canapea, relaxată. Purta pe mână dreaptă o brățară subțire din aur pe care începu să o răsucescă, strângând una dintre verigi.

— L-ați întâlnit vreodată pe John Daggett? mă întrebă.

— Da, o singură dată. A venit la mine la birou sâmbătă, acum o săptămână.

— Aha. Sigur a fost eliberat înainte de termen. Probabil că și-a ispășit cele zece minute.

N-am făcut niciun comentariu, așa că a continuat.

— Ce făcea în Santa Teresa? Se întorsese la scena măcelului?

— Încerca să-l găsească pe Tony Gahan.

Asta păru să o amuze.

— Pentru ce? întrebă. Probabil că nu e treaba mea, dar sunt curioasă.

Mă simțeam încurcată de atitudinea ei, un amestec bizar de mânie și umor.

— Nu sunt foarte sigură ce intenții avea, am zis cu precauție. Oricum, povestea pe care mi-a spus-o nu era adevărată, așa că nu merită să o repet. Voia, bănuiesc, să repare într-un fel răul făcut.

Zâmbetul îi dispăru, iar ochii ei mă sfredeliră cu o privire care m-a înghețat.

— Nimic din ce a făcut omul acela nu se poate „repara”. Megan a murit în chinuri groaznice. Avea cinci ani și jumătate. V-a povestit cineva detaliile?

— Am articolele din ziare în mașină. Am vorbit și cu Ramona Westfall și ea mi-a spus cum s-a întâmplat, am zis, strecurând o minciună, căci cu niciun chip n-aș fi suportat să aud despre moartea lui Megan. Ați păstrat legătura cu celelalte familii?

Preț de o clipă mi-a fost teamă că n-o să reușesc să-i distrag atenția. Ar fi rămas acolo și mi-ar fi povestit o grozăvie de să-ți înghețe sângele în vine, pe care n-aș fi reușit niciodată să o uit. Imagini pline de cruzime păreau că-i trec prin fața ochilor. Rămase gânditoare și chipul îi lua încet, încet înfățișarea cuiva care stă să plângă – nasul i se înroși, strânse din buze, colțurile gurii arcuindu-se în jos. Apoi își recăpătă controlul și mă privi cu ochi înnegurați.

— Îmi cer scuze. Ce spuneți?

— Mă întrebam dacă ați mai vorbit cu ceilalți, de curând. Cu doamna Westfall sau cu familia Polokowski.

— De-abia mai vorbesc și cu Wayne. Moartea lui Megan aproape că ne-a făcut felul.

— Dar ceilalți copii pe care îi aveți? Ei cum fac față?

— Cu siguranță mai bine decât noi. Lumea zice mereu: „Ei, v-au rămas băieții”. Dar nu merge așa.

Nu poți înlocui un copil cu altul, încheie, apoi luă un șervețel și își șterse nasul.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă reamintesc toate astea, am zis. N-am avut niciodată copii, dar nu-mi pot închipui că există ceva mai dureros decât pierderea unuia.

Zâmbetul îi reveni, trecător și amar.

— Vă spun eu ce e și mai rău. Să știi că există cineva care stă doar câteva luni în închisoare pentru „ucidere din culpă”, după ce a ucis cinci oameni. Știți de câte ori a fost prins conducând beat înainte de accidentul acela? De cincisprezece ori. A plătit câteva amenzi și-atât. I s-a dat peste mână doar. O dată a stat treizeci de zile în închisoare, dar de cele mai multe ori... Se opri brusc și apoi începu să vorbească pe un alt ton. Ei, asta e. Ce mai contează? Oricum n-o să se schimbe nimic și n-o să se termine niciodată. O să-i spun lui Wayne că ați trecut pe-aici. Poate știe pe unde a fost Daggett.

Stăteam în mașină și tremuram. Nu-mi amintesc un alt interogatoriu care să mă fi tensionat în halul ăsta. Daggett trebuie să fi fost omorât. Pur și simplu nu văd cum altfel s-ar fi putut întâmpla. Dar nu reușeam să judec limpede. De obicei, moralitatea omuciderii îmi este clară. Oricare ar fi greșelile victimei, crima reprezintă o greșeală, iar pedepsele impuse făptașului ar fi bine să fie substanțiale, ca să contrabalanseze gravitatea faptei. În acest caz însă, un astfel de punct de vedere părea simplist. Daggett fusese cel care tulburase ordinea firească a planetei. Din cauza lui muriseră cinci oameni, iar moartea lui, indiferent de modul în care survenise, readusese planeta pe făgașul ei, restaurând ordinea morală a lucrurilor. Momentan, nu știam dacă dorința lui de a-și repara greșeala fusese sinceră sau era o escrocherie. Tot ce știam e că fusesem prinsă la mijloc și trebuia să joc un rol, deși încă nu aveam idee despre ce e vorba.

Am pornit mașina și m-am îndreptat înapoi spre casă. Cerul se umplea iarăși de nori. Era trecut de 17.00 și amurgul părea să se reverse, mult prea devreme, peste munți. Am parcat în fața casei și am oprit motorul. Am aruncat o privire spre ferestrele mele – erau întunecate. Eram țăfnoasă și nu aveam chef încă să mă întorc acasă. Instinctiv, am pornit din nou mașina și am condus spre plajă, atrasă de mirosul de sare din aer. Poate că o plimbare avea să mă liniștească.

M-am oprit într-o parcare publică, m-am descălțat și mi-am dat jos dresul, aruncându-l grămadă, împreună cu geanta, pe bancheta din spate. Mi-am tras fermoarul fâșului până sus și am încuiat mașina, punându-mi cheile în buzunar în timp ce traversam aleea pentru bicicliști către plajă. Oceanul era argintiu, dar valurile care se

spărgeau de mal erau de culoarea mълului, din cauza pietrelor care presau nisipul la țărm. Astfel se înfățișea plaja iarna, cu bolovani negricioși, aduși odată cu nisipul purtat de valuri. Deasupra planau pescărușii, căutându-și hrana printre valurile tumultuoase.

M-am plimbat pe nisipul ud în timp ce un vânt năprasnic mă izbea din spate. Un windsurfer se ținea încheștat de ghiulul unei vele verde-deschis, arcuindu-și trupul în lupta cu vântul, în timp ce placa străpungea valurile în direcția plajei. Două bărci mari de pescuit se îndreptau către port în duduitul motoarelor. Peste tot în aer plutea senzația unei amenințări iminente – albul sfâșiat al valurilor zbuciumate, cenușiul din ce în ce mai întunecat al cerului. De-a lungul portului, oceanul gonea înspre țărm fără milă, izbind digul cu o înrâncenare monotonă. De fiecare dată, la impact, o perdea de spumă se înălța cu repeziciune, fiind imediat măturată de vânt. Aproape că puteam să aud cum apa împrășcă faleza lovită de valuri succesive.

Am trecut de intrarea care ducea înspre chei. În față plaja se lărgea, arcuindu-se la stânga înspre port, unde catargele dezgolate ale bărcilor pendulau în vânt asemenea acului unui metronom. Nisipul era mai fin și mai adânc aici, așa că pășeam cu greutate. M-am întors și am făcut câțiva pași cu spatele, încercând să-mi mențin echilibrul. Undeva prin părțile acelea era locul unde fusese găsit cadavrul lui Daggett. La știri arătaseră în treacăt o imagine a zonei pe care acum încercam să o identific. Mă gândeam că s-ar putea să fie de partea asta a debarcaderului. În față și la dreapta mea se întindea un parc pentru copii cu teren de joacă amenajat și o piscină împrejmuită.

Imaginea de la știri înfățișă în fundal o parte din nava de dragare împreună cu digul și cu un șir de stânci. Am continuat să înaintez cu greu, până când am reușit să le văd pe toate aliniate. Nisipul uscat era plin de urme de pași și erau semne că plaja

fusesse traversată de vehicule. Acolo unde valurile loveau malul, toate urmele fuseseră șterse. Fără îndoială, echipa de investigație cercetase plaja în amănunțime. Mi-am aruncat privirea în jur fără să mă aștept să găsesc vreo „dovadă”. Dacă ucizi un om aruncându-l beat mort dintr-o barcă, nu prea rămân urme care să-ți ofere indicii. Barca a fost lăsată să plutească în derivă și, după spusele lui Jonah, a fost adusă de ape până aproape de dig.

Am tras în piept parfumul amețitor al mării, privind zbaterea neîncetată a valurilor, răsucindu-mă încet până ce am ajuns cu spatele la ocean, privind înspre șirul de moteluri aliniate dincolo de bulevard. Se pare că Daggett murise între miezul nopții și cinci dimineața. Mă întrebam dacă ar avea vreun rost să caut martori prin zonă. Era bineînțeles posibil ca Daggett însuși să fi tăiat funia și să fi vâslit singur în larg. Dar, cu o alcoolemie de 3,5 la mie, părea greu de crezut. Cu o alcoolemie de 4 la mie un bețiv este practic anesteziat, incapabil de acțiuni fizice precum vâslitul. Exista posibilitatea ca el să fi ieșit mai întâi din port și ca abia mai apoi, stând în barcă, să fi băut până când n-a mai știut de el. Dar îmi venea greu să-mi imaginez o astfel de situație. Îl tot vedeam în minte împreună cu cineva... care așteaptă, pândește... ca, în cele din urmă, să-l ridice de picioare și să-l arunce peste bord. „O mică lecție de înot pe spate, Daggett. Rahat, nu te descurci prea bine. Asta e, fraiere. Mori.”

Cel mai greu ar fi fost probabil să îl urce în barcă, la cât de beat era, dar restul trebuie să fi fost floare la ureche.

M-am uitat în dreapta mea, unde un vagabond bătrân cu un cărucior de cumpărături scormonea într-un container de gunoi. Am traversat fâșia de nisip și m-am îndreptat spre el. În timp ce mă apropiam, i-am văzut pielea aproape gri de murdărie, arsă de vânt și puțin înroșită de soare sau de vinul marca Mogen David sau Mad Dog 20-20,

cum este cunoscut printre oamenii străzii. Omul avea peste șaptezeci de ani și multitudinea de haine purtate unele peste altele îl făceau să pară masiv. Pe cap avea un fes de sub care se revărsau șuvițe de păr aidoma moațelor unui mop. Degaja un iz ca de bivol bătrân. Mirosul emana în valuri aproape vizibile, precum reprezentările sconșilor din desenele animate.

— Bună, am zis.

Își văzu de treabă, ignorându-mă. Scoase o pereche de pantofi cu toc cui, pe care o studie scurt înainte de a o îndesa într-un sac de plastic pentru gunoi. Un ziar vechi de două zile nu-i trezi interesul. Cutii de bere? Ei bine, da, astea păreau să-i placă. Dădu la o parte o găletușă de la KFC... O fustă? O ridică și o examinează cu un ochi critic înainte de a o pune alături de pantofi. Cineva aruncase o minge de plajă cu o gaură în ea. Bătrânul o puse deoparte.

— Ai auzit de tipul care a fost găsit ieri pe plajă? l-am întrebat, fără să primesc un răspuns, de parcă eram o fantomă care-i vorbește de pe lumea cealaltă. Am ridicat glasul. Am auzit că l-a văzut cineva de pe-aici și a chemat poliția. Nu știi cumva cine?

Se vede treaba că n-avea niciun chef să vorbească despre asta. Evita cu hotărâre să mă privească în ochi. Eram fără geantă și n-aveam de unde să-i dau o carte de vizită sau o bancnotă de un dolar pe post de recomandare. N-aveam decât s-o las baltă, așa că m-am îndepărtat. În timpul asta, omul aproape că ajunsese la fundul containerului, capul aproape că nu i se mai vedea. Se alesese praful de tehnicile mele de interogare.

Până să ajung la mașină, lumina scăzuse, dar mi-am dat seama că era ceva în neregulă cu mult înainte de a înțelege despre ce e vorba. Portiera din dreapta era întredeschisă, și am înlemnit. „Vai, nu!” mi-am zis, apropiindu-mă cu precauție, ca și cum ar fi putut fi o bombă. Cineva se pare că

încercase să forțeze încuietoarea cu un umerăș. Căcăciosul n-a reușit și atunci a spart pur și simplu geamul și a deschis-o. Torpedoul era și el deschis, iar toate lucrurile, împrăștiate pe scaun. Geanta îmi fusese furată. Asta chiar că m-a înfuriat, dar furia s-a transformat repede în groază. Am aplecat scaunul și mi-am scos servieta. Cureaua cu care se închidea fusese tăiată, iar arma mea dispăruse.

— Vai de mine! am început eu să mă văicăresc și apoi am dat drumul la o serie de înjurături.

În liceu fusesem în gașcă cu niște băieți răi care m-au învățat să înjur ca un birjar. Am folosit niște combinații la care nu mă mai gândisem de ani buni. Eram furioasă pe mine, pentru că-mi lăsasem lucrurile la vedere, și pe nenorocitul care mă jefuise. Mașina mea era una dintre ultimele rămase în parcare și probabil că-i sărise în ochi. Am trântit ușa și am pornit-o peste drum, tot în picioarele goale, gesticulând și mormăind singură ca un bolnav mintal. N-aveam nici măcar câteva fișe ca să sun la poliție.

În apropiere era un fast-food și am reușit să-l conving pe bucătar să dea un telefon la secție. Apoi m-am întors la mașină și am așteptat până când au ajuns polițiștii. Pe cei doi polițiști de patrulă, Pettigrew și Gutierrez (Gerald și respectiv Maria) îi mai întâlnisem și acum câteva luni, când făcuseră o arestare în cartierul meu.

Acum ea întocmi raportul, în timp ce el mormăia aprobator dând din cap. Cei doi reușiră să mă liniștească într-o câtva, atât cât era posibil, chemând un criminalist care veni și prelevă amprente. Știam cu toții că e inutil, dar asta m-a făcut să mă simt mai bine. Pettigrew spuse că o să verifice în computer numărul de serie al pistolului meu care, mulțumesc lui Dumnezeu, era înregistrat. Poate că avea să apară ulterior pe la vreo casă de amanet și o să-l recuperez.

Îmi iubesc pistolul, pe care îl am de ani de zile... un cadou de la mătușa care m-a crescut

după moartea părinților. Pistolul acela era un fel de moștenire, ceva ce ne lega în mod ciudat. Ea mă învățase să trag, când aveam opt ani. Nu s-a căsătorit niciodată și n-a avut copii. Cu mine a experimentat toate ideile bizare pe care le avea despre formarea caracterului unei femei. Să trag cu arma, simțea ea, avea să mă învețe să apreciez siguranța și precizia. De asemenea, mă putea ajuta să dezvolt o bună coordonare între mână și ochi, pe care o considera folositoare. M-a învățat să tricotez și să croșetez, ca să deprind răbdarea și să-mi formeze ochiul pentru detalii.

A refuzat să mă învețe să gătesc, considerând că era plictisitor și n-ar fi făcut decât să mă îngrășe. Aveam voie să înjur în prezența ei, dar trebuia să ne controlăm limbajul în preajma celor care s-ar fi putut simți jigniți. Exercițiul fizic era important. Moda, nu. Cititul era esențial. Două din trei boli se vor vindeca de la sine, spunea ea, așa că doctorii puteau fi în general ignorați, cu excepția cazurilor în care avea loc vreun accident. În schimb, nu exista scuză pentru o dantură proastă, deși îi privea pe dentiști ca pe niște persoane care născocseau tot felul de planuri absurde pentru gura omului. Să-ți scoți toate plombele vechi și să le înlocuiești cu unele de aur era unul dintre ele. Avea o mulțime de astfel de principii pe care, în majoritate, le respect și astăzi.

Regula numărul unu și cea mai importantă, indiferent de orice altceva, era independența financiară. O femeie nu ar trebui niciodată, dar niciodată, să fie financiar dependentă de altcineva și cu atât mai puțin de un bărbat, pentru că, în clipa în care devii dependentă, lumea începe să abuzeze de tine. Persoanele dependente din punct de vedere financiar (tinerii, bătrânii, nevoiașii) sunt inevitabil tratate rău și nu au nicio alternativă. O femeie ar trebui să aibă întotdeauna o cale alternativă. Mătușa mea era de părere că fiecare femeie ar trebui să-și dezvolte aptitudini căutate pe piață și

cu cât era plătită mai mult, cu atât mai bine. Orice demers feminin care nu avea drept ultim scop independența putea fi lăsat deoparte. „Cum să faci rost de-un bărbat” nici măcar nu apărea pe listă.

Când eram în liceu, orele de economie obișnuia să le numească „grozonomie” și mă lăuda și când luam un cinci.

Considera mai potrivit ca băieții să ia lecții de economie, iar fetele să învețe mecanică auto și prelucrarea lemnului. Să nu mă înțelegeți greșit, îmi plăceau (unii) bărbați foarte mult, dar n-o interesa să devină servitoarea sau sora medicală a unuia. Nu era mama nimănui, zicea ea, nici măcar a mea și nu intenționa să se poarte astfel.

Toate acestea reprezentau motivul, destul de îmbârligat, pentru care îmi voiam pistolul înapoi, dar asta este. Nu trebuia să le explic toate astea lui G. Pettigrew și M. Gutierrez. Amândoi știau că lucrasem în poliție timp de doi ani și știau ce valoare are pistolul.

Când au părăsit cu toții parcare era deja complet întuneric și începuse să plouă iar. Da, asta mai lipsea!

M-am întors acasă și am început să fac o listă cu lucrurile care trebuiau reînnoite, inclusiv permisul de conducere, cardul de benzină, carnetul de cecuri și Dumnezeu știe mai ce. Dacă tot mă apucasem, am căutat și numerele gratuite la care trebuia să anunț pierderea cărților de credit, ale căror serii le aveam pe o foaie în fișetul cu dosare de acasă. În geantă nu avusesem decât vreo douăzeci de dolari, dar mă supăra pierderea lor. Toată povestea asta era prea enervantă ca să mă mai gândesc la ea. Am făcut un duș, mi-am pus blugii, cizmele și un pulover și am plecat la Rosie's ca să mănânc ceva.

Rosie's este o tavernă de cartier, gestionată chiar de Rosie, o unguroaică de vreo șaiszeci de ani, scundă și pieptoasă, cu un păr vopsit a cărui culoare roșcată arată, în ultimul timp, ca o combinație între gresia de teracotă și dovleacul la

conservă, pentru plăcintă. Rosie este o absolutistă – directă, autoritară și suspicioasă cu străinii. Gătește dumnezeiește când are chef, însă de obicei vrea să-ți impună ce să mănânci, la fiecare masă. Este protectoare, uneori generoasă, adesea iritantă. De dragul liniștii o suporti, așa cum faci cu bunica arțăgoasă a celui mai bun prieten. Îmi place să merg la localul ei pentru că e fără pretenții și foarte aproape de casă. Pentru că sunt un client fidel, Rosie crede că are dreptul să mă cicălească... ceea ce în principiu e corect.

Când am intrat în local, în seara aceea se uită la mine și apoi îmi turnă un pahar de vin alb din rezerva personală. M-am dus la separeul meu preferat, din spate. Spătarele banchetelor sunt înalte, făcute din placaj negeluit, înnegrit, iar cotierele sunt arcuite, ca la fotoliile stil. Rosie apără și îmi puse paharul cu vin în față.

— Cineva tocmai mi-a spart geamul mașinii și mi-a furat toate lucrurile la care ținam, inclusiv pistolul, i-am spus.

— Am niște *sóska leves*⁽²²⁾ pentru tine, mă anunță ea. Și după aia o să-ți aduc o salată de țelină, papricaș de pui, câteva chifle bune făcute de Henry, ștrudel cu varză și cireșe prăjite, dacă ești cuminte și termini tot din farfurie. Sunt din partea casei, ca să mai uiți de probleme, dar gândește-te la un singur lucru cât mănânci – dacă ai fi avut un bărbat, nimic din toate astea nu ți s-ar fi întâmplat și asta-i tot ce am de zis.

Am râs, pentru prima dată după câteva zile bune.

A doua zi de dimineață, luni, am început laborioasele proceduri pentru înlocuirea conținutului genții. M-am dus mai întâi la registrul auto, pentru că birourile se deschideau de la 8.00. Am completat hârtogăriile necesare pentru un nou permis și am plătit trei dolari pentru un duplicat. De îndată ce s-a deschis banca, mi-am anulat vechiul cont și am deschis unul nou. Apoi m-am întors la apartament, am sunat în Sacramento, la Biroul de Securitate și Investigații, parte a Departamentului pentru Protecția Consumatorului, și am cerut înlocuirea permisului de detectiv particular. M-am înarmat cu un teanc de cărți de vizită, din rezervă, și mi-am căutat o geantă veche, pe care să o folosesc până reușeam să-mi iau una nouă.

M-am dus la farmacie, să-mi cumpăr la loc toate mărunțișurile pe care le car în geantă pentru orice eventualitate, cum ar fi anticoncepționalele. La un moment dat, va trebui să înlocuiesc și geamul de la mașină. Grețos de enervant.

N-am reușit să ajung la birou decât aproape de prânz. Luminița care indica primirea unui mesaj pe robot licărea insistent. Am aruncat deoparte corespondența de dimineață și ocolind biroul am apăsă pe buton, am ascultat mesajul în timp ce deschideam ușa dublă a balconului, să intre aer proaspăt.

— Domnișoară Millhone, sunt Ferrin Westfall, numărul meu este 555-6790. Soția mea și cu mine am discutat despre dorința dumneavoastră de a vorbi cu nepotul nostru, Tony, și dacă luați legătura cu noi vedem ce se poate aranja. Vă rog să înțelegeți că nu vrem să-l supărăm. Suntem încredințați că, indiferent ce urmăriți, modul în care veți aborda chestiunile va fi cât se poate de discret.

S-a auzit un declic și legătura s-a întrerupt. Tonul fusese rece, perfect potrivit cu felul ceremonios, bine organizat în care vorbise. Niciun „ăăă”, nicio ezitare, niciun hiat pe tot parcursul mesajului. Am ridicat apreciativ din sprâncene. Tony Gahan se afla pe mâini bune. Bietul copil.

Înainte de a le telefona mi-am făcut un ibric de cafea și am așteptat până ce am golit o jumătate de ceașcă. Telefonul țârâi de două ori înainte să mi se răspundă.

— PFC, bună dimineța, spuse femeia.

PFC se dovedi că înseamnă Perforated Formanek Corporation, o firmă care distribuie abrazivi industriali, polizoare, menghine, adezivi, freze, burghie și unelte de înaltă precizie. Știu toate astea pentru că am întrebat, iar ea mi-a recitat întregul inventar cu o voce aproape cântată, gândind poate că eram în căutarea vreunuia dintre produsele enumerate. I-am cerut să-mi facă legătura cu Ferrin Westfall, iar ea îmi mulțumi pentru solicitare.

Se auzi un clic, apoi vocea lui:

— Westfall, zise.

Am spus cine sunt. Urmă o clipă de tăcere, menită (poate) să mă intimideze. Am rezistat tentației de a mă lansa într-o conversație inutilă, lăsând ca pauza să se prelungească după bunul lui plac.

— Vom aranja ca Tony să fie disponibil astă-seară, între șapte și opt, dacă vă convine și dumneavoastră, spuse în cele din urmă și îmi dădu adresa.

— Prea bine, mulțumesc, am zis, adăugând în gând „Boule” și am închis.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și mi-am proptit picioarele pe birou. Până acum, ziua se dovedise de tot rahatul. Îmi voiam geanta înapoi. Îmi voiam pistolul. Voiam să-mi pot vedea mai departe de viață și să nu-mi mai pierd timpul cu toate stupizeniile birocratice. Am privit înspre

balcon. Cel puțin, deocamdată nu ploua. Mi-am tras mai aproape corespondența și am început s-o parcurg. Erau mai ales pliante de reclamă, nimic interesant.

Mă frământa gândul la John Daggett și la călătoria lui cu barca în larg. Ieri, ideea de a căuta martori pe plajă mi se păruse lipsită de sens. Acum nu mai eram atât de sigură. Se putea să-l fi văzut cineva. Un om care umblă beat atrage atenția, mai ales la o oră când nu prea mai e nimeni pe stradă. Oaspeții cazați peste weekend la motelurile de pe plajă deja plecaseră probabil, dar poate că nu strica totuși să încerc. Am apucat jacheta și cheile de la mașină și am coborât pe scara de serviciu.

Volkswagenul meu arăta tot mai nasol de fiecare dată când dădeam cu ochii de el. E un model vechi de paisprezece ani, bej, plin de rugină și de urme de lovituri. Iar acum mai avea și geamul din față, dreapta, spart. Nu era nici pe departe o mașină de calitate, dar își scosese banii. De câte ori mă gândesc să-mi cumpăr o mașină nouă simt un gol în stomac. N-am chef să mă înham la rate, la creșterea primei de asigurare sau la taxe auto piperate. Acum plătesc douăzeci și cinci de dolari pe an, ceea ce-mi convine. Am întors cheia în contact și motorul a pornit din prima. Am mângâiat ușor bordul, am ieșit din parcare și am luat-o pe State Street, înspre plajă.

Am parcat pe Cabana, chiar vizavi de intrarea pe chei. Opt moteluri stau înșirate de-a lungul bulevardului, toate cu camere peste șaiszeci de dolari pe noapte. Eram în extrasezon și totuși nu aveau camere libere. Am început cu primul dintre ele, Sea Voyager, unde m-am prezentat directorului, am aflat cine fusese la recepție vineri, acum o săptămână, mi-am lăsat numele și o carte de vizită pe spatele căreia am scris un mesaj. Ca multe alte aspecte ale acestei meserii, și investigațiile făcute din ușă în ușă cer o răbdare de fier și o predilecție pentru repetiție, care nu vin de

la sine. E nevoie de strădanie pentru șansa chiar infimă ca undeva cineva să-ți ofere un detaliu care să se dovedească util. După ce am terminat și cu ultimul motel, m-am întors la mașină și m-am îndreptat spre port, aflat la mai puțin de un kilometru.

De astă dată am oprit lângă clădirea Forțelor Navale, în parcare din apropierea portului. Zona nu avea prea mare circulație pietonală. Cerul era acoperit de nori, iar în aer se simțea un miros puternic de pește proaspăt și de motorină. Am mers agale de-a lungul aleii care mărginește dana portului, cu cel aproape un kilometru de docuri ce pot să găzduiască o mie o sută de ambarcațiuni. Un doc din lemn lat cât o șosea înaintează mult în apă, iar la capăt are o macara și troliuri pentru ridicarea bărcilor. Se zărea docul pentru alimentarea cu combustibil și cel pentru vasele străine, unde doi bărbați fixau odgoanele unei bărci mari cu motor cu care se părea că tocmai sosiseră.

La dreapta se înșirau câteva negoturi cu specific portuar – o piață de pește care avea deasupra un restaurant cu specific marin, un magazin care vindea articole de navigație și de pescuit, un centru de scufundări, două firme de iahturi. Fațadele clădirilor erau din lemn, cu vopselele decolorate până la gri, din pricina condițiilor climaterice. Aveau copertine de un albastru-deschis care parcă oglindeau albastrul huselor care protejau bărcile din port.

M-am oprit pentru o clipă în fața unei vitrine, privind la fotografiile cu ambarcațiuni de vânzare – catamarane, iahturi de lux, nave cu pânze ale căror cabine puteau să găzduiască până la șase persoane. Există în port și o comunitate mică de „locuințe plutitoare” – oameni ale căror reședințe principale sunt chiar propriile bărci. Ideea mă atrăgea într-o oarecare măsură, dar aveam rețineri când mă gândeam cum ar fi să folosești o toaletă chimică în mijlocul nopții sau să faci duș în băile

publice din port. Am traversat aleea și m-am aplecat peste balustrada de fier, privind înspre pădurea aeriană de catarge dezgolate.

Apa era verde-închis. Pietre mari, scufundate în adâncurile întunecate, semănau cu niște ruine. Nu prea se vedeau pești. Am ochit doi crabi mici care se târau pe bolovanii de la marginea apei, dar în bună măsură adâncurile păreau reci și sterile, lipsite de viață marină. O sticlă de bere se odihnea pe un strat de nisip și noroi. Nu foarte departe, erau ancorate două bărci ale patrulei portuare.

Am zărit un rând de bărci legate la unul dintre docuri, ceea ce mi-a trezit interesul. Patru docuri sunt închise și nu se poate intra decât cu ajutorul unei cartele deținute de Căpitănia Portului, dar acesta era deschis publicului. M-am apropiat pe rampă, să mă uit mai atent. Erau în jur de douăzeci și cinci de bărci mici, majoritatea între doi și trei metri. Nu aveam de unde să știu dacă Daggett luase vreuna dintre ele, dar un lucru este cert: dacă tai funia uneia, trebuie să vâslești până la capătul docului, să-l ocolești și apoi să traversezi portul. Apa este aici lipsită de curenți, iar o barcă lăsată să plutească n-ar face decât să se lovească de piloni, fără să se deplaseze nicăieri.

M-am întors și am luat-o la stânga, pe alee, până la primul doc. La capătul rampei se vedeau gardul din sârmă și poarta încuiată. Am zăbovit pe alee urmărind trecătorii. În cele din urmă, am văzut apropiindu-se un bărbat de vârstă mijlocie într-o mână cu cartela și în cealaltă cu o plasă cu cumpărături. Era îngrijit, avea musculatura bine conturată și un bronz de culoarea pielii netăbăcite. Purta bermude, espadrile și un pulover larg de bumbac prin deschizătura căruia îi ieșea un smoc de păr încărunțit, de pe piept.

— Mă scuzați, am zis. Locuiți aici?

— Da, zise, oprindu-se și privindu-mă curios.

Fața îi era plină de riduri, aidoma unei pungi de hârtie maro care a fost mototolită, apoi desfăcută și

refolosită.

— Pot să intru cu dumneavoastră? încerc să găsesc oarece indicii în cazul bărbatului care a fost adus de apa la țarm, sâmbătă.

— Sigur, veniți. Am auzit despre asta. Barca pe care a furat-o aparținea unui prieten de-al meu. Apropo, eu sunt Aaron. Dumneavoastră?

— Mă numesc Kinsey Millhone, am zis, încercând să țin pasul cu el. De cât timp locuiți aici?

— De șase luni. Eu și soția mea ne-am despărțit, și ea a rămas cu casa. Traiul pe o ambarcațiune reprezintă o schimbare de bun augur. Sunt mulți oameni de treabă pe aici. Lucrați în poliție?

— Sunt detectiv particular. Dumneavoastră cu ce vă ocupați?

— Eu sunt agent imobiliar, zise. Cum ați ajuns să faceți asta?

A introdus cartela și a deschis poarta. O ținut așa până am trecut. M-am dat deoparte ca să o ia el înainte.

— Am fost angajată de fiica celui mort.

— Mă refeream la ocupația dumneavoastră.

— Aaa. Am lucrat în poliție, dar nu mi-a plăcut. Munca de teren era plăcută, dar nu și partea care ține de birocrație. Acum sunt liber-profesionistă și sunt mai mulțumită.

Am trecut pe lângă un cârd de pescăruși care se buluceau asupra unui obiect care plutea la suprafața apei. Țipetele lor îi atrăgeau și pe alții, care veneau în zbor cu viteza unor rachete, de la o distanță de aproape jumătate de kilometru.

— Avocado, zise Aaron alene. Pescărușii se dau în vânt după ele. Asta-i barca mea.

Se opri în dreptul unui trauler Chris-Craft^[23] de vreo unsprezece metri, cu două motoare diesel, legată de doc printr-o punte mobilă.

— Dumnezeule, ce barcă frumoasă!

— Vă place? Poate găzdui opt persoane, zise mulțumit, apoi sări pe punte, se întoarse și îmi

întinse mâna. Descălțați-vă și veniți la bord ca să aruncați o privire. Vreți ceva de băut?

— Mai bine nu, mulțumesc. Mai am multe lucruri de rezolvat. Mă întrebam dacă se poate să-mi faceți cunoștință cu cel a cărui barcă a fost furată.

Aaron ridică din umeri.

— N-am cum să vă ajut. E plecat la pescuit toată ziua, dar aş putea să-i dau numele și numărul dumneavoastră de telefon, dacă doriți. Cred că barca a fost luată de poliție, așa că, dacă vreți să o vedeți, mai bine vorbiți cu ei.

De la poliție nu mă așteptam să aflu ceva, așa că m-am gândit să las o porțiță deschisă, pentru orice eventualitate. Am scos o carte de vizită și, înainte să i-o dau, am scris pe spate numărul meu de telefon de acasă.

— Spuneți-i să-mi dea un telefon dacă știe ceva, am adăugat.

— Vă spun eu cu cine ar fi mai bine să vorbiți. Mergeți la al șaselea ponton și vedeți dacă este acasă cel care locuiește acolo. Barca se numește *Seascape*. Pe proprietar îl cheamă Philip Rosen. Știe toate bârfele de pe-aici, poate o să vă fie de ajutor.

— Mulțumesc.

Seascape era o ambarcațiune marca Flicka, de vreo șapte metri și jumătate, o goeletă cu velatură cu vergă și un catarg de șase metri, punte din lemn de tec și carcasă din fibră de sticlă care imita lemnul.

— Alo, am strigat eu prin ușa deschisă a cabinei, ciocănind în acoperiș.

Philip Rosen își făcu apariția, ferindu-și capul în timp ce urca scările, o arătare complet ilară: era unul dintre cei mai înalți oameni pe care-i văzusem, cu excepția baschetbaliștilor. Avea probabil vreo doi metri și era construit la pe scară mare: mâini și picioare uriașe, cap mare, cu o claie de păr roșcat, o față lată cu barba și mustața

roșcate, la bustul gol și în picioarele goale. Cu excepția blugilor tăiați, părea un viking reîncarnat într-o ființă nedemnă de el. M-am prezentat și i-am spus că Aaron mă trimisese să vorbesc cu el. I-am povestit pe scurt ce mă interesa.

— Ei bine, eu nu i-am văzut, dar i-a văzut o prietenă de-a mea. Venea pe la mine și a trecut pe lângă ei în parcare. Un bărbat și o femeie. Mi-a zis că bătrânul era beat criță și de-abia se mai ținea pe picioare. Fetișcana care era cu el se chinuia din răspuțeri să-l țină pe picioare.

— Aveți idee cum arăta fata?

— Nu. Dinah nu mi-a spus. Dar vă pot da numărul ei de telefon, dacă vreți să o întrebați despre asta.

— V-aș fi recunoscătoare, am zis. Cam pe la ce oră se întâmplă?

— Aș zice că pe la două și un sfert. Dinah lucrează ca ospătăriță la Wharf și termină programul la două. Știu că nu a rămas ea să închidă în noaptea aia și face numai cinci minute până aici. Și, zău, de-ar putea să umble pe apă, ar scurta-o peste port și ar face cam cât îi ia ca să ajungă până-n parcare.

— Acum e la serviciu?

— Luni după-masă? Se poate. Nu-i știu programul pe săptămâna asta, dar nu strică să încercați. O găsiți în salonul de cocteiluri. O tipă roșcată. Nu se poate să n-o remarcați dacă este acolo.

Ceea ce se dovedi corect. Am condus mai bine de o jumătate de kilometru de la doc până la debarcader și, odată ajunsă, am lăsat mașina în grija valetului din parcare restaurantului. Apoi am urcat scările exterioare până la terasa din lemn de la etaj. Dinah venea de la bar și se îndrepta spre o masă din colț, ducând pe o tavă niște pahare cu Margarita. Părul ei era mai mult portocaliu decât roșcat, o nuanță prea morcovie ca să fie naturală. Cu tocuri, avea în jur de un metru optzeci și doi,

purta dresuri din plasă, de culoare închisă, și un costum „de marinar” bleumarin cu fustă foarte scurtă. Avea pe cap o beretă de marinar și se purta ca și cum de mică știa să deosebească tribordul de babord.

Am așteptat să termine de servit băuturile și să se întoarcă la bar.

— Dinah?

Se uită la mine întrebătoare. De aproape, am văzut că fața îi era acoperită cu pistruși și că avea un nas lung și ascuțit. Purta gene false, care arătau ca o mulțime de virgule înconjurându-i ochii câprui-deschis și care îi dădeau un aer de continuă mirare. I-am explicat scurt ce mă interesează.

— Știi cine era bătrânul, am repetat, răbdătoare. Dar aș vrea să aflu cine era femeia care îl însoțea.

Dinah ridică din umeri.

— Nu-ți pot spune mare lucru. I-am văzut doar în fugă. Adică, erau ceva lumini în port, dar nu îndeajuns. Și mai și ploua cu găleata.

— Cam câți ani crezi că avea?

— Era tânără. Douăzeci, poate. Blondă. Nu prea înaltă, cel puțin în comparație cu el.

— Avea părul lung... scurt? Era plinuță? Avea sâni mici?

— Ce conformație avea nu știu. Purta un balonzaid... sau un fel de balonzaid, în orice caz. Părul era lung până la umeri, nu prea ondulat. Destul de des.

— Era drăguță?

Rămase o clipă pe gânduri.

— Doamne, tot ce-mi amintesc e că mă gândeam că se întâmplă ceva. El era o ruină. Mirosea de la o poștă... a bourbon. Pfui! De fapt, m-am gândit că putea fi o prostituată și voia să-l fure. Aproape că mă pregăteam să-i spun vreo două, dar mi-am dat seama că nu era treaba mea. El se simțea minunat, dar știi cum e. La cât de beat era, chiar putea să-l golească.

— Ei bine, a făcut-o. Mai golit decât un *mort*,
nici nu se poate.

Când am plecat de la restaurant era deja ora 14.00 și aerul devenise rece și umed. Sau poate că, de fapt, imaginea neclară a însoțitoarei lui Daggett era cea care îmi dădea fiori. Fusesem aproape convinsă că a mai fost cineva cu el în noaptea aia și acum lucrul se confirmase – nu dovedea că ea l-a omorât, dar acum aveam o idee despre cum au decurs evenimentele care au dus la moartea lui și imaginea iluzivă a însoțitoarei lui, acel „celălalt” de a cărui fantomatică urmă reușisem să dau.

Din descrierea lui Dinah, primul nume care mi-a venit în minte a fost al Lovellei Daggett. Înfățișarea ei de târfuliță blondă mă dusesese cu gândul că se prostitua, când am întâlnit-o în L.A. Pe de altă parte, multe dintre femeile pe care le cunoscusem în acest caz erau tinere și blonde: Barbara Daggett, sora lui Billy Polo, Coral, Ramona Westfall și chiar Marilyn Smith, mama celui alt copil ucis. Va trebui să stabilesc exact unde a fost fiecare în noaptea crimei; chestiune delicată, pentru că nu îi pot obliga să vorbească, dacă nu vor. Polițiștii au dreptul și mijloacele necesare pentru asta. Un detectiv particular n-are nimic.

Între timp, am trecut și pe la bancă, să iau cecul din cutia de valori. Am oprit la o cafenea, am luat un prânz rapid, apoi mi-am petrecut după-amiaza la birou, ca să recuperez din completatul hârtoagelor. La 17.00 am încuiat și m-am dus acasă, pierzând vremea până la 18.30 când am pornit-o spre casa familiei Westfall pentru a mă întâlni cu Tony Gahan.

Aceștia locuiau într-o zonă numită Close, pe o stradă înfundată, cu stejari pe ambele părți, lângă Muzeul de Istorie Naturală. Dincolo de niște porți de piatră, am pătruns cu mașina în tăcerea întunecată a zonei rezidențiale. Aceasta găzduia

numai opt case, toate în stil victorian. Cartierul încă seamănă cu o comunitate rurală inexplicabil extrasă din trecut. Proprietățile sunt înconjurată cu ziduri joase din piatră, iar zonele verzi debordează de bambuși, iarbă de pampas și ferigi.

Până când am ajuns se întunecase de tot și Close era învăluită în ceață. Era o zonă cu foarte multă vegetație abundentă după recente ploii și care împrăștia un miros puternic. Pe stradă era un singur felinar, ascuns după ramurile unui copac.

Am găsit numărul casei pe care o căutam, am parcat pe stradă și am luat-o pe cărarea ce ducea la ușa din față. Casa avea o nuanță bejulie, un singur nivel și era făcută din lemn, cu o verandă mare și obloane albe. Mobila de pe verandă, din răchită vopsită tot în alb, avea perne alb cu bej. Două suporturi pentru plante în stil victorian, de asemenea, din răchită împletită, susțineau ghivece cu ferigi luxuriante. Totul era mult prea perfect pentru gustul meu.

Am sunat, refuzând să privesc prin ovalul din sticlă gravată al ușii. Bănuiam că interiorul este ca din reviste, un amestec elegant între vechi, nou și extravagant. Bineînțeles că percepția mea se datora și felului nepoliticos în care mă tratase Ferrin Westfall, dar și ostilității fățișe a Ramonei.

Ramona Westfall veni la ușă și mă pofti înăuntru. Am vorbit pe un ton amabil, dar nu m-am dat peste cap cu admiratul locuinței, care, la prima vedere, părea într-adevăr perfectă. M-a condus în camera de zi și apoi s-a retras, închizând ușa glisantă de stejar în urma ei. Am așteptat, uitându-mă atentă la podea. Pe hol se auzea rumoare. După câteva momente, ușa s-a deschis și în cameră a intrat un bărbat care se prezentă drept Ferrin Westfall... ca și cum nu mi-aș fi dat seama. Am dat mâna cu el.

Era înalt și slab, chipeș, deși cu o expresie de gheață, și avea părul cărunt. Ochii de culoare verde-închis erau la fel de lipsiți de căldură ca și

apele portului. Părea a se ascunde ceva în adâncuri, dar nicio scânteie de viață. Purta pantaloni gri-închis și un pulover gri, din cașmir moale, care te îmbia să-l atingi. Mi-a propus să iau loc, ceea ce am și făcut.

Mă cercetă o clipă, scanându-mi pe rând cizmele, blugii tociți, puloverul de lână care începuse să se roadă la coate. Eram hotărâtă să nu mă las afectată de privirea lui dezaprobată, dar asta reclama un oarecare efort. L-am privit impasibilă și m-am ferit de nimicitoarea sa cântărire imaginându-mi-l pe budă, cu pantalonii scurți lăsați în vine.

— Tony va veni imediat, zise în cele din urmă. Ramona mi-a spus despre cec. Mă întreb dacă l-aș putea examina.

Am scos cecul din buzunarul blugilor și l-am netezit, întinzându-i-l ca să arunce o privire peste el. Mă gândeam dacă nu cumva își închipuie că era falsificat, furat sau chiar contrafăcut. Îl examinează pe amândouă părțile și mi-l înapoie, aparent satisfăcut că e original.

— De ce a venit domnul Daggett la dumneavoastră cu acest cec? întrebă.

— Nu sunt foarte sigură. Mi-a spus că încercase să-l găsească pe Tony la vechea lui adresă. Cum n-a avut noroc, m-a rugat pe mine să o fac și să i-l înmânez.

— Știți cum a făcut rost de bani?

Iarăși simțeam un imbold protector. Chiar nu era treaba lui. Probabil voia să se asigure că Daggett nu intrase în posesia banilor prin mijloace dubioase: droguri, prostituție, vânzare de câini și pisici către laboratoare, pentru experimente medicale.

— I-a câștigat la curse, am spus.

Personal, nu credeam partea asta din povestea lui Daggett, dar nu mă deranja dacă Ferrin o înghițea. Dar nici el nu părea prea convins.

— Ați prefera să fiți singură cu Tony? schimbă el subiectul.

Oferta m-a luat prin surprindere.

— Da, aș vrea. Chiar aș vrea să ies cu el undeva, să bem o cola.

— Nu cred să fie vreo problemă, cu condiția să nu stați foarte mult. Mâine este zi de școală.

— Sigur. Sunteți foarte amabil.

Se auzi o bătaie în ușă. Domnul Westfall se ridică și se duse până la ușă.

— Trebuie să fie Tony, spuse.

Ușile glisară într-o parte și Tony Gahan intră. Arăta copilăros pentru cei cincisprezece ani ai lui. Probabil că avea cam un metru șaizeci și șapte și vreo cincizeci și șase de kilograme. Unchiul lui mă prezentă. Ne-am dat mâna cu stângăcie. Tony avea ochii căprui-închis, părul îi era castaniu și avea tunsoare plăcută, ceea ce mi s-a părut bizar. Majoritatea liceenilor pe care i-am văzut în ultima vreme arată toți de parc-ar fi tratați pentru aceeași boală a scalpului. Bănuiam că tunsoarea era o concesie făcută ideilor despre bunul-gust ale lui Ferrin Westfall și mă întrebam cum se împăca Tony cu asta.

Puștiul era încordat. Părea că încearcă disperat să-i mulțumească pe cei din jur. Se uita prudent către unchiul său, căutând în privirea lui semnale despre ceea ce se așteaptă de la el și cum ar trebui să se comporte. Era dureros să-l vezi.

— Domnișoara Millhone ar vrea să te scoată la o cola, ca să stea de vorbă cu tine, zise domnul Westfall.

— Cum așa? întrebă Tony cu voce răgușită.

Arăta de parcă ar fi fost trăsnet de fulger și mi-am amintit într-o clipită cât de mult îmi displace să mănânc sau să beau în prezența unor adulți necunoscuți, când eram ca el. Statul la masă înseamnă doar o serie de capcane, atunci când nu stăpânești încă deprinderile impuse de normele sociale. Nu voiam să-l necăjesc și mai tare, însă

eram convinsă că n-ar fi fost posibil să port o discuție normală cu el în acea casă.

— O să-ți explice ea despre ce e vorba, îi răspunse domnul Westfall. Dar, bineînțeles, nu ești obligat să te duci. Dacă preferi să rămâi acasă, spune-mi numai.

Afirmația unchiului, deși neutră în aparență, ascundea totuși câteva inflexiuni marginale înșelătoare, pe care Tony nu reuși să le descifreze. „Cuvântul «numai» îl dă peste cap, mi-am zis eu, și nici «bineînțeles» nu-l ajută prea tare.”

Tony se uită la mine, ridicând scurt din umeri.

— E în regulă, cred. Chiar acum?

Domnul Westfall confirmă, dând din cap.

— N-o să stați mult. Dar o să ai nevoie de jachetă, desigur.

Tony ieși spre hol, iar eu l-am urmat, așteptând până ce și-a găsit geaca, în debara.

Mă gândeam că la cincisprezece ani ar putea să-și dea și singur seama dacă are nevoie de jachetă sau nu, dar nimeni nu îmi ceru părerea despre asta. Am deschis ușa de la intrare și i-am ținut-o până a ieșit. Domnul Westfall ne privi câteva clipe și apoi închise ușa după noi. Doamne, mă simțeam ca la o întâlnire. Aproape că am jurat să-l aduc înapoi până la 22.00. Absurd!

Am bâjbâit prin întuneric până la mașină.

— Mergi la liceul Santa Teresa?

— Exact.

— În ce clasă?

— A zecea.

Ne-am urcat în mașină. Tony încercă să coboare fereastra spartă, însă fără succes. Un ciob se auzi căzând în interiorul portierei. În cele din urmă renunță.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă.

— Am fost neglijentă, am zis, fără să mai adaug nimic.

Am întors mașina și m-am îndreptat pe State Street, spre Clockworks, un local cam păărăginit,

murdar și corupt pe unde-și fac veacul puștaniei... un soi de teren de instrucție pentru tinerii infractori. Tinerii vin aici (cu siguranță drogați) să bea coca-cola, să fumeze țigări de cuișoare și să facă pe durii. Prima dată mă adusesese aici un puști de șaptesprezece ani, cu părul roz, traficant de droguri, pe care îl chema Mike și care câștiga mai mulți bani decât mine. Nu l-am mai văzut din iunie, dar am tendința să mă mai uit după el prin oraș.

Am lăsat mașina într-o parcare mică din spate și am intrat pe ușa din dos. Localul este lung și îngust, vopsit în gri-închis. Tavanul înalt, acoperit de neoane circulare, împrăștia lumini roz și albastre. O serie de instalații cinetice, arătând precum gigantice mecanisme de ceas, se roteau în aerul încărcat de fum. În weekend zgomotul este asurzitor, muzica fiind dată atât de tare încât podelele vibrează. În timpul săptămânii e liniște și o intimitate bizară. Am găsit o masă, iar eu m-am dus la bar să aduc două sticle de cola. Cineva mă bătu pe umăr și când m-am întors l-am văzut pe Mike. Eram bucuroasă de revedere.

— Tocmai mă gândeam la tine! i-am spus. Ce mai faci?

O ușoară roșeață îi urcă în obraji și îmi aruncă un zâmbet seducător.

— Sunt bine. Tu ce-ai mai făcut?

— Nimic interesant, am zis. Frumoasă freză.

Înainte avea o creastă mohawk, vopsită în roz, un șir țepos pe mijlocul capului care era ras în rest. Acum avea părul aranjat într-o serie de vâlătuci purpurii, fiecare prins cu câte un elastic de cauciuc și cu vârfurile vopsite în alb. Lăsând părul deoparte, puștiul arăta bine, avea tenul curat, ochii verzi și dantura frumoasă.

— De fapt, am continuat, mă pregătesc să stau de vorbă cu băiatul de colo... un coleg de școală de-al tău.

— Așa?

Se întoarse spre Tony și îl examinează rapid.

— Îl cunoști?

— L-am mai văzut. Nu frecventăm aceleași găști.

Își opri din nou privirea asupra lui Tony și am crezut că vrea să mai spună ceva, dar n-a făcut-o.

— Ce mai învârți? l-am întrebat. Tot droguri?

— Cine, eu? Nici vorbă. Ți-am spus că o să renunț, îmi zise pe un ton ce părea sincer, deși ochii spuneau bineînțeles contrariul.

Oricum, nu voiam să știu dacă făcea ceva ilegal, așa că am schimbat subiectul.

— Cu școala cum merge? Termină anul ăsta?

— În iunie. Am trimis cereri de înscriere pe la facultăți și tot restul.

— Serios?

Nu-mi dădeam seama dacă își bătea joc de mine sau nu, și el înțelese asta în privirea mea.

— Am note bune, protestă. Nu sunt ca toți fraierii de prin licee, să știi. Cu banii pe care îi am pot să merg oriunde îmi doresc. Asta înseamnă liberă inițiativă.

Mă făcu să râd.

— Absolut, am spus, în timp ce plăteam cele două cola pe care barmanița le pusese pe tejghea. Acum trebuie să mă întorc la însoțitorul meu.

— Mă bucur că te-am văzut, zise. Ar trebui să mai treci pe aici ca să mai vorbim.

— Poate că am să o fac.

I-am zâmbit, dar în sinea mea scuturam din cap. Un mucos pus pe flirturi. M-am îndreptat spre masa la care stătea Tony, i-am întins o cola și m-am așezat.

— Îl cunoști pe tipul ăla? mă întrebă cu prudență.

— Cine, Mike? Da, îl cunosc.

Tony își mută privirea asupra lui și apoi din nou spre mine, privindu-mă aproape cu respect, așa putea spune. Poate că nu eram chiar o ciudată, până la urmă.

— Ți-a spus unchiul tău despre ce e vorba? l-am întrebat.

— Oarecum. A spus ceva despre accident și despre bețivanul ăla.

— Te deranjează dacă vorbim despre asta?

Ridică din umeri în loc de răspuns, evitând să mă privească în ochi.

— Am înțeles că tu nu erai în mașină, am zis.

Își netezi într-o parte părul de pe frunte.

— Îhî. Mă certasem cu mama. Ei mergeau la bunica, era o petrecere de Paști, și eu n-am vrut să merg.

— Bunica ta mai locuiește încă în oraș?

— E într-un azil acum, se fâțâi el pe scaun. A avut un atac cerebral.

— E bunica din partea mamei?

Nu mă interesa în mod special niciunul dintre aceste lucruri, dar speram ca puștiul să se relaxeze și să-și dea drumul.

— Da, zise.

— Cum e să locuiești împreună cu mătușa și unchiul tău?

— E bine. Nu e mare scofală. El mă critică tot timpul, dar ea e amabilă.

— Mătușa ta mi-a spus că ai unele probleme la școală.

— Și?

— Eram doar curioasă. Mi-a zis că ești foarte inteligent, dar că notele tale sunt de rahat. Mă întrebam cum stă treaba.

— Școala e de rahat, zise. Și mai e vorba că nu-mi place să-și bage orice agarici nasul în treburile mele.

— Serios? am zis și am sorbit din cola.

Ostilitatea pe care mi-o arăta creștea asemenea apelor unui râu care se umflă și voiam să îl las puțin, să se mai retragă fluxul. Nu-mi păsa că înjură. Puteam oricând să mă întrec cu el la înjurături.

Văzând că nu reacționez, curmă tăcerea:

— Încerc să obțin note mai bune, rosti, oarecum cu ranchiună. Dar trebuie să fac și tâmpeniile alea de matematică și chimie. D-aia am notele astea.

— Ce materii îți plac? Engleza? Arta?

— Ești un fel de psiholog sau ceva în felul ăsta? ezită el.

— Nu, sunt detectiv particular. Credeam că știi asta.

Mă privi cu ochii mari și zise:

— Nu pricep. Și ce treabă ai tu cu accidentul?

— Cel care s-a făcut vinovat de accident mi-a cerut să te găsesc și să-ți dau asta, am spus, scoțând cecul pe masă. E un cec în valoare de douăzeci și cinci de mii de dolari, am continuat, în timp ce el l-a luat în mână.

— De ce?

— Nu sunt prea sigură că știu. Cred că John Daggett spera să se revanșeze pentru ceea ce a făcut.

Tony era vădit confuz și furios.

— N-am nevoie, zise. De ce mi-l dai mie? Și Megan Smith a murit, știi, la fel tipul ăla... Doug. Primesc și ei bani sau doar eu?

— Doar tu, din câte știu eu.

— Atunci n-ai decât să-l iei înapoi, n-am nevoie de el. Îl urăsc pe boșorogul ăla nemernic.

Aruncă cecul pe masă și îl împinse înspre mine.

— Uite ce e, am zis, așteaptă să-ți spun întâi ceva. Treaba ta, tu trebuie să decizi, sincer! Depinde numai de tine. Mătușa ta s-a simțit jignită de această ofertă și pot să înțeleg de ce. Nimeni nu te poate obliga să accepți banii, dacă nu-i vrei. Dar mai întâi ascultă-mă, bine?

Tony se uita fix, undeva în partea opusă a încăperii, cu fața inflexibilă.

— Tony, am coborât eu vocea, e adevărat că John Daggett era un bețiv și un om de nimic, dar a făcut o faptă pe care a regretat-o apoi și cred că încerca să se revanșeze cumva. Măcar atâta merit

poți să-i recunoști. Nu refuza ceea ce ți se oferă fără să te gândești bine mai întâi.

— Pentru ceea ce a făcut, *nu vreau* bani.

— N-am terminat încă. Lasă-mă să-mi duc vorba la capăt.

Buzele îi tremurau. Își șterse în grabă ochii cu mâneca gecii, dar nu se ridică să plece.

— Oamenii mai greșesc, i-am spus. Uneori fac lucruri pe care n-au intenționat să le facă. Daggett nu a ucis pe nimeni în mod voit...

— E un bețivan împruțit! Era pe strada aia de rahat, la ora nouă, în dimineața aia de rahat. Tata și mama, și Hilary... zise, cu vocea frântă, făcând efortul să-și păstreze controlul. Nu vreau nimic de la el. Îl urăsc de moarte și nu vreau rahatul ăla de cec.

— De ce nu încasezi banii ca apoi să faci o donație?

— Nu! Ia-l tu. Dă-i-l înapoi și spune-i că am zis să-l ia toți dracii.

— Nu pot, e mort. A fost ucis vineri noapte.

— Bine. Mă bucur. Sper că i-au smuls inima din piept, pentru că o merita.

— Poate că da. Dar se poate să fi simțit ceva pentru tine și voia să-ți dea înapoi ceva din ce ți-a răpit.

— Cam ce anume? S-a terminat, toți sunt morți.

— Dar tu nu ești, Tony. Trebuie să găsești o cale de a-ți duce viața mai departe...

— Hei! Asta și fac, da? Dar nu sunt obligat să ascult tot rahatul ăsta! Ai spus ce-ai avut de spus și acum vreau să merg acasă.

Se ridică, plin de furie, cu tot trupul țeapăn. Se îndreptă iute spre intrarea din spate, aruncând scaunele la o parte din calea lui. Am apucat cecul și m-am dus după el.

Când am ajuns în parcare, l-am găsit dând cu picioarele în rămășița de geam a portierei mașinii. Am dat să protestez, dar apoi m-am oprit.

„Ei, de ce nu, m-am gândit. Oricum, tot trebuia să înlocuiesc blestematul de geam.” Am stat și l-am privit fără să scot un cuvânt. Când a terminat, s-a sprijinit de mașină și a început să plângă.

Când am ajuns cu el acasă, Tony redevenise calm și tăcut, ca și cum nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat. Am oprit în fața casei. Ieși, trânti ușa și o luă pe alee, fără să scoată vreun cuvânt. Eram convinsă că nu o să povestească unchiului și mătușii lui despre ieșirea pe care o avusese, ceea ce era în avantajul meu, pentru că promisesem să-i vorbesc fără să-l supăr. Bineînțeles, cecul lui Daggett era tot la mine și mă întrebam dacă nu voi fi nevoită să-l car în veci după mine, încercând în van să conving pe cineva să mă scape de el.

Când am ajuns acasă, mi-a luat douăzeci de minute să descarc mașina. Deși încerc să păstrez o curățenie desăvârșită în apartament, calitățile mele organizatorice nu și-au prelungit niciodată efectele și asupra mașinii. Bancheta din spate este de obicei ticsită de dosare, cărți de drept, servieta, mormane de haine amestecate – pantofi, dresuri, jachete, pălării. Unele dintre haine le folosesc pentru „deghizări”, în diferitele situații în care mă pune profesia mea.

Am îngrămădit totul într-o cutie de carton și m-am dus în curtea din spatele casei, unde se află intrarea în apartamentul meu. Am deschis lacătul lădiței aflate pe veranda din spate, am pus cutia acolo și am încuiat lacătul la loc.

Când am ajuns la ușă, am zărit răsărind din întuneric o siluetă.

— Kinsey?

Am tresărit, dându-mi seama târziu că era Billy Polo. Nu puteam să-i disting trăsăturile în întuneric, dar vocea era a lui.

— Dumnezeu, ce cauți aici? am întrebat.

— Vai, îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. Voiam să vorbesc cu tine.

Încercam încă să-mi revin din sperietură, simțind cum mă apucă furia, tot cu întârziere.

— Cum ai știut să mă găsești?

— Ți-am căutat numele în cartea de telefon.

— Adresa mea de acasă nu e trecută în carte.

— Da, știu. Am fost mai întâi la birou. Cum nu erai acolo, am întrebat vizavi, la firma aia de asigurări.

— Cei de la California Fidelity ți-au dat adresa mea de acasă? Cu cine ai vorbit? am zis fără să cred vreo clipă că ar fi putut obține o asemenea informație de la ei.

— Nu i-am reținut numele, l-am spus că sunt un client și că e urgent.

— Mă minți!

— Nu, e adevărat. Tipa mi-a dat doar adresa pentru că am tot bătut-o la cap.

Mi-am dat seama că nu avea de gând să recunoască, așa că am lăsat-o moartă.

— Bine, ce vrei?

Știu că păream țăfnoasă, dar nu-mi plăcea că venise la mine acasă și nici nu înghițeam povestea despre cum aflate unde stau.

— O să stăm aici, afară?

— Da, Billy! Hai, dă-i drumul și spune ce vrei.

— Ei, nu trebuie să fii așa arțăgoasă.

— Arțăgoasă? Ce dracu' vrei să spui? Mă pândești în întuneric, era să-mi sară inima de spaimă! Pentru mine nu ești mai breaz decât Jack Spintecătorul, așa că de ce ar trebui să te invit înăuntru?

— Bine, bine.

— Spune ce ai de spus. Sunt frântă.

Se foi câteva clipe, pentru impresie, m-am gândit eu, și în cele din urmă zise:

— Am vorbit cu soră-mea, Coral, și ea a zis că ar trebui să-ți spun tot.

— Vai de mine, ce bucurie! Tot, despre ce?

— Daggett, mormăi el. A luat legătura cu mine.

— Când s-a întâmplat asta?

— Lunea trecută, când a venit în oraș.

— El te-a sunat?

— Da.

— De unde știa unde ești?

— A sunat la maică-mea acasă și a vorbit cu ea. Cum eu nu eram atunci acolo, i-a cerut numărul de telefon și apoi l-am sunat eu.

— El de unde suna?

— Nu știu sigur. Din vreo bodegă. Se auzea mult zgomot. Era beat și mi-am închipuit că intrase în primul bar pe care l-a găsit.

— Pe la ce oră era asta?

— Pe la opt seara... Cam așa ceva.

— Zi mai departe!

— Mi-a spus că e speriat și are nevoie de ajutor. Cineva îl sunase în Los Angeles și îl amenințase cu moartea, din cauza unei escrocherii pe care a făcut-o în închisoare, chiar înainte să fie eliberat.

— Ce escrocherie?

— Nu cunosc toate detaliile. Tot ce știu e că tipul cu care împărțea celula a mierlit-o, și Daggett s-a autoservit cu un teanc de bancnote pe care ăla le ascunsese sub saltea.

— Câți bani erau?

— Aproape treizeci de mii. Tipul fusese omorât din cauza unei tranzacții cu droguri care a mers prost. Daggett a plecat cu toți banii și cineva îi voia înapoi. Se pregăteau să pună mâna pe el. Cel puțin lui așa i-au spus.

— Cine sunt ei?

— Nu vreau să divulg nume. Am o vagă idee și aş putea să aflu cu exactitate dacă aş vrea, dar nu-mi place să intru în încurcături dacă nu sunt nevoit. Ideea e că i-am făcut vânt. N-aveam de gând să-l ajut pe boșorogul ăla buimac. În niciun caz! Singur a căzut în groapă, singur să iasă. Nu voiam să mă implic, mai ales că era vorba de tipii ăia care erau pe urmele lui. Țin prea mult la sănătatea mea.

— Și ce s-a întâmplat? Ați vorbit la telefon și atât?

— Păi, nu. Ne-am întâlnit să bem ceva. Coral mi-a spus că ar trebui să fiu cinstit cu tine.

— Serios? am zis. De ce?

— În caz că aflai ceva mai târziu. Nu voia să crezi că încerc să-ți ascund adevărul.

— Deci, crezi că au pus mâna pe el?

— E mort, nu-i așa?

— Și asta ce vrea să însemne?

— Nu mă întreba pe mine. Adică, eu nu știu decât ce mi-a spus Daggett. Era urmărit și credea că o să-l ajut.

— Cum?

— Avea nevoie de un loc unde să se ascundă.

— Când te-ai văzut cu el?

— Nu ne-am întâlnit decât joi. Am fost prins cu treabă.

— Întrevederi mondene ce nu suportau întârziere, fără îndoială.

— Stai puțin, îmi căutam o slujbă. Sunt eliberat condiționat și trebuie să îndeplinesc anumite cerințe.

— Vineri nu l-ai mai văzut?

— Nu. M-am întâlnit o singură dată cu el, joi seara.

— Și el ce făcuse între timp?

— Nu știu. Nu mi-a spus.

— Unde v-ați întâlnit?

— La barul unde lucrează Coral.

— Aha, acum înțeleg! Sora ta era îngrijorată că aș putea să întreb în dreapta și-n stânga și cineva mi-ar putea spune că te-a văzut cu el.

— Ei bine, da. Lui Coral nu-i place să am probleme cu legea, mai ales acum că sunt sub supraveghere.

— De ce le-a luat băieților răi atât de mult timp ca să-l găsească? Ieșise din pușcărie de șase săptămâni.

— Poate că nu și-au dat seama din prima că el luase banii. Daggett nu era un tip isteț, știi? N-a făcut niciodată în viața lui ceva cum trebuie. Probabil și-au zis că e prea prost ca să-și vâre mâna în saltea și să o taie cu banii.

— Daggett avea banii la el când ați vorbit?

— Glumești? A încercat să împrumute zece dolari de la mine, zise Billy mahnit.

— Și înțelegerea care era? am întrebat. Dacă le dădea banii înapoi, l-ar fi lăsat în pace?

— Mă cam îndoiesc de asta, probabil că nu.

— Nici eu nu cred. Ce legătură crezi că are Lovella cu toate astea?

— Niciuna. N-are nimic de-a face cu ea.

— N-aș fi atât de sigură. Vinerea trecută, Daggett a fost văzut în port noaptea, beat mort, în compania unei blonde cu aspect de târfuliță.

Chiar și pe întuneric puteam să-mi dau seama că Billy Polo se holba la mine.

— O blondă?

— Exact. Tânără, din câte mi s-a spus. El se clătina împleticit și tipa se chinuia să-l țină pe picioare.

— Habar n-am despre asta.

— Nici eu, dar mie, una, mi se pare că seamănă cu Lovella.

— Atunci întreab-o pe ea.

— Așa am să fac, am zis. Atunci, ce-o să se întâmple în continuare?

— Cu ce?

— Cu cei treizeci de mii, de exemplu. Daggett este mort și banii ajung înapoi la tipii care-l urmăreau?

— Dacă o să-i găsească, presupun că da, zise stânjenit.

— Și dacă nu-i găsesc?

— Păi, ezită, presupun că dacă sunt doșiți undeva, ar trebui să-i aparțină văduvei lui, nu-i așa? Ca parte din bunurile rămase după el?

Începeam să înțeleg unde bate, dar mă întrebam dacă el înțelege.

— Te referi la Essie?

— Cine?

— La văduva lui Daggett, Essie.

— A divorțat de ea, zise Billy.

— Nu cred. Cel puțin nu în fața legii.
— E căsătorit cu Lovella.
— Nu și legal.
— Îți bați joc de mine?
— Vino mâine la înmormântare și ai să te convingi singur.
— Și Essie asta are banii?
— Nu, dar eu știu unde sunt. Douăzeci și cinci de mii, cel puțin.
— Unde? întrebă sceptic.
— În buzunarul meu, dragule, sub forma unui cec pe numele lui Tony Gahan. Îți amintești de Tony, nu-i așa?
Tăcere mormântală.
— N-ai vrea să-mi spui cine este Doug Polokowski? am șoptit eu.

Billy Polo se întoarce și plecă.

Am rămas pentru o clipă pe loc, apoi m-am luat după el fără tragere de inimă, gândindu-mă încă la faptul că avea adresa mea de acasă. Ultima dată când vorbisem cu el nici nu crezuse că sunt detectiv particular. Acum mă căuta, brusc, și discutam confidențial despre Daggett, în fața ușii mele. Nu se prea legau lucrurile.

Când am ajuns în stradă, am auzit trântindu-se ușa mașinii lui. M-am tras înapoi în umbră, urmărindu-l cum scotea Chevroletul din parcare, patru case mai jos. Apăsă pe accelerație, îndreptându-se cu viteză spre plajă. M-am întrebat dacă să-l urmăresc sau nu, dar nu suportam gândul să mă furișez iar pe lângă rulota lui Coral. Destul cu asta! M-am întors și am intrat în casă. Mă tot gândeam la faptul că-mi fusese spartă mașina, că mi se furase geanta cu toate actele de identitate. Oare Billy Polo făcuse asta? Așa a făcut rost de adresa mea? Înainte de toate, nu-mi dădeam seama cum de mă urmărise până la plajă, dar așa s-ar explica de unde a știut să mă găsească acum.

Sunt sigură că nu erau decât manevre de-ale lui, dar nu-mi dădeam seama ce spera să obțină. De ce

toată povestea asta despre Daggett și tipii cei răi din închisoare? Unele lucruri se potriveau cu ea, dar tot nu forma acea consonanță plăcută și imperfectă a adevărului.

Oricum, am scos un teanc de fișe pe care mi-am notat tot ceea ce îmi spusese. Poate că aveau să se dovedească relevante mai târziu, când s-ar fi ivit și alte informații. Până când am terminat, se făcuse deja ora 22.00. Am luat din frigider sticla cu vin alb, i-am scos dopul și mi-am turnat un pahar. M-am dezbrăcat, am stins luminile și am intrat în baie, cu vinul după mine. L-am pus pe pervazul de lângă cadă, privind la strada întunecată. Există un felinar, însă e învăluit de ramurile unui arbore de jacaranda^[24], ale cărui flori se scuturaseră acum din cauza ploii. Fereastra era pe jumătate deschisă și o adiere umedă de vânt noptatic se strecură înăuntru, rece și misterioasă. Auzeam cum ploaia începuse să răpăie pe acoperiș. Nu-mi găseam liniștea. Când eram mică, pe la doisprezece ani, rătăceam pe străzi în nopți ca asta, desculță și cu pelerină, și mă încerca un sentiment de emoție și de înstrăinare.

Nu cred că mătușa știa de escapadele mele nocturne, dar se poate să fi știut totuși. Era stăpânită la rândul ei de acest neastâmpăr și poate că îl respecta, la rândul ei, pe al meu.

În ultimul timp mă gândisem mult la ea, probabil și din cauza lui Tony. Familia lui fusese ucisă într-un accident, a mea la fel și, la rândul lui, era crescut de o mătușă. Uneori trebuie să recunosc singură... mai ales în astfel de nopți... că poate moartea părinților mei n-a fost atât de tragică pe cât ar părea. Mătușa mea, cu toate neajunsurile ei, fusese un tutore perfect pentru mine... lipsită de inhibiții, distantă, excentrică, independentă. Dacă părinții mei trăiau, viața mea ar fi luat o cu totul altă cale. Nu mă îndoiam de asta. Îmi place trecutul meu cu tot ce are, dar mai era ceva.

Rememorând întâmplările din această seară, mi-am dat seama cât de mult mă identificasem cu

Tony când lovea în geamul mașinii mele. Furia și bravada lui aveau ceva hipnotic și scosese la suprafață sentimente pe care le purtam și eu în mine.

Înmormântarea lui Daggett era a doua zi după-amiază și asta mi-a trezit alte gânduri... tristeți vechi, prieteni apropiați care coborâseră în neființă. Uneori îmi închipui moartea ca pe o scară imensă de piatră pe care trece procesiunea tăcută a celor care s-au dus. Mă întâlnesc prea des cu moartea ca să-i mai dau cine știe ce atenție, dar îmi e dor de cei plecați și mă întreb dacă atunci când îmi va veni vremea, voi accepta totul cu seninătate.

Am terminat de băut vinul și m-am dus în pat, strecurându-mă goală sub faldurile calde ale pilotei.

Zorii au venit însoțiți de o ploaie mărunță și de un cer cenușiu care lăsa încet loc unei lumini albe și reci. În mod normal nu iese să alerg pe ploaie, dar nu dormisem bine și trebuia să scap de neliniștea ce nu-mi dădea pace. Nici măcar nu știam cu certitudine de ce eram îngrijorată. Uneori, când mă trezesc, am sentimentul neplăcut al unei temeri stinse care îmi răscolește măruntaiele. În afară de băutură și de pastile, doar alergatul mă ajută să mă eliberez, iar la ora 6.00 dimineața primele două variante nu mă atrăgeau.

Mi-am pus pe mine un tricou cu mânecă lungă și m-am dus pe pista de biciclete, alergând cam doi kilometri și jumătate, până la centrul de recreere. Vântul scuturase frunzele palmierilor aflați de-a lungul bulevardului, iar acum acestea zăceau în iarbă ca niște pene îmbibate de apă. Oceanul era argintiu, valurile foșneau ușor, ca niște fuste de tafta cu volane albe. Plaja avea o nuanță gălbuie-maronie și era plină de pescăruși care ciuguleau muștele de nisip. Deasupra, asemenea unui nor, zburau porumbeii. Trebuie să recunosc că nu sunt unul dintre oamenii care se dau în vânt după ieșirile în natură. Întotdeauna mă gândesc la faptul că, dincolo de agitația jucăușă a păsărilor, există creaturi cu ochii strălucitori, lipsite de sentiment și de conștiință, care, consumându-și prada, sfarmă oase și jupoaie fâșii de carne. Nu caut alinare sau liniște în natură.

Străzile nu erau încă aglomerate și eram singura care făcea jogging. Am trecut de toaletele publice, o clădire din beton vopsită în roz, unde doi vagabonzi stăteau ghemuiți alături de un cărucior de cumpărături. Pe unul din ei l-am recunoscut, îl văzusem acum două seri, iar el mă urmări indiferent. Prietenul lui, cuibărit sub un acoperământ de carton, arăta ca o grămadă de

zdrențe vechi. Am ajuns la capătul traseului și am luat-o înapoi, tot în fugă. Când am ajuns acasă, adidașii îmi erau îmbibați cu apă, pantalonii de trening, stropiți de la ploaie, iar în păr îmi rămăseseră picuri de apă, ca o rețea de mărgăritare. Am făcut un duș fierbinte și lung, și optimismul mi-a revenit acum că mă aflu în siguranță acasă.

După micul dejun am făcut ordine, iar apoi mi-am consultat asigurarea auto și am ajuns la concluzia că acoperea înlocuirea geamului, urmând a se deconta o sumă de cincizeci de dolari. La 8.30 am început să sun la service-urile auto, cerând un calcul estimativ și încercând să-i conving să-mi rezolve problema înainte de prânz. Am tras pe mine aceeași rochie bună la toate și am scos la iveală o poșetă din piele neagră care arăta destul de decent și pe care o foloseam la îmbrăcămintea „elegantă”, punând în ea lucrurile absolut necesare, inclusiv cecul blestemat.

Mi-am lăsat mașina la un service aflat în apropierea biroului și am luat restul distanței la picior. Chiar și cu balerini picioarele mă dureau, iar dresurile îmi dădeau senzația că umblu cu o mână caldă și umedă între picioare.

Am intrat în birou și am început rutina de dimineață. În timp ce băgăm filtrul în priză, a sunat telefonul.

— Domnișoară Millhone, sunt Ramona Westfall.

— A, bună ziua! Ce mai faceți? am spus, dar stomacul mi se strânse, întrebându-mă dacă Tony Gahan îi povestise că se pierduse cu firea la Clockworks, cu o seară înainte.

— Sunt bine, zise. Vă sun pentru că aș vrea să discutăm ceva și speram să aveți puțin timp liber în dimineața asta.

— Ei bine, n-am nimic în program, dar nu am mașină. Puteți veni până aici?

— Da, sigur. E mai bine așa, oricum. La ora 10.00 e bine? Ar fi trebuit să anunț mai din vreme,

știu.

M-am uitat la ceas, mai erau douăzeci de minute.

— Este bine, am răspuns.

Bâigui un la revedere și închise. Am apăsât în furcă, am așteptat să am ton și am sunat-o pe Barbara Daggett acasă la mama ei, ca să verific la ce oră avea loc înmormântarea. N-a putut veni la telefon, dar Eugene Nickerson m-a informat că slujba începea la ora 14.00, iar eu i-am zis că o să fiu acolo.

M-am uitat câteva minute pe corespondența din ziua trecută, am pregătit niște ordine de plată, iar apoi am telefonat agentului de asigurări, oferindu-i câteva detalii esențiale în legătură cu toată istoria geamului de la mașină. Nici n-am pus bine receptorul jos, că telefonul începu să sune din nou.

— Kinsey, sunt Barbara Daggett. Să-ți spun ce s-a întâmplat. Când am ajuns aici, de dimineață, am găsit o femeie așteptând pe verandă care mi-a spus că e soția tatălui meu.

— Dumnezeu! Lovella.

— Știai despre ea?

— Am întâlnit-o săptămâna trecută, când m-am dus până în L.A. Încercând să aflu unde locuia tatăl tău.

— Și știai ce susține?

— Nu știu detaliile, dar am înțeles că aveau o căsătorie nelegitimă.

— Kinsey, femeia are certificat de căsătorie. L-am văzut cu ochii mei. De ce nu mi-ai spus ce se întâmplă? M-a lăsat fără cuvinte. A rămas pe verandă, țipând că e vorba de o crimă, până când am fost nevoită să chem poliția. Nu-mi vine să cred că nici măcar nu mi-ai *pomenit* măcar în treacăt despre asta.

— Când s-o fi făcut? La morgă? La capelă, în timp ce mama ta era distrusă?

— Ai fi putut să mă suni, Kinsey. Oricând. Ai fi putut să treci pe la mine, la birou, să-mi spui.

— Barbara, aş fi putut face o mulţime de lucruri, dar nu le-am făcut. Ca să fiu sinceră, încercam să-l protejez pe tatăl tău şi speram că nu va trebui să afli de această „aşa-zisă” căsătorie. Certificatul acela ar putea fi fals. Toată chestia poate fi inventată şi, chiar dacă nu, tot ai destule probleme pe cap, fără să mai adaugi şi bigamia la lista lui de greşeli.

— Nu tu decizi asta. Acum mama vrea să ştie ce-a fost cu tot tăărăboiul ăla şi habar n-am ce să-i spun.

— Bine, pot înţelege de ce eşti supărată, dar şi a doua oară aş proceda la fel.

— Nu pot să cred ce atitudine ai! Nu-mi place să mi se ascundă lucruri, zise. Te-am angajat să faci investigaţii şi mă aştept să-mi transmiţi tot ce descoperi.

— Tatăl tău m-a angajat cu mult înaintea ta, am spus.

Rămase tăcută pentru o clipă, apoi reluă:

— Să faci ce? N-ai zis niciodată limpede.

— Bineînţeles că n-am zis. Ce mi-a spus este strict confidenţial. Erau numai minciuni, dar tot nu am dreptul să spun. N-aş mai putea practica această meserie dacă aş răspândi toate informaţiile pe care le aflu.

— Sunt fiica lui, am dreptul să ştiu. Mai ales dacă tatăl meu este un bigam. Pentru ce te plătesc?

— S-ar putea să mă plăteşti ca să-mi exercit propria judecată din când în când, i-am spus. Haide, Barbara. Fii rezonabilă! Să presupunem că ţi-aş fi spus... La ce ţi-ar fi folosit? Dacă părinţii tăi încă sunt căsătoriţi legal, Lovella nu are niciun drept şi, din câte ştiu eu, înţeleg perfect lucrul ăsta. De ce ţi-aş fi spus, ca să-ţi sporesc durerea, când ar fi putut trece neobservată, fără un cuvânt?

— Mai întâi de toate, de unde ştia că a murit?

— Nu de la mine, te asigur. Nu sunt tâmpită. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca ea să

apară în pragul ușii tale. Poate că a citit în ziare. Poate că a auzit la știri.

Murmură ceva, calmându-se pentru moment.

— Ce s-a întâmplat când a ajuns poliția? am întrebat-o.

Făcu iar pauză, gândindu-se dacă să-mi răspundă sau să continue să mă certe. Mi-am dat seama că-i place să ia oamenii la rost și îi venea greu să piardă ocazia. Din punctul meu de vedere, nu mă plătea destul ca să-i înghit toate tâmpeniile. Doar câteva, poate. Probabil că ar fi trebuit să-i spun ce știu.

— Cei doi polițiști au tras-o deoparte și au discutat cu ea. A plecat în urmă cu câteva minute.

— Ei bine, dacă revine, o să mă ocup eu de ea, am spus.

— Să revină? De ce să facă asta?

Mi-am amintit că, lăsând la o parte problema aparentei bigamii a tatălui ei, nu-i spusese nici despre infama sumă de douăzeci și cinci de mii de dolari, despre care Billy Polo presupunea că face parte din „averea” lui Daggett. Poate că Lovella venise să-și ceară partea.

— Cred că ar fi bine să purtăm o discuție cât de curând, i-am zis.

— De ce? Mai sunt și alte lucruri pe care trebuie să le știu?

Mi-am ridicat privirea. În pragul ușii stătea Ramona Westfall.

— Întotdeauna apar lucruri noi pe care ar trebui să le știm, am spus. Țsta e farmecul vieții. Tocmai a intrat cineva. Mai vorbim astăzi după-amiază.

Am închis și m-am ridicat să dau mâna cu doamna Westfall, peste birou. Am rugat-o să ia loc și am turnat cafea pentru amândouă, folosindu-mă de acest ritual social pentru a o face să se simtă în largul ei. Cel puțin asta speram.

Era trasă la față, iar pielea fină de sub ochii ei blajini era marcată de oboseală. Purta o bluză arămie din poplin, strânsă pe talie, cu epoleți la

umeri, și avea o geantă din plasă și doc, îndeajuns de încăpătoare pentru a conține toate cele necesare unui safari. Părul deschis la culoare era strălucitor ca într-o reclamă la șampon. Am încercat să mi-o imaginez îmbrăcată în balonzaid, bântuind prin port, cu brațul lui Daggett după umerii ei. Oare ar fi putut ea să-i facă vânt afară din barcă? Sigur, de ce nu?

Mă privi stânjenită, întinzându-se automat să aranjeze câteva obiecte de pe birou. Alinie trei creioane, cu vârfurile îndreptate spre mine asemenea unor mici rachete sol-aer, și apoi își drese glasul.

— În fine, suntem curioși... Tony nu ne-a spus nimic și ne-am gândit că poate ar trebui să vă întrebăm pe dumneavoastră. I-ați spus despre bani aseară, când ați vorbit cu el?

— Bineînțeles, am zis. Nu că ar fi avut vreun rost. N-am ajuns la niciun rezultat. A fost de neclintit, nici n-a vrut să vorbim despre asta.

— Ne gândim să îi acceptăm, zise, ușor îmbujorată. Eu și Ferrin am discutat aseară, când Tony era cu dumneavoastră în oraș, și ne gândim că ar trebui să depunem banii într-un cont de economii... măcar până împlinește Tony optsprezece ani și își dă seama ce poate face cu ei.

— Ce v-a făcut să vă răzgândiți?

— Păi, totul, cred. Am participat la ședințe de consiliere familială și terapeutul speră că, în timp, o să-l putem face să treacă peste furie și durere. Crede că migrenele lui Tony sunt cauzate parțial de stres, un fel de indiciu al indisponibilității – sau poate incapacitate, ar fi un cuvânt mai potrivit – de a procesa pierderea suferită. Mă tot întreb cât de mult am contribuit și eu la asta. Nici eu n-am trecut foarte bine peste moartea lui Abby și asta probabil că nu l-a ajutat prea mult. Făcu o pauză și scutură ușor din cap, ca și cum s-ar fi simțit rușinată. Știu că ne-am schimbat total părerea,

continuă. Presupun că am fost nepoliticoși cu dumneavoastră fără motiv și îmi cer scuze.

— Nu e nevoie, am zis. Eu, una, mă bucur că vreți să luați cecul. Cel puțin o să mă știu scăpată de responsabilități. Dacă mai târziu vă răzgândiți, o să puteți dona banii pentru o cauză nobilă. Sunt destule!

— Dar familia lui? A lui Daggett? S-ar putea gândi că au și ei dreptul la acești bani, nu credeți? Adică... n-aș vrea să-i iau, dacă există consecințe de ordin juridic.

— Va trebui să consultați un avocat, am zis. Cecul este pe numele lui Tony și Daggett m-a angajat să i-l înmânez lui. Nu cred că intenția lui poate fi pusă la îndoială. Ar putea fi alte chestiuni legale, de care eu nu știu, dar cu siguranță puteți să mai discutați și cu altcineva despre asta.

De fapt, aș fi vrut să ia odată blestematul ăla de cec și să termin cu toate astea.

Rămase pentru o clipă cu ochii ațintiți în podea.

— Tony a zis... a pomenit aseară că ar vrea să meargă la înmormântare. Credeți că merge? Adică, vi se pare o idee bună?

— Nu știu, doamnă Westfall. Mă depășește cu totul. De ce nu-l întrebați pe terapeut?

— Am încercat, dar lipsește din oraș până mâine. N-aș vrea ca asta să-l afecteze și mai tare pe Tony.

— O să simtă ceea ce trebuie să simtă. Nu puteți controla asta. Poate că e o experiență necesară.

— Asta spune și Ferrin, dar eu nu sunt atât de convinsă.

— Ce-mi puteți spune despre migrene? De cât timp le are?

— De la accident. De altfel, a avut una și aseară. Nu e vina dumneavoastră, adăugă repede. Cam la o oră după ce a ajuns acasă, a început să-l doară capul. De la miezul nopții și până pe la patru dimineața a vomitat din douăzeci în douăzeci de minute. Până la urmă, a trebuit să-l ducem la

urgente, la St. Terry. I-au făcut o injecție și asta l-a adormit. S-a trezit însă nu cu mult înainte să plec eu și a început să spună că vrea să meargă la înmormântare. Dumneavoastră v-a pomenit ceva despre asta?

— Nimic. I-am zis că Daggett e mort, dar n-a prea reacționat, n-a spus decât că se bucură. Se simte îndeajuns de bine ca să meargă?

— Cred că o să fie bine. Migrenele lui sunt ciudate. Sunt momente când crezi că n-o să-și revină niciodată, dar în clipa următoare e bine mersi și lihnit de foame. I s-a întâmplat și vinerea trecută.

— Vineri? în noaptea aceea a murit Daggett.

— Atunci n-a fost chiar atât de rău. Când s-a întors de la școală, știa că e pe punctul să-l apuce o durere de cap. Am încercat să-i dăm niște medicamente ca să o împiedicăm, dar n-au avut niciun efect. Oricum, după o vreme, a scăpat de ea și la două dimineața eram în bucătărie să-i fac două sendvișuri cu carne. Se simțea mai bine. Sigur că a mai avut dureri de cap, marți și încă o dată aseară. Cu o săptămână înainte, a mai avut de două ori migrene. Ferrin crede că mersul la înmormântare ar putea să aibă un fel de semnificație simbolică pentru el. Știți, un fel de încheiere, care să-l elibereze.

— Este întotdeauna posibil, am spus.

— Barbara Daggett ar avea ceva de obiectat?

— Nu cred. Probabil că se simte la fel de vinovată ca și tatăl ei și s-a oferit să ajute cum poate.

— Atunci, o să văd cum se simte când ajung acasă, zise, uitându-se la ceas. E timpul să plec.

— Stați să vă dau cecul.

Mi-am luat geanta din sertarul de jos și am scos cecul, pe care i l-am înmănat peste birou. La fel cum făcuse și soțul ei cu o seară înainte, îl deschise, uitându-se la el ca și cum ar fi fost un fals ridicol. Îl împături la loc și îl strecură în

geantă, în timp ce se ridica în picioare. Nu se atinsese de ceașca de cafea. Nici eu n-o băusem pe a mea.

I-am spus la ce oră și unde va avea loc slujba și am condus-o la ușă. După ce plecă, m-am așezat din nou la birou, reflectând la tot ce-mi spusese. Mă gândeam ca, la un moment dat, să-l iau pe Tony deoparte și să-l întreb dacă mătușa lui fusese acasă în noaptea morții lui Daggett. Era greu să mi-o închipui ca pe-o ucigașă, dar m-am mai lăsat dusă de nas și altădată.

Înmormântarea lui John Daggett avu loc într-un sanctuar obscur și îndepărtat al Bisericii Creștine. Clădirea în sine avea un singur nivel, era tencuită și lipsită de orice alte ornamente, situată în imediata proximitate a autostrăzii – tipul de capelă pe care o vezi din mers printre ramurile copacilor în timp ce te îndrepti în altă parte. Mi-am recuperat mașina de la service la 13.45, după nenumărate amânări, și trebuie să mărturisesc faptul că mi-am petrecut câteva clipe pline de satisfacție, coborând și ridicând geamul nou al mașinii. Ploaia începuse să se întetească și eu eram încântată de ideea că nu avea cum să pătrundă în mașină.

Când am ajuns în parcare de lângă biserică, am văzut că erau deja vreo cincizeci de mașini înghesuite într-o parcare pentru treizeci și cinci. Unele mașini erau puse pe jumătate în parcare liberă de alături, iar altele se lipiseră de gardul care o despărțea de șosea. Am fost nevoită să merg mai departe, am ochit un loc liber în spatele unui lung șir de mașini și m-am întors pe jos. Puteam deja să aud muzica orgii electronice duduind într-un ritm mult mai potrivit unui patinoar decât unui locaș al Domnului. Am observat pe semnul de la intrare că preotul era pastor^[25] și nu „reverend”^[26] și mă întrebam dacă avea vreo semnificație. Pastorul Howard Bowen. Numele bisericii era compus dintr-o lungă înșiruire de cuvinte și îmi amintea în mod neplăcut de batalioanele militante care distribuie pliante din ușă în ușă. Sper că nu erau ahtiați după prozeliți.

Domnul Sharonson, de la Wynington-Blake, de unul singur pe scările de la intrare, mă întâmpină cu o privire care exprima suferința, în timp ce îmi înmâna o copie la șapirograf a programului, cu un crin desenat de mână pe prima pagină. Se purta ca și când ar fi vrut să arate că serviciul religios era

de mâna a doua, un fel de „preț redus” al bisericilor.

Am intrat. Un ușier desprins un scaun pliant de metal dintr-un șir de lângă ușă și îl desfăcu pentru mine. Toți credincioșii se ridicaseră pentru a cânta, așa că am rămas în rândul din spate, înghesuită lângă alți întârziați. Femeia din stânga mea se oferă să împărțim cartea cu imnuri și, în timp ce întindeam mâna, mi-am aruncat privirea în grabă peste pagină. Erau scrise în versuri, catrene simple care păreau să curgă la nesfârșit, vorbind despre sânge și păcat. Am mormăit și eu ceva, sperând că se va pierde în zarva generală. Pe lângă faptul că nu cred în toate chestiile astea, nici nu cânt prea bine și îmi era teamă să nu fiu găsită vinovată în ambele capete de acuzare.

Mult în fața mea, mi s-a părut că recunosc părul blond al Barbarei Daggett, dar nu am mai văzut pe nimeni cunoscut. Ne-am așezat cu foșnet de haine și hârșăit de scaune metalice, în timp ce pastorul Bowen, îmbrăcat într-un costum negru, mat, ne vorbea despre nevolnicia noastră, mi-am purtat privirea de la podeaua acoperită cu plăci de vinilin maro la șirul de ferestre cu vitralii care reprezentau forme ale supliciilor spirituale ce mă făceau să mă cutremur. Simțeam deja cum înmugurește în mine dorința de a mă mântui.

În față, lângă altar, se vedea sicriul lui Daggett. Arăta oarecum asemenea acelor cutii în care magicienii taie oamenii pe din două. M-am uitat în program. Trecuserăm de prima rugăciune și de invocatie și, acum că scăpasem de primul imn, se pare că ne pregăteam pentru un discurs energic despre păcatele trapului, ceea ce mă făcu să mă gândesc la numeroasele și variatele ocazii în care mă lăsasem ispitită. Începea să îmi placă.

Om scund, cu fața rotundă, îndesată și cu chelie, pastorul Bowen avea peste șaiszeci de ani și părea să aibă respirația urât mirositoare. Își alegea ca subiect de discuție un pasaj din Deuteronomul:

„Lovi-te-va Domnul cu lepră rea peste genunchi și peste fluier și din tălpile picioarelor tale până în creștetul capului tău, de care nu te vei mai putea vindeca”^[27]. Am continuat să-l ascult vorbind despre subiect mai mult decât aş fi crezut că voi putea să o fac fără să adorm. Eram curioasă ce ar fi putut să găsească de spus despre Daggett, ale cărui păcate erau multe, precum puține fuseseră momentele de căință, dar reuși să lege moartea lui de „Acela îți va da împrumut, iar tu nu-i vei da lui împrumut; acela va fi cap, iar tu vei fi coadă”^[28]. Apoi trecu repede la o rugăciune atotcuprinzătoare.

În timp ce ne ridicam pentru ultimul imn, am simțit cum cineva mă fixa cu privirea și, uitându-mă înjur, am văzut-o pe Marilyn Smith la două rânduri distanță, alături de un bărbat despre care am presupus că era soțul ei, Wayne. Era îmbrăcată în roșu. Mă întrebam dacă avea să meargă în față și să danseze pe capacul coșciugului. Credincioșii începuseră să se lase pătrunși de spiritul slujbei și biserica răsuna de „osana” spus din toate părțile, alături de „amin” și „mărire”, părând gata să își sfășie hainele de pe ei. Voiam să găsesc un motiv ca să plec, dar nu îndrăzneam. Totul începea să se asemene cu un fel de gimnastică sufletească.

Femeia de lângă mine începu să se legene, cu ochii închiși, lăsând să îi scape, din când în când, câte un „Da, Doamne!” Nu obișnuiesc să mă dedau la astfel de manifestări în public, așa că am încercat să-mi croiesc drum spre ieșire. Puteam să îl văd acum pe preot care parcă făcea exerciții pentru deltoizi, în timp ce conducea o gașcă veselă de enoriași vârstnici în ceea ce părea a fi echivalentul unei conga religioase, cu Essie Daggett la coada șirului.

La ieșire am dat nas în nas cu Billy Polo și cu sora acestuia, Coral. M-a luat de braț și m-a tras deoparte, în timp ce slujba se apropia repede de sfârșit și oamenii începuseră să se înghesuie spre

ușă. Essie Daggett bocea, aproape dusă pe sus, asemenea unui antrenor de fotbal care tocmai a câștigat un meci. Barbara Daggett și Eugene Nickerson se postaseră de o parte și de alta, protejând-o pe cât puteau. Dintr-un motiv sau altul, ceilalți se întindeau s-o atingă și să o cuprindă pe Essie, de parcă suferința i-ar fi conferit puteri tămăduitoare.

La urmă veneau cei care purtau sicriul, dar îl trăgeau pe un cărucior în loc să-l care pe umeri. Niciunul dintre cei șase nu părea să aibă mai puțin de șaiszeci și cinci de ani și cei de la Wynington-Blake s-au temut probabil că s-ar putea prăbuși sub greutate sau că își vor răsturna povara drept în mijlocul culoarului. Și așa, căruciorul avea o roată dezaxată care îl făcea să meargă șerpuit și să scârțâie cu putere. Sicriul, ca și cum ar fi fost înzestrat cu voință proprie, se îndreptă înspre scaunele de pe margine, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. Puteam să-i văd pe cei care cărau sicriul cum se chinuie să-și mențină un aer îndoliat, în timp ce îl țineau pe direcție, mânându-l de-a lungul culoarului ca pe un câine îndărătnic.

Am reușit să-l zăresc pe Tony Gahan pentru o clipă, dar apoi dispăru din nou, înainte de a putea să-i vorbesc. Dricul era tras în față și sicriul fu purtat în jos pe scări și pus în spate, în urma dricului opri o limuzină, și Essie fu ajutată să urce pe bancheta din spate. Purta un costum negru și o pălărie neagră de pai cu boruri mari, acoperită cu un voal. Semăna mai degrabă cu un apicultor. „Înțepată de Sfântul Duh”, m-am gândit. Barbara Daggett era îmbrăcată într-un costum gri-închis și purta pantofi negri cu toc, ochii ei în nuanțe diferite părând aproape încărcăți cu electricitate pe ovalul palid al feței. Ploaia se întetise și domnul Sharonson împărțea umbrele mari și negre oamenilor care părăseau porticul, îndreptându-se în grabă spre parcare.

Motoarele mașinilor porneau simultan, cu zgomot și nori de gaze de eșapament, iar pietrișul sărea în toate părțile în timp ce intram pe drumul principal și ne alăturam coloanei care pornise înspre cimitir, aflat la trei kilometri distanță. Am parcat din nou cu toții într-un lung șir, ușile mașinilor trântindu-se, în timp ce traversam iarba udă. Cimitirul părea să fie destul de nou, cu puțini copaci – un câmp larg și plat, semănat cu o cultură neobișnuită: pietrele de pe morminte, pătrate și scunde, nu aveau nimic din frumusețea erodată a îngerilor de piatră sau a mieilor de granit. Era bine întreținut, alcătuit însă, în bună măsură, din alei acoperite cu asfalt, care se întindeau între loturile de înmormântare, vândute, se pare, „în avans”.

Mă întrebam dacă, asemenea terenurilor de golf, cimitirele trebuie proiectate de experți pentru un maxim de efect estetic. Țsta părea un club de provincie ieftin, unde cei dintâi morți beneficiau de o reducere a taxei de membru. Cei bogați și respectabili erau înmormântați în altă parte, dar John Daggett nu se ridica la nivelul necesar pentru a fi inclus în rândul lor.

Deasupra gropii, cei de la Wynington-Blake instalaseră un cort, iar alături era altul, mai mare, cu scaune pliante. Nimeni nu părea a ști cine va sta unde și se stârni puțină rumoare. Essie și Barbara Daggett fură conduse sub copertina cea mare și așezate pe rândul din față, cu Eugene Nickerson de-o parte și o femeie corpolentă de cealaltă. Ocupau toți un grup de patru scaune, prinse laolaltă în partea de jos. Picioarele din spate ale scaunelor începuseră deja să se afunde în solul înmuiat de ploaie, înclinându-i ușor pe cei patru. Mi i-am închipuit pentru o clipă prinși astfel ca în capcană, cu privirea ațintită la copertină și cu picioarele bălângănind în aer, nereușind să se mai îndrepte. De ce suferința pare întotdeauna să frizeze absurdul?

M-am tras într-o parte, la adăpost, dar am rămas în picioare. Majoritatea participanților păreau a fi mai în vârstă și aveau (poate) mai multă nevoie de scaune decât mine. Din câte se vedea, toți enoriașii veniseră pentru a-i fi alături lui Essie.

Pastorul Bowen refuzase să îmbrace o haină de ploaie și stătea acum sub cerul liber, cu ploaia alunecându-i pe chelie, așteptând cu răbdare ca toată lumea să se instaleze. De la distanța asta puteam să-i văd aparatul auditiv, introdus în urechea dreaptă. Se juca alene cu el, afișând o mină bonomă, ca să nu atragă atenția asupra sa. Mă întrebam dacă are probleme cu bateria, din cauza umezelii. Îl vedeam cum lovește aparatul cu arătătorul, tresărind apoi, ca și cum acesta revenea brusc la viață.

În cealaltă parte a cortului i-am văzut pe Marilyn și Wayne Smith, iar în spatele lor pe Tony Gahan, însoțit de mătușa lui, Ramona. Arăta ca un tânăr gentleman impecabil de la colegiile particulare, cu pantaloni gri din stofa de lână, cămașă albă, sacou bleumarin și cravată. Ca și cum ar fi simțit că este privit, ochii i se ațintiră asupra mea, inexpresivi ca ai unui robot. Dacă se lupta cu o ură neînduplecată sau cu o suferință veche, atunci nu se trăda prin nimic. Billy Polo și cu sora sa stăteau în afara cortului, în ploaie, împărțind amândoi o umbrelă. Coral arăta foarte rău. Încă părea chinuită de răceală, având în mână un pachet de batiste. Ar fi trebuit să fie în pat, acoperită până la gât, unsă pe piept cu Vick's Vaporub. Cu un aer neliniștit, Billy scruta mulțimea, l-am urmărit privirea, întrebându-mă dacă nu cumva căuta pe cineva anume.

— Iubiți prieteni, spuse preotul cu o voce puternică. Ne-am reunit astăzi aici cu trista ocazie a morții lui John Daggett, pentru a fi martori la întoarcerea sa în sânul pământului din care a fost plămădit, pentru a-i însoți trecerea, pentru a celebra intrarea sa în împărăția Domnului nostru

Isus Hristos. John Daggett ne-a părăsit. S-a eliberat acum de grijile și de necazurile cele pământești, s-a eliberat de păcat și de povară, s-a eliberat de vinovăție...

De undeva din spate, o voce de femeie înălță un „Da, Doamne!”, dar o alta, aproape pe același ton, strigă: „Raahhaat!” Preotul, neauzind prea bine, le luă pe amândouă drept accente spirituale, exultări biblice menite să-i stimuleze elocința. Ridică vocea și își închise ochii, în timp ce începu să citeze apostrofări împotriva păcatului, a dezmățului, a pângăririi trupului, a lascivității și a depravării.

— John Daggett a fost cel mai mare bou din câți s-au văzut, așa că spuneți lucrurilor pe nume! se auzi din nou vocea batjocoritoare.

Capetele se rotiră dintr-o parte în alta. Lovella se ridică în picioare în spatele mulțimii, iar oamenii se întoarseră și o fixară cu privirea, având fețele mute de uimire.

Era beată. Avea ochii mici și roșii care arătau că trăsesese și niște iarbă de bună calitate, pe lângă băutură. Ochiul stâng îi era încă puțin umflat, dar vânătaia i se decolorase, avea acum o culoare gălbuie și părea a fi mai degrabă rezultatul unei alergii decât al unui croșeu bine plasat de răposatul. Părul era aceeași claie blondă, iar gura, o creștătură de un roșu-închis. Se vedea că plânsese foarte mult și rimelul i se adunase sub pleoape, ca niște bobite de funingine. Tenul îi era pătat, nasul îi curgea și era roșu. Pentru această ocazie se îmbrăcase cu o rochie de seară cu paiete, destul de scurtă. Sâniile îi păreau aproape transparente și se revărsau din decolteu ca niște prezervative umflate în joacă. Nu puteam să-mi dau seama dacă plângea de furie sau de durere, dar nu credeam că această adunare era pregătită să se confrunte cu niciuna dintre ele.

Mă îndreptam deja spre spatele cortului. Cu colțul ochiului l-am surprins pe Billy Polo

ducându-se de-a dreptul către ea, în partea opusă. Preotul înțelese între timp că el și femeia nu erau din aceeași tabără și acum îi arunca priviri perplexe domnului Sharonson care le făcu semn asistenților să rezolve situația. Am ajuns toți la ea cam în același timp. Billy veni din spate și îi imobiliză mâinile. Lovella se eliberă, lovind ca un catâr și strigând:

— Tâmpiților! Lingăi ipocriți ce sunteți!

Unul dintre asistenți o apucă de păr și celălalt de picioare, iar ea se smucea și se zbătea în timp ce o duceau spre alee. Am urmat-o, aruncând priviri în urmă. Barbara Daggett era ascunsă după alții care se ridicaseră pentru a vedea mai bine, dar am putut să observ că Marilyn Smith savura fiecare clipă din reprezentația Lovellei.

Până să ajung la ea, Lovella era deja așezată pe scaunul din dreapta al Chevroletului lui Billy Polo, plângând cu fața ascunsă în palme. Ușile de pe amândouă părțile erau deschise și Billy îngenunchease alături, încercând să o liniștească, mângâindu-i părul încâlcit de ploaie. Cei doi asistenți schimbau priviri între ei, mulțumiți că acum situația era sub control. Billy se rățoi la ei, înfuriat de intruziunea lor.

— Cărați-vă de aici! Am eu grijă de ea! S-a potolit acum.

Coral ocoli mașina și veni în spatele lui, ținându-i umbrela.

Părea stânjenită de comportamentul lui Billy și iritată de manifestările excesive ale Lovellei. Cei trei alcătuiau un grup bizar și mi-au lăsat impresia destul de clară că legăturile dintre ei erau mai recente decât mă lăsase Billy să cred.

Mi-am dat seama că slujba se apropia de sfârșit. Dinspre cort se auzeau vocile subțiri și discordante ale participanților la procesiune, unite într-un imn a capella. Hohotele de plâns ale Lovellei ajunseseră la intensitatea scâncetelor unui copil –

neprefăcute, instinctive. Oare chiar îl bocea pe Daggett sau era vorba de altceva?

— Care-i treaba, Billy? l-am întrebat.

— Nu-i nimic, zise grav.

— Ba, ceva este. De unde a știut de înmormântare? De la tine?

Billy își afundă chipul în părul ei, ignorându-mă. Coral își mută privirea spre mine.

— El nu știe nimic.

— Dar tu, Coral? Tu n-ai nimic de spus?

Billy o săgetă cu privirea și ea dădu din cap. Dinspre cort se auzeau murmure și agitație. Mulțimea începea să se împrăștie și oamenii veneau înspre noi.

— Ai grijă la cap, închid portiera, îi spuse Billy Lovellei.

Trânti ușa din partea șoferului și apoi ocoli mașina, ca să o închidă pe cea de pe partea dreaptă. Se opri cu mâna pe portieră, așteptând ca ea să-și tragă genunchii înăuntru. Alene, îi cercetă din priviri pe oamenii aflați încă sub protecția cortului. În timp ce mulțimea se răsfira, am văzut cum îi sclipesc ochii.

— Pe cine ai văzut?

Privea către un mic grup în care erau Ramona Westfall, Tony și familia Smith. Cei trei adulți discutau între ei, în timp ce Tony, cu mâinile în buzunare, își răzuia pantoful de bara unui scaun, încercând să îndepărteze noroiul de pe talpă. Barbara Daggett era chiar în spatele lui, stând de vorbă cu cineva. l-am spus cum îi cheamă pe fiecare. Bănuiam că Wayne e cel care îi atrăsese atenția, dar nu eram sigură. Putea să fie și Marilyn.

— Cum de a venit și familia Westfall?

— Poate din același motiv pentru care ai venit și tu.

— Nu știi de ce am venit, zise agitat, jucându-se cu cheile de la mașină, privirea fugindu-i încontinuu înspre acel grup.

— Poate c-o să-mi spui într-o bună zi.

Zâmbetul lui strâmb îmi spunea să nu mă bazez pe asta. Îi făcu semn lui Coral care intră pe bancheta din spate. Se urcă la rându-i în mașină, porni motorul și ieși din rândul de mașini parcate, fără a se asigura.

După înmormântare, Barbara Daggett m-a invitat acasă la mama ei, dar am refuzat-o. N-aș mai fi putut suporta încă un spectacol emoțional. Și oricum, după ce stau o vreme în compania altora am nevoie de o pauză. M-am retras în biroul meu și am rămas acolo, cu luminile stinse. Nu era decât ora 16.00, dar nori întunecați se strâneau din nou pe cer, ca și cum s-ar fi pregătit de atac. M-am descălțat, mi-am pus picioarele sus și mi-am adunat jacheta în jurul trupului, ca să mă încălzesc. John Daggett era acum în pământ și viața mergea mai departe. Mă întrebam ce ar fi să las totul baltă. Nu cred că pe Barbara Daggett o interesa prea mult să vadă că se face dreptate, indiferent ce însemna asta. Nu aflasem prea multe. Credeam că sunt pe drumul cel bun, dar nu eram sigură că voiam un răspuns la întrebarea pe care o ridicase moartea lui Daggett. Poate că era mai bine să fac uitată întreaga chestiune, să o întorc cu lopata, ca pe o brazdă de pământ, cu râme și cu tot restul. Oricum, polițiștii nu credeau că este vorba de crimă și știam că pot s-o conving pe Barbara Daggett să renunțe la cercetări. Ce aveam de câștigat? Nu era treaba mea să răzbun moartea lui Daggett. Și atunci, de ce mă simțeam ciudat? Era prima dată, din câte îmi aminteam, când îmi doream să renunț la un caz. De obicei sunt tenace, dar de data asta voiam să se termine. Poate că aș fi reușit să mă conving singură să las totul baltă, dacă n-ar fi intervenit nimic nou. Întâmplarea a făcut însă ca zece minute mai târziu un telefon să mă împingă din nou în toiul acțiunii. Mi-am coborât picioarele de pe birou de dragul conveniențelor și am ridicat receptorul imediat.

— Millhone, am răspuns.

Se auzi o voce tânără de bărbat, rostind sovăielnic:

— Sunteți centrala sau am legătura directă cu biroul?

— Legătura directă.

— Sunteți Kinsey Millhone?

— Da, cu ce vă pot ajuta?

— Mda, păi, șeful meu mi-a dat numărul ăsta. Domnul Donagle, de la motelul Spindrift, vă spune ceva? Mi-a zis că aveți niște întrebări în legătură cu vineri noaptea. Cred că l-am văzut pe bărbatul de care v-ați interesat.

M-am întins să iau un carnetel galben, cu foi dictando, și un creion.

— Grozav! Vă mulțumesc că ați luat legătura cu mine. Îmi puteți spune mai întâi cum vă numiți?

— Paul Fisk. Am citit în ziar că s-a înecat un tip și mi s-a părut o coincidență bizară, dar n-am știut dacă să spun ceva sau nu.

— Vineri seară l-ați văzut?

— Cred că era el. Era cam pe la două fără un sfert. Lucrez în schimbul de noapte și câteodată mai ies să iau aer, ca să n-adorm, zise și apoi se opri, schimbându-și tonul. Ceea ce vorbim e confidențial, nu?

— Sigur. Rămâne doar între noi doi. De ce? O aveți pe iubită în vizită sau ceva în genul ăsta?

— Ha, ha... râse nervos. Câteodată mai fumez iarbă, asta-i tot. Locul devine plicticos la două dimineața și așa o scot la capăt. Fumez și mă uit la filme vechi, alb-negru, la micul televizor pe care-l am. Sper că nu vă deranjează asta.

— Hei, e problema dumneavoastră, nu a mea. De cât timp lucrați la Spindrift?

— Numai din martie. Nu e o slujbă grozavă, dar nu vreau să fiu dat afară. Încerc să scap de datorii și am nevoie de banii ăștia.

— Înțeleg, am zis. Povestiți-mi despre vineri noaptea.

— Da. Eu stăteam lângă intrare și a trecut pe acolo bețivanul ăsta. Ploua destul de tare, așa că nu l-am văzut foarte bine. Dar când am aflat la știri ce

vârstă avea și altele, mi-am dat seama că era vorba de el.

— Ați văzut cumva vreo fotografic cu el?

— Doar i-am zărit în treacăt poza la televizor, dar n-am fost foarte atent, așa că nu știu sigur dacă e el. Cred că ar fi trebuit să anunț poliția, dar nu prea aveam multe de spus și mi-era teamă să nu se afle despre... despre treaba cealaltă.

— Și bețivul, ce făcea?

— Mai nimic. Era cu o fată. Ea îl ținea de mână... Cum să zic, mai mult ca să-l susțină. Râdeau ca nebunii și se tot duceau de colo, colo, din cauză că el era complet machit. Știți, astea sunt efectele alcoolului, nasoale. Nu ca iarba.

— Și femeia? Ați reușit să o vedeți?

— Nu prea. Nu destul ca să o pot descrie.

— Dar părul, hainele, chestii de genul ăsta?

— Am văzut câte ceva. Avea niște pantofi cu tocul foarte înalt, balonzaid, fustă și... să mă gândesc... o cămașă peste care purta un pulover. Ceva de genul ălora... cum se cheamă... pe care le poartă cei de la colegiile particulare.

— La baza gâtului?

— Da, cu aceeași nuanță de verde ca și fusta.

— Și ați văzut toate astea pe întuneric?

— Nu era chiar atât de întuneric, zise. Este un felinar chiar în față. Cei doi au căzut grămadă de tare ce râdeau. Ea s-a ridicat prima și s-a uitat să vadă dacă nu i se rupseseră ciorapii. El a rămas întins pe jos, într-o băltoacă, până când l-a ajutat ea să se ridice.

— V-au văzut?

— Nu cred. Stăteam în umbra streșinii, să mă feresc de ploaie. Nu s-au uitat niciodată în direcția mea.

— Ce-au făcut după ce s-au ridicat?

— Au ținut-o tot spre port.

— Ați auzit ce vorbeau?

— Nu prea. Ea parcă îl tachina din pricina căzăturii, dar nimic special în afară de asta.

- E posibil să fi venit cu mașina?
- Nu cred. În orice caz, nu din câte am văzut eu.
- Dar dacă și-au lăsat mașina în parcare de peste drum?
- Se poate și asta, cred, dar nu înțeleg ce-ar fi căutat, pe jos, în port pe o vreme ca aia. Mă gândesc că, dacă ar fi fost cu mașina, le era mai ușor să conducă până acolo și apoi să parcheze direct în port.
- Nu și dacă era prea beat pentru asta. Și mai avea și permisul suspendat.
- Ar fi putut să conducă ea. Măcar era mai trează decât el.
- Aici aveți dreptate, am zis. Și transportul în comun? Ar fi putut să vină cu autobuzul sau cu taxiul?
- Presupun că da, numai că autobuzele nu circulă atât de târziu. Poate cu taxiul. Ar fi mai logic așa.
- Îmi notam informațiile așa cum mi le spunea.
- E foarte bine, am spus, mulțumită de ceea ce aflasem. Care e numărul dumneavoastră de telefon de acasă, în caz că am nevoie să mai luăm legătura?
- Îmi dădu numărul și apoi spuse:
- De obicei am program de la unsprezece seara până la șapte dimineața, în zilele lucrătoare.
- Mi-am notat repede.
- Credeți că ați recunoaște-o pe fată dacă ați vedea-o din nou?
- Nu știu. Probabil că da. Știți cine este?
- Deocamdată nu. Încă mai fac cercetări.
- Păi, vă doresc succes. Credeți că o să v-ajute ce v-am spus?
- Sper și vă mulțumesc pentru telefon. Vă sunt recunoscătoare.
- Sigur, nicio problemă. Și dacă dați de urma ei, anunțați-mă și pe mine. Poate organizați o recunoaștere, ca la poliție, sau cam așa ceva.

— Sigur, vă mulțumesc.

Închise, iar eu am terminat de notat, adăugând și această informație la ce aveam. Dinah îi văzuse pe Daggett și pe fată la 2.15, iar Paul Fisk a confirmat prezența lor pe Cabana Boulevard, cu treizeci de minute mai devreme. Mă întreb unde fuseseră înainte de asta. Dacă veniseră cu taxiul, ea luase unul și când s-a întors din port, după aceea? Nu înțelegeam. Majoritatea criminalilor nu merg cu taxiul la și de la locul faptei. Nu e conform cu eticheta breslei.

Am scos cartea de telefon și am căutat companii de taxiuri în secțiunea cu Pagini Aurii. Din fericire, Santa Teresa e un oraș mic și nu sunt foarte multe. În afara celor care deservește aeroportul sau facturul orașului în scopuri turistice, nu mai figurau decât șase companii. Am telefonat pe rând la fiecare, explicându-le răbdătoare cine eram și întrebând despre o cursă de sâmbătă, ora 2.00 dimineța, cu destinația Cabana Boulevard. Am mai întrebat și dacă fusese luat ceva din zona aceea între 3.00 și 6.00 dimineța.

Conform spuselor asistentului de la morgă, ceasul pe care îl purta Daggett se oprise la 2.37, dar oricine ar fi putut desface cadranul cu un șperaclu ca să fixeze ora și apoi să i-l pună înapoi la mână, înainte să îl arunce în apă. Dacă femeia lăsase barca acolo și înotase până la țarm sau dacă vâslise până la debarcader și o abandonase acolo, era normal să-i ia ceva timp ca să-și organizeze călătoria cu taxiul înspre casă.

Bineînțeles că toate foile de parcurs de săptămâna trecută fuseseră deja îndosariate și cei cu care vorbeam oftau din greu și bombăneau când auzeau că trebuie să le caute. Ron Coachella, dispecerul de la Tip Top, a fost singura persoană prietenoasă, pentru că a făcut verificarea pe loc. N-am putut să conving pe nimeni să facă asta imediat, așa că le-am lăsat numele și numărul de

telefon și am promis că voi reveni. „Uraaa”, mi-a replicat cineva.

În timp ce vorbeam, mângăleam cu creionul pe carnețel și liniile formaseră un labirint. Am încercuit informația despre fusta verde. Oare cerșetorul ăla bătrân de pe plajă nu scosese o pereche de pantofi cu toc înalt și o fustă verde din container? Mi-am amintit cum îndesa hainele găsite într-un sac de plastic pe care-l avea în căruciorul de cumpărături. Erau ale ei? Sigur n-a plecat spre casă dezbrăcată. Avea balonzaidul, dar mă întrebam dacă avusese și niște haine de schimb, ascunse pe undeva. Cu siguranță se străduise mult să pună la cale moartea lui Daggett. Nu părea un act impulsiv, făcut la întâmplare. O ajutase cineva? Cineva care o luase apoi cu mașina? În cazul în care companiile de taxi nu au nimic înregistrat despre vreo cursă în noaptea aceea, atunci ar trebui să iau în calcul și posibilitatea unui complice.

M-am gândit că între timp ar fi bine să mă îndrept spre plajă, să-l caut pe șleampătul meu amic hoinar. Îl zărisem chiar de dimineață, lângă centrul de recreere, în timp ce alergam. Am rupt pagina din carnețel și am împăturit-o, vârand-o în buzunar în timp ce îmi luam geanta, apoi am încuiat biroul și am coborât la mașină pe scările de serviciu.

Era aproape cinci fără un sfert și se făcea din ce în ce mai răcoare, dar măcar nu ploua. Am mers încet pe Cabana, căutând cu privirea pe geam. Nu erau mulți oameni pe plajă, doar vreo doi tipi care făceau jogging și un tip cu câinele. Bulevardul părea pustiu. Am luat-o în direcția opusă, către casă, lăsând în stânga mea cheiul și lanțul de moteluri de peste drum. Imediat după debarcader și după piscina pentru copii am oprit la un semafor și am cercetat cu privirea parcul de vizavi. Am văzut estrada în formă de scoică unde se aciuiează

uneori vagabonzii, dar acum nu era nimeni. Unde erau toți trecătorii?

Am întors, trecând prin dreptul gării. M-am gândit că poate era ora la care vagabonzii iau masa. Am mai parcurs trei sute de metri și, așa cum bănuiam, i-am găsit – aproximativ cincizeci, la o numărătoare rapidă, aliniați în fața unei cantine Redemption Mission⁽²⁹⁾. Cel pe care îl căutam era aproape de capătul cozii, alături de prietenul lui. Nu păreau să aibă cu ei cărucioarele de cumpărături pe care le asemănam cu un set asortat de cufere metalice, un fel de Louis Vuitton pentru oamenii străzii. Am încetinit, căutând un loc de parcare.

Cartierul e dominat de industria ușoară, de magazine angro, ateliere pentru sudură și de barăci de tinichigerie auto. Am găsit un loc de parcare în fața unei firme care produce plăci de surf pe comandă. Am oprit și am așteptat, urmărind în oglinda retrovizoare, până ce grupul din fața cantinei s-a mistuit înăuntru. Am încuiat mașina și am traversat.

Clădirea celor de la Redemption Mission părea făcută din papier mâché⁽³⁰⁾ – o formă alungită, cu un etaj, construită dintr-o piatră care părea artificială învelită în iederă pe o parte. Acoperișul avea tot atât de multe creneluri precum o cetate, iar în loc de șanț cu apă, o fâșie de asfalt care înconjura clădirea. Reglementările pompierilor impuneau existența unor scări de incendiu pe fiecare față a clădirii, și acestea se prăvăleau în unghiuri mai periculoase, mai amenințătoare decât un incendiu.

Din punct de vedere imobiliar, proprietatea era una de prim interes și mă întrebam cine i-ar mai fi găzduit pe săraci dacă terenul de dedesubt ar fi fost cumpărat. În cea mai mare parte a anului clima din această regiune a Californiei este îndeajuns de blândă încât să le permită celor fără adăpost să doarmă în aer liber, situație pe care s-ar părea că o

preferă. În funcție de anotimp însă mai sunt și săptămâni ploioase... iar din când în când se găsește careva, înarmat cu un cuțit de măcelar, dornic să le taie beregata. Misiunea oferă un pat sigur peste noapte, trei mese calde pe zi și un loc în care să-și poată răsuși o țigară fără să le-o spulbere vântul.

În timp ce mă apropiam am simțit mirosul de mâncare gătită – hamburgeri condimentați cu chili. Ca de obicei, nu apucasem să mănânc nimic la prânz și iată că deja era ora cinei. Pe panoul de la intrare se putea citi că aveau loc slujbe de rugăciune în fiecare seară la 19.00 și că se oferea posibilitatea unui duș fierbinte și a unui bărbierit în fiecare luni, miercuri și sâmbătă. Am intrat. Pereții erau vopșiți în bej lucios în partea de sus și în maro-închis. Afișe cu litere de mână m-au îndreptat către sala de mese și capela aflate în partea stângă. Am urmat murmurul stins al vocilor și zăngănitul veselei.

În partea dreaptă, am văzut, printr-o ușă, sala de mese – mese lungi, pliante, din metal și acoperite cu hârtie, în dreptul lor fiind mai mulți bărbați așezați pe scaune pliante. Nimeni nu mă luă în seamă. Am văzut tăvi cu grămezi de pâini albe și pufoase, boluri cu sos de mere și scorțișoară, salată verde aseasonată cu sos preambalat. La masă stăteau deja douăzeci de oameni, aplecați deasupra porțiilor de chili cu paste. Alți cincisprezece sau douăzeci așteptau docili în „capela” din stânga mea, unde se vedeau o strană, o pianină veche, scaune de plastic portocalii și o cruce impozantă fixată pe perete.

Vagabondul janghinos pe care-l căutam era într-unul dintre rândurile din spate, alături de prietenul său. Tot felul de afișe mă asigurau că lui Isus îi pasă de noi, lucru care părea destul de evident în acest loc. Ceea ce mă impresionează cel mai mult era faptul că cei de la Redemption Mission (potrivit

unui panou de pe perete) se susțineau prin donații private, aproape fără ajutor din partea guvernului.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Bărbatul care mă abordase avea în jur de șaizeci de ani, era solid, proaspăt bărbierit și purta o cămașă de bumbac roșie, cu mânecă scurtă și pantaloni lăbărțați, cu pense. Unul din brațe era întreg, dar celălalt se termina la cot, cu o bucată contorsionată de carne care semăna cu vârful încrețit al unei înghețate la cornet. Am vrut să mă prezint și să dau mâna cu el, dar ciotul era pe partea dreaptă și n-am avut curaj. În schimb, am scos o carte de vizită și i-am dat-o.

— Mă întrebam dacă aș putea să discut câteva momente cu unul dintre clienții dumneavoastră?

— Despre ce e vorba? Își încruntă el sprâncenele stufoase.

— Cred că a găsit într-un container de pe plajă niște lucruri pe care le caut. Vreau să știu dacă le mai are în cărucior. N-o să dureze mult.

— Îl vedeți pe aici?

I l-am arătat pe cel care mă interesa.

— Va trebui să discutați cu amândoi, zise bărbatul. Cel pe care-l căutați dumneavoastră se numește Delphi, dar nu vorbește. Prietenul lui e cel vorbăreț. Îl cheamă Clare. O să-i aduc dacă așteptați acolo, pe coridor. Cărucioarele lor sunt în curtea din spate. Dar ar trebui să fiți atentă cu cărucioarele. Uneori devin posesivi când vine vorba de comorile lor.

I-am mulțumit și m-am retras, pierzând vremea pe hol până când aveau să apară Delphi și Clare. Delphi mai dăduse jos din mormanul de haine, dar purta același fes negru, și pielea lui avea aceeași culoare roșiatică. Prietenul lui, Clare, era înalt și sfrijit, cu o limbă foarte roz care îi ieșea din gură prin gaura lăsată de dinții lipsă din față. Părul îi era alb ca mătasea, destul de rar, avea brațe lungi, vânoase, și palme uriașe. Delphi nu mă privi deloc în ochi, dar Clare făcea dovada că mai are o urmă

de farmec, poate păstrată din vremurile când încă nu începuse să bea.

Le-am explicat cine eram și ce căutam. Am văzut cum Delphi îl privește pe Clare cu slugărnicia unui câine obișnuit să fie bătut. Clare era probabil singura ființă din lume care nu îl înspăimânta și nu-l agresa și, evident, Clare era cel pe care se biza ca să poată interacționa cu oamenii.

— Da, știu care. Pantofi negri de piele întoarsă cu tocuri înalte. Fustă verde de lână. Delphi era încântat. De obicei nu pescuiești mare lucru de prin containerele alea. Cel mult cutii de aluminiu, dar el cred că a avut noroc.

— Mai are lucrurile alea?

Limba i se strecură cu șiretenie printre buze, însuflețită parcă și atât de roz încât Clare părea că supusesse bomboane cu scorțișoară.

— Pot să-l întreb, zise.

— Ai vrea, te rog?

— Ce zici, Delph? se întoarce el spre tovarășul său. Îi dăm fetei ce vrea? Tu decizi.

Delphi nu dădu niciun semn că ar fi auzit ori că se gândește sau încuviințează. Clare mai așteptă, firesc, o bucată de vreme.

— Nu-i ușor, îmi spuse apoi. A fost ziua lui cea mai bună și îi place fusta aia verde.

— Pot să i-o plătesc, am zis, într-o doară, căci nu voiam să-i insult pe băieții ăștia.

Limba ieși ca o creatură timidă din vizuina ei. Auzul lui Delphi părea să se îmbunătățească. Își schimbă ușor poziția. L-am lăsat pe Clare să traducă mișcarea lui în dolari și cenți.

— Douăzeci ar trebui să fie de ajuns, zise în cele din urmă.

Douăzeci de dolari erau toți banii pe care îi aveam la mine, dar i-am scos din buzunarul cu fermoar al genții și i-am dat lui Delphi. Clare interveni.

— Ține-i până când terminăm treaba, îmi zise. Hai să ieșim afară.

I-am urmat de-a lungul unui coridor scurt spre ieșirea din spate, care dădea într-o curte interioară betonată, înconjurată pe trei părți cu un grilaj din lemn. Cineva amenajase întreg spațiul cu plante anuale sădite în cutii de cafea și containere de dimensiuni industriale, care conținuseră fasole verde și sos de mere.

Delphi rămase pe loc, privind speriat în jur, în timp ce Clare răscolea într-unul din cele două cărucioare. Părea să știe exact unde se găsesc pantofii și fusta și le scoase la iveală într-o clipă. Mi le întinse, iar eu i-am oferit hârtia de douăzeci de dolari. Totul avea oarecum aerul unei tranzacții ilegale de droguri și puteam să mi-i imaginez pe cei doi cumpărându-și o carafă de Mad Dog 20-20 după plecarea mea. Clare ridică bancnota în fața ochilor lui Delphi, apoi își întoarse privirea spre mine.

— Să n-ai grijă. O să-i punem în cutia milei, zise. Eu și cu Delphi ne-am lăsat de băut.

Mi se păru că Delphi era mai puțin încântat de idee decât Clare.

În seara aceea am mâncat la cină brânză și biscuiți cu puțin ardei iute, așa, ca să-mi țină prospețimea gurii. Mi-am dat jos rochia și mi-am pus un tricou, blugi și papucii blănoși. Am luat masa stând la birou, împreună cu un Pepsi Light cu gheață. Am studiat cu atenție fusta și pantofii. Am încercat pantoful drept. Prea mare pentru mine. Partea din spate a tocului era roasă, iar vârful se subția într-atât încât să facă bățături. Numele producătorului de pe talpa interioară fusese șters din cauza transpirației. Și nu le-ar fi stricat niște deodorant pentru încălțăminte. Fusta mi-a oferit mai multe informații. Era măsura 42, o marcă pe care o mai văzusem în magazinele Village Store și Post&Rail. Chiar și căptușeala era în stare bună, deși era încrețită, ca și cum fusese recent îmbibată cu apă. Am atins materialul cu limba. Sare. Am verificat buzunarele, erau goale. Nu existau semne că ar fi fost folosite soluții de curățare. M-am gândit la femeile care aveau legătură, chiar și indirect, cu moartea lui Daggett. Fusta s-ar fi potrivit oricăreia dintre ele, mai puțin Barbarei Daggett poate, pentru că era osoasă și nu părea genul să se îmbrace ca la grădiniță și mai ales nu în verde. Ramona Westfall era o bună candidată. Marilyn Smith, poate. Lovella Daggett sau sora lui Billy, Coral, ar fi putut să aibă amândouă măsura 42, dar stilul părea nepotrivit... doar dacă ținuta nu fusese luată dintr-o cutie cu donații de la Armata Salvării. Poate că de dimineață o să trec pe la câteva magazine de haine să văd dacă vreun vânzător nu recunoaște fusta. „Slabe șanse”, m-am gândit.

Un plan mai bun ar fi să arăt fusta și pantofii tuturor celor cinci femei și să văd dacă vreuna le recunoaște ca fiind ale ei. Puțin probabil, având în vedere împrejurările. Păcat că nu pot intra prin

efracție. Puloverul verde, asortat, ar putea ieși la iveală într-unul dintre dulapuri.

Am lipăit spre bucătărie să spăl farfuria. Să iei masa de unul singur este unul dintre cele câteva neajunsuri ale vieții solitare. Am citit articolele alea care susțin că ar trebui să-ți pregătești mâncarea cu la fel de multă grijă cum ai face-o și pentru un partener. Tocmai de aceea am mâncat brânză și biscuiți. Eu nu gătesc. Ideea mea despre o masă elegantă se rezumă la faptul că nu e frumos să lași cuțitul în borcanul cu maioneză. Dar cum de obicei muncesc în timp ce mănânc, nu are niciun rost să o fac la lumina lumânărilor. Și dacă nu muncesc, îmi reazem revista *Time* de un teanc de dosare și o citesc de la coadă la cap în timp ce molfăi. Încep cu articolele despre cărți și cinema și îmi pierd interesul când ajung la secțiunea Economie și Afaceri.

La 21.02 sună telefonul. Era dispecerul din tura de noapte al companiei de taxiuri Tip Top, un tip pe nume Chuck. Puteam să aud în fundal sunetul stației de emisie-recepție.

— Ron mi-a lăsat un bilet în care scria să vă sun, spuse. A scos foile de parcurs de vinerea trecută și mi-a zis să vă dau informațiile de care aveți nevoie, dar nu sunt sigur ce anume vreți.

L-am lămurit și am așteptat un minut să-și arunce ochii pe foaie.

— A, da. Cred că am găsit. A încercuit el aici. Cursa a fost a mea. Probabil că de aia m-a rugat să vă sun. Vineri noaptea la unu douăzeci și trei... de fapt, cred că s-ar putea spune că era sâmbătă dimineata, devreme. Am lăsat un cuplu la intersecția dintre State și Cabana. Un bărbat și o femeie. Mi-am închipuit că sunt cazați la unul dintre motelurile de acolo.

— Am auzit că bărbatul era beat.

— Da, foarte beat. Și ea părea băută, dar nu ca el. Era praf. Vreau să spun că tipul ăsta mirosea de la o poștă. Deși s-ar zice că am nasul destul de

rezistent, tipul a împuțit toată partea din spate a taxiului.

— Dar ea? Îmi puteți spune ceva despre ea?

— Nu vă pot ajuta. Era târziu și întuneric și ploua cu găleata. Eu doar i-am dus unde mi-au cerut.

— Ați vorbit ceva cu ei?

— Nu. Nu sunt genul de taximetrist care face conversație în timpul cursei. Majoritatea oamenilor nu sunt interesați și mă satur să tot repet aceleași lucruri. Politică, vreme, scorurile de la meciurile de baseball. Niște prostii. Ei nu vor să stea la discuții cu mine, iar eu nu vreau să le vorbesc. Adică, să nu mă înțelegeți greșit, dacă mă întreabă ceva sunt politicoș, dar nu pot să tot născocesc palavre de amori' artei.

— Dar ei doi? Au vorbit unul cu altul?

— Cine știe? Nu i-am băgat în seamă.

Doamne, tipul nu-mi era de niciun ajutor!

— Vă mai amintiți și altceva?

— Nu, nimic pe moment. O să mă mai gândesc, dar n-a fost mare lucru. Îmi pare rău că nu v-am putut fi de folos.

— E bine, cel puțin ați confirmat o bănuială de-a mea și vă sunt recunoscătoare. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

— Nicio problemă.

— A, încă ceva. De unde i-ați luat?

— Ei, asta chiar știu. Cunoașteți barul ăla jegos de pe Milagro? De acolo, l-am luat de la Hub.

După ce a închis, am rămas o clipă holbându-mă la telefon. Mă simțeam ca și cum aș fi derulat un film, cadru cu cadru. Daggett plecase vineri noaptea de la Hub în compania unei blonde. Se pare că au băut mult, au râs mult, s-au împleticit împreună prin ploaie, au căzut și s-au ridicat din nou. Și încet, încet, stradă cu stradă, ea îl atrăsese spre debarcader, mânăndu-l către barcă și călăuzindu-l prin port într-o ultimă și scurtă

călătorie a vieții. Tipa trebuie să fi avut inima de piatră și nervii mult mai tari decât ai mei.

Am făcut câteva însemnări rapide și am pus foile în sertarul de sus al biroului. Mi-am aruncat papucii din picioare, mi-am legat șireturile tenișilor și am pus pe mine un hanorac. Am apucat fusta și pantofii, geanta și cheile de la mașină, am încuiat și m-am îndreptat spre Volkswagenul meu. M-am gândit să încep întâi cu Coral. Poate ea știa dacă Lovella mai era încă în oraș. Mi-am amintit că auzisem o parte din conversația lui Billy cu Coral, în noaptea aceea când trăsesem cu urechea. Ea îi spunea lui Billy despre o femeie. Nu-mi aminteam exact ce anume, dar mi-am amintit de asta. Poate Coral o văzuse pe femeia pe care o căutam.

Când am ajuns la parcul de rulote, am observat rulota slab luminată, ca și cum cineva plecase și lăsase afară o lampă aprinsă, ca să țină hoții la distanță. Chevroletul lui Billy era parcat sub copertină, iar capacul motorului era rece. Am bătut la ușă. După câteva clipe, cineva se apropie cu pași greoi.

— Da? se auzi dincolo de ușă vocea înăbușită a lui Billy.

— Sunt Kinsey, am spus. Coral e acasă?

— Nu. E la slujbă.

— Pot să vorbesc ceva cu tine?

— Despre ce? ezită el.

— Despre noaptea de vineri. N-o să dureze mult.

Urmă o pauză, apoi zise:

— Așteaptă o secundă, să pun niște haine pe mine.

După câteva momente, deschise ușa și mă pofti înăuntru, își trăsese pe el o pereche de blugi. În rest, era desculț și la bustul gol. Părul negru îi era ciufulit, arăta ca și cum în ultima vreme nu mai trăsese de fiare, însă brațele și pieptul încă erau bine făcute, acoperite de păr negru.

În rulotă era dezordine. Ziare, reviste, vasele de la cină, pentru două persoane, erau încă pe masă, blatul era plin de conserve, cutii de biscuiți, pungi de făină, de zahăr și de mălai. Nu exista nicio porțiune curată și niciun loc unde să stai. Aerul era încărcat, mirosea ușor a fum proaspăt de țigară.

Billy arăta de parcă și-o trăsesese până nu mai putuse și mă întrebam cine era la el în dormitor.

— Îmi cer scuze că te deranjez, am zis. Ești cu cineva?

Se uită în spate, arătându-și gropițele.

— Nu, nu sunt. De ce întrebi, te interesează?

Am zâmbit și am clătinat din cap, imaginându-mă în același timp alături de Billy Polo, încurcați în cearșafuri ce-i păstrau mirosul cald și picant. Pielea lui emana acum un parfum masculin care trezea în mine imaginea tuturor lucrurilor nepermise pe care le-am fi putut face, dacă ar fi dispărut toate acele bariere. Am afișat o mină neutră, dar am simțit că mă îmbujorez ușor.

— Am câteva întrebări și speram să mă ajute Coral.

— Mi-ai mai spus. Încearcă la Hub. O să fie acolo până la ora închiderii.

Am așezat fusta și pantofii pe televizor, singurul loc gol pe care l-am putut găsi.

— Știi cumva dacă sunt ale ei?

Le privi, prea isteț însă ca să muște momeala.

— De unde le ai?

— De la un prieten al unui prieten. Mă gândeam că știi ale cui sunt.

— Credeam că vrei să vorbim despre noaptea de vineri.

— Păi, despre asta e vorba. Am vorbit cu un taximetrist care l-a luat pe Daggett de la Hub vineri noaptea și l-a lăsat lângă debarcader.

— Să zicem că te cred. Ce-i cu asta?

— Era o blondă cu el. Taximetristul i-a luat pe amândoi. Bănuiesc că a întâlnit-o la Hub și m-am gândit că poate Coral a văzut-o.

Billy știa ceva. Puteam să i-o citesc pe chip. Rumega informația, încercând să-și dea seama dacă vorbele mele ascundeau ceva.

Începeam să-mi pierd răbdarea.

— La naiba, Billy, spune-mi ce știi!

— Asta fac.

— Nu, nu faci asta. M-ai mințit de prima dată de când ai deschis gura.

— Nu e adevărat, rosti zelos. Spune-mi tu un singur lucru cu care te-am mințit.

— Să începem cu Doug Polokowski. Care este relația voastră? Sunteți frați?

Rămase tăcut. L-am privit insistent, așteptând să-mi răspundă.

— Eram frați vitregi, zise în silă.

— Continuă.

Coborî vocea, parcă stingherit.

— Părinții mei s-au despărțit, dar mai erau căsătoriți legal încă atunci când mama mea a rămas însărcinată cu un alt bărbat. Aveam zece ani și am urât întreaga poveste. Cam pe atunci am și început să intru în buclucuri și am petrecut multă vreme pe la casele de corecție, ceea ce-mi convenea de minune. În cele din urmă, m-a declarat... cum se cheamă...

— Minor scăpat de sub control?

— Da, asta e. Mare chestie. Mă durea-n fund de asta. N-avea decât să ne părăsească, să mai toarne o droaie de copii. Dacă n-a avut mai multă minte, s-o ia naiba.

— Deci, tu și Doug n-ați fost niciodată apropiați?

— Nu prea. Ne mai vedeam când veneam acasă, rar, dar n-am avut cine știe ce relație.

— Dar cu mama ta?

— Suntem pe bune. Am trecut oarecum peste ce s-a întâmplat. După ce Doug a fost omorât, am început să ne înțelegem mai bine. Așa se întâmplă uneori.

— Dar tu trebuie să fi știut că Daggett e vinovatul.

— Bineînțeles că știam. Mama mi-a scris să-mi spună că o să fie trimis la San Luis. La început am crezut că o să mă pot răzbuna pe el. Măcar pentru ea, dacă nu altceva. Dar lucrurile n-au stat așa. Era jalnic. Înțelegi ce spun? La dracu', aproape că începuse să-mi pară rău de el. Îl disprețuiam pentru că era un plângăreț căcăcios, dar nu puteam să-l las în pace. De parcă simțeam nevoia să-l chinui. Îmi plăcea să-l văd agitându-se, ceea ce poate că mă face să par ciudat, dar nu mă face un criminal. N-am ucis pe nimeni în viața mea.

— Dar Coral? Ce legătură are ea cu toate astea?

— Știi ce, întreab-o pe ea!

— S-ar putea să fie femeia care era cu Daggett în seara aceea? Eu o bănuiesc pe Lovella, dar nu pot fi sigură.

— De ce mă întrebi pe mine? N-am fost acolo.

— Coral nu ți-a spus nimic?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise iritat.

— Haide, ai vorbit cu Daggett joi seara. Ți-a spus ceva despre femeia asta?

— N-am vorbit de femei.

Începu să-și trosnească degetele de la mână dreaptă strivindu-le de palma stângă cu un sunet surd. Începeam să mă simt întocmai ca un pui de terrier care roade un os din acela din piele, înnodat la ambele capete.

— Dar el trebuie să o fi cunoscut, am zis. Nu putea să apară din senin. Tipa i-a întins o cursă, știa ce face. Probabil că a fost un plan bine pus la punct.

Trosnetele se opriră.

— Poate că era în legătură cu tipii care-și voiau banii înapoi, zise, cu un ton ușor ipocrit.

L-am privit cu interes. Nu mă gândisem la asta, dar nu suna rău.

— Le-ai vândut tu un pont?

— Știi ce, bambina, eu nu sunt criminal și nici turnător. Dacă Daggett avea ceva de împărțit cu cineva, asta era problema lui, pricepi?

— Atunci care-i problema? Nu înțeleg ce îmi ascunzi.

Oftă și își trecu o mână prin păr.

— Nu mă mai bate la cap, bine? Nu mai știu nimic altceva, așa că las-o baltă.

— Haide, Billy. Spune-mi și restul, i-am zis scoasă din sărite.

— Pe dracu'. N-a fost joi, își dădu, în sfârșit, drumul. M-am întâlnit cu Daggett marți seară și atunci m-a rugat să-l ajut.

— Ca să se ascundă de tipii de la San Luis? am zis, ca să mă asigur că înțelegeam.

— Păi, da. Adică, l-au sunat luni dimineața și de-aia și-a luat tălpășița și a venit aici. Am vorbit la telefon luni seara, târziu. Era beat. Nu-mi prea venea să ies afară. Numai ce ajunseseam acasă și eram mort de oboseală, așa că i-am zis să ne întâlnim în seara următoare.

— La Hub?

— Da.

— Și așa ați făcut, am continuat, încercând să-i ușurez confesiunea.

— Exact, ne-am întâlnit și am vorbit puțin. Era deja speriat, iar eu am pus paie pe foc și am început să-l iau în râs. Nu e nimic rău în asta.

— De ce ai mințit despre asta? De ce nu mi-ai spus de la început? am insistat, simțind că era momentul să-l presez.

— Cumva nu mi se părea în regulă. Nu voiam ca numele meu să fie legat de al lui. Părea o idee mai bună să-ți spun că ne-am văzut joi seara. Ca și cum nu am fost așa nerăbdător să vorbesc cu el. Știi, de parcă nu m-aș fi grăbit prea tare. Nu pot să explic mai bine de atât.

Explicația lui era îndeajuns de incoerentă ca să devină credibilă.

— Bine, am spus. Să zicem că te cred, deocamdată. Pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— Asta a fost tot. Atunci l-am văzut ultima dată. A mai venit la bar și vineri seară, Coral l-a văzut, așa că m-a sunat, dar până să ajung eu acolo plecase deja.

— Cu femeia?

— Da, normal.

— Așadar, Coral a văzut-o.

— Sigur, dar nu știe cine era. S-a gândit că e vreo tipă care se dă la el, vreo curvă sau ceva de genul ăsta. Tipa îi tot cumpăra de băut și Daggett le dădea pe gât ca pe apa chioară. Coral începuse să se îngrijoreze. Nu că ne-ar fi păsat de el, dar știi cum e! Nu poți rămâne impasibil când un tip e fraierit, chiar dacă nu-ți place prea mult.

— Mai ales dacă ai auzit că are treizeci de mii de dolari, nu-i așa?

— Nu erau treizeci de mii. Chiar tu ai spus-o. Erau douăzeci și cinci.

Acum, că începuse să-și dea drumul la gură, Billy devenea din ce în ce mai prost dispus.

— Oricum, continuă, ce tot urmărești? Ți-am spus tot ce știam.

— Dar Coral? Dacă tu ai mințit, poate că nici ea nu a spus tocmai adevărul.

— Ea n-ar face așa ceva.

— Ce a zis când ai ajuns acolo?

Expresia lui Billy se schimbă puțin și asta m-a făcut să cred că atinsesem un punct nevralgic, deși nu știam încă despre ce e vorba. Gândul îmi zbură înainte.

— Coral i-a urmărit? am întrebat.

— Bineînțeleș că nu.

— Atunci, ce a zis?

— Coral nu se simțea prea bine, răspunse stânjenit.

— Și ce-a făcut, a plecat acasă?

— Nu chiar. O încerca o răceală și luase o pastilă pentru asta. Era cam amețită, așa că s-a dus

în birou să se întindă pe canapea. Barmanul a crezut că plecase. Când am ajuns, mi-a sărit muștaru' că nu i-am găsit, nici pe ea, nici pe Daggett. Habar n-aveam ce se întâmplă. M-am mai învârtit pe-acolo o vreme și apoi m-am întors aici, gândindu-mă că poate Coral e acasă. Numai că nu era. A fost o brambureală, asta-i tot. Coral a fost tot timpul la Hub.

— La ce oră a ajuns acasă?

— Nu știu, târziu. La ora trei. A trebuit să aștepte până când proprietarul a făcut casa și apoi nici n-a adus-o chiar până acasă, așa că a trebuit să mai meargă pe jos vreo șase cvartale, prin ploaie. De atunci e tot bolnavă.

L-am privit atent, clipind, în timp ce roțițele minții se învârteau tot mai iute. Mi-o închipuiam la debarcader cu Daggett și imaginea era frumoasă.

— De ce te uiți așa la mine? întrebă Billy.

— Stai să-ți spun ceva. Gândesc cu voce tare, atât. Ar fi putut să fie Coral, nu-i așa? Blonda care a plecat cu el de la Hub? De asta ți-a fost teamă în tot acest timp.

— Nu, nici vorbă, zise și mă privi fascinat pentru că, deși nu-i plăcea abordarea mea, probabil că se gândise și el la asta.

— Billy, nu ai decât cuvântul ei că această femeie măcar exista.

— A văzut-o și taximetristul.

— Dar putea să fie Coral. Poate că ea a fost cea care i-a cumpărat lui Daggett de băut. Acesta știa cine e și avea încredere în ea din pricina ta. Coral ar fi putut să cheme un taxi și apoi să plece amândoi. Poate că barmanul a crezut că plecase tocmai pentru că a văzut-o plecând.

— Ieși dracului de aici! zise Billy în șoaptă.

Fața i se întunecase și am observat că mușchii i se încordau. Am fost atât de prinsă în propriile speculații încât nu dădusem atenție efectului pe care l-ar fi putut produce asupra lui. Am luat fusta și pantofii fără să-l scap din ochi în timp ce mă

îndreptam spre ușă. Se aplecă și mi-o deschise cu o smucitură.

Nici n-am apucat bine să cobor scările, că ușa se trânti cu putere în urma mea. Billy dădu draperia într-o parte și mă privi ostil, în timp ce ieșeam din parcare. Dar îndată ce lăsă draperia să cadă m-am îndreptat către fereastra de unde mai spionasem și înainte. Jaluzelele erau lăsate, dar în partea aceea lăsau o deschizătură, cât să-mi permită să văd câte ceva.

Billy se prăbușise pe canapea, cu capul sprijinit în mâini, își ridică privirea. Femeia care stătuse în dormitorul din spate acum ieșise și se sprijinea de perete, în timp ce își aprindea o altă țigară. Puteam să-i văd o parte din coapsele late și tivul unui neglijeu scurt din nailon. Asemenea unui om care se îneacă, Billy își întinse brațele către ea și o trase la el, îngropându-și capul între sânii ei. Era Lovella. Îi mozoli sfârcurile între buze, prin neglijeu, lăsând două pete umede. Ea îl privea cu ochii unei proaspete mame care își alăptează în public sugarul. Se întinse leneș și își strivi țigara într-o farfurie, apoi își plimbă degetele prin părul lui. El îi cuprinse genunchii și o trase ușor spre podea, ridicându-i neglijeul până în jurul taliei. Coborî apoi și el, adânc, adânc, tot mai adânc.

Am plecat spre Hub.

La Hub părea să fie tot o seară fără prea mulți clienți, începuse iarăși să plouă și afacerea era moartă. Spart în două locuri, acoperișul picura și cineva pusese găleți de tablă în care se strângea apa... una pe bar și o alta lângă toaleta pentru femei. În zilele lui bune, localul era populat de pilangiii din zonă – femei bătrâne, cu gleznele groase și îmbrăcate în pulovere asemenea, care începeau să bea de pe la ora două după-amiază și își sorbeau încet berile până la ora închiderii, bărbați cu voci nazale și râs strident, cu nasurile borcănate și roșii din cauza alcoolului. Cei care jucau biliard erau în general mexicani tineri care fumau până ce li se îngălbeneau dinții și care se certau între ei ca niște cățelandri. În acea seară sala de biliard era goală, iar postavul verde al meselor strălucea ca și cum ar fi fost luminat din interior. Am numărat patru clienți cu totul, dintre care unul dormea cu capul pe masă. Din cauza vreunei defecțiuni mecanice tonomatul scotea un fel de susur, ca și cum muzica s-ar fi auzit de sub apă.

M-am apropiat de bar, unde Coral ședea cățărată pe un taburet înalt, din vinilin, cu spătar. Purta o cămașă de cowboy, cu un fir argintiu printre carourile maro, blugi strâmți, rulați pe gleznă, șosete scurte, albe, și pantofi cu toc. Probabil că m-a recunoscut de la înmormântare, pentru că, atunci când am întrebat-o dacă putem să vorbim, a sărit de pe taburet și a dat roată de cealaltă parte a barului, fără să scoată un cuvânt.

— Vreți să beți ceva?

— Un șpriț, am zis. Mulțam.

Îmi pregăti un șpriț și ea își luă o halbă de bere. Ne-am așezat într-un separeu din spate, așa încât să poată supraveghea barul dacă avea cineva nevoie să fie servit. De aproape, părul ei părea atât de bogat și de uscat, încât mă temeam să nu fie

cuprins de o combustie spontană. Machiajul era prea strident pentru tenul ei deschis, iar dinții din față, cariați pe margini, negri ca și cum tocmai ar fi mâncat biscuiți cu cacao. Era din cale afară de răcită. Avea fruntea plină de cute, iar ochii îi ținea pe jumătate închiși, ca într-o reclamă la medicamentele pentru gripă. Avea nasul atât de înfundat, încât era nevoită să respire pe gură. În ciuda acestui fapt, reușea totuși să fumeze și în clipa în care ne-am așezat își aprinse o țigară Virginia Slims.

— Ar trebui să fii acasă, în pat, i-am zis.

M-am întrebat imediat ce-mi venise să sugerez așa ceva. Billy și Lovella tocmai erau acolo, în genunchi pe covor, făcând rulota să se zguduie din toate încheieturile. Cine ar fi putut să doarmă în mijlocul unei astfel de activități?

Coral își stinse țigara și scoase un șervețel ca să-și sufle nasul. Întotdeauna m-am mirat cum învață oamenii tehnicile de suflat nasul. Ea prefera metoda cu două degete, învelindu-și mâinile în șervețel și presându-și nările cu degetele arătătoare, rotind cu putere de fiecare dată după ce sufla. Mi-am ferit privirea până ce a terminat, întrebându-mă într-o doară dacă știa de prezența Lovellei în rulota ei.

— Care e treaba cu Lovella? Părea foarte surescitată la înmormântare.

Se opri din ceea ce făcea și mă privi. Cu întârziere, mi-am dat seama că se poate să nu știe ce înseamnă surescitată. O vedeam cum încearcă să-i deducă înțelesul.

— E bine. Nici prin cap nu i-a trecut că nu erau căsătoriți legal. De aia a făcut criza. Era înnebunită.

Își mai înfundă o dată degetul în nas, răsuci șervețelul bine, apoi își luă din nou țigara, trăgându-și nasul.

— Ai fi crezut că se simte ușurată, am zis. Din câte știu, o bătea de-i suna apa-n cap.

— La început, nu. Era leșinată după Daggett când a ieșit el din închisoare. De fapt, încă mai e.

— Probabil că de aceea, la înmormântare, a zis că a fost cel mai mare imbecil, am punctat eu.

Coral îmi aruncă o privire scurtă, apoi ridică din umeri neutru. Era mai isteată decât Billy, dar nu cu mult. Aveam acum aceeași senzație pe care o avusesem și cu el. Zgândăream o chestiune pe care ei speraseră să o țină îngropată, dar încă nu știam îndeajuns, cât să pun degetul pe rană. Mi-am încercat norocul:

— Credeam că Lovella și Billy au avut o relație, la un moment dat.

— Cu ani în urmă, când ea avea șaptesprezece ani. Nu înseamnă nimic.

— Mi-a spus că Billy îi făcuse lipeala cu Daggett.

— Da, oarecum. Îi vorbise lui Daggett despre ea și el i-a scris, întrebând-o dacă n-ar vrea să fie prieteni prin corespondență.

— Păcat că nu i-a zis nimic despre nevastă-sa. Vreau neapărat să discut cu Lovella, așa că, dacă o vezi, să-i spui să ia legătura cu mine.

I-am întins o carte de vizită cu numărul de la birou și ea o luă ridicând din umeri.

— N-am cum s-o văd, zise.

— Așa crezi tu, am spus.

Coral își îndreaptă atenția spre barman care ridicase un deget.

— Așteaptă-mă puțin.

Merse la bar de unde luă două băuturi pe care le duse la singura masă care mai era ocupată. Am încercat să mi-o închipui aruncându-l pe Daggett din barcă, dar ceva nu se lega. Se potrivea descrierii, dar lipsea ceva.

Când s-a întors în separeu, i-am arătat pantofii cu toc.

— Sunt ai tăi? am întrebat.

— Nu port piele întoarsă, îmi replică sec.

Asta chiar îmi plăcea. Ca și cum pielea întoarsă viola codul ei vestimentar.

— Dar fusta?

Trase o ultimă dată din țigară, apoi o strivi în scrumiera de metal, scoțând fumul pe gură.

— Nici. A cui e?

— Cred că blonda care l-a ucis pe Daggett o purta vineri noaptea. Billy mi-a spus că tipa îl agățase aici, la bar.

Încet, privi mai atent la fustă.

— Da, exact. Și eu am văzut-o, zise, ca la un semn.

— Crezi că asta e fusta pe care o purta?

— S-ar putea.

— Ai idee cine e tipa?

— Nț.

— Coral, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar chiar am nevoie de puțin ajutor. E vorba de o crimă!

— Și eu am fost marcată de chestia asta, zise, plictisită.

— Chiar te doare-n fund de toate astea?

— Glumești? De ce mi-ar păsa de Daggett? Era un gunoi.

— Dar blonda? Ce-ți amintești despre ea?

Coral scutură pachetul și scoase încă o țigară.

— De ce n-o lași baltă, puștoaico. N-ai niciun drept să ne întrebi despre toate astea. Nu ești polițist.

— Pot să întreb orice vreau, i-am zis calm. Nu te pot obliga să răspunzi, dar pot oricând să întreb.

Deveni agitată, fâțâindu-se pe scaun.

— Știi ceva? Nu te plac. Oamenii ca tine îmi fac greață, zise.

— Serios? Ce fel de oameni?

Nu se grăbi să-mi răspundă. Scoase un băț din cutia de chibrituri și-i frecă gămălia de marginea acesteia. Își aprinse țigara. Aruncat, bățul se lovi cu un clinchet de scrumieră. Coral își sprijini bărbia în palmă și îmi zâmbi răutăcios. Îmi doream să-și fi reparat dinții, ca să fie mai drăguță.

— Pun pariu că în viață totul ți-a fost servit pe tavă, nu-i așa? întrebă, iar vocea îi era plină de sarcasm.

— Cum nu se poate mai adevărat.

— Ai crescut într-o casă frumoasă, familie de funcționari cu stare. Te-au crescut mămica și tăticul. Pariez că ai avut frățiori și surioare. Și un câine alb, pufos...

— Incredibil ce-ai nimerit-o!

— Două mașini. Poate chiar și o femeie care venea să facă menajul o dată pe săptămână. Eu n-am reușit să merg la facultate. N-am avut un tată care să-mi ofere totul.

— Ei bine, așa se explică totul, am spus. Să știi că am cunoscut-o pe mama ta. Pare să fie genul de om care a muncit din greu toată viața. Păcat că nu știi să apreciezi eforturile pe care le-a făcut pentru tine.

— Care eforturi? Lucrează la casă într-un supermarket, răspunse Coral.

— A, înțeleg. Ea n-are o slujbă elegantă ca a ta.

— N-am de gând să fac asta toată viața, dacă așa crezi.

— Ce s-a întâmplat cu taică-tău? Unde a fost?

— Cine știe? S-a cărat cu mult timp în urmă.

— Și a lăsat-o să crească singură copiii?

— Las-o moartă. Nici măcar nu știu de ce am deschis discuția asta. Poate că ar fi bine să mă întreb ce vrei și să mă lași să-mi văd de treabă.

— Povestește-mi despre Doug.

— Asta nu-i treaba ta, zise și ieși din separeu. Timpul nostru s-a scurs, mai adăugă îndepărtându-se.

Dumnezeule, și de data asta chiar fusesem prietenoasă.

Am adunat pantofii și fusta și am lăsat vreo doi dolari pe masă. M-am dus spre ieșire, oprindu-mă pentru o clipă în cadrul ușii, înainte de a păși în ploaie. Era ora 22.17, iar în Milagro nu era pic de trafic. Strada strălucea, iar ploaia răpăia pe asfalt

sfârâind precum șunca în tigaie. Din găurile capacelor de canal răspândite de-a lungul străzii se ridicau aburi și prin rigole bolboroseau șuvoaie de apă care umflau scurgerile.

Nu aveam stare încă, nu voiam să îmi închei ziua. Mă gândeam să trec pe la Rosie's, dar și acolo era probabil ca la Hub – plin de fum, plictiseală și o atmosferă deprimantă. Cel puțin aerul de afară, deși era rece, avea parfumul dulce și floral al asfaltului umed. Am pornit mașina și am întors, apoi m-am îndreptat înspre plajă, cu parbrizul stropit mărunț de picăturile de ploaie.

Ajunsă la intersecția cu Cabana, am virat la dreapta, continuând să conduc pe bulevard. Deși nu se vedea luna, la stânga mea, cenușie, marea strălucea stins, involburată, talazurile prăbușindu-se cu tunete monotone. Puteam să văd în depărtare luminile de la platformele petroliere, clipind prin ceață. Oprisem la un semafor când am auzit o mașină claxonând în spatele meu. M-am uitat în oglinda retrovizoare. O Honda mică și roșie intră pe banda din dreapta mea. Era Jonah care, ca și mine, se îndrepta spre casă. Făcu un semn cu mâna, ca și cum ar fi rotit ceva. M-am aplecat și am coborât geamul din partea dreaptă.

— Pot să-ți fac cinste cu un pahar?

— Bineînțeles, unde?

Arătă cu degetul către restaurantul Crow's Nest, unde se vedeau încă lumini aprinse. Semaforul își schimbă culoarea și Jonah porni. L-am urmat, intrând în parcare în urma lui. Am lăsat mașinile una lângă alta. El ieși primul, zgribulindu-se în ploaie, în timp ce deschidea o umbrelă și se îndrepta spre portiera mea. Ne-am cuibărit unul în altul și am țopăit peste bălți înspre intrare. Îmi ținui ușa, în timp ce m-am strecurat înăuntru, iar apoi am ținut-o eu, până ce a strâns umbrela și a scuturat-o repede.

Crow's Nest avea interiorul decorat cu specific marinăresc, însă totul se rezuma la doar câteva

năvoade agățate pe pereți alături de tachelajul unei corăbii și de hărți ale marinarilor și plutașilor, prinse în tăblia meselor, sub o placă de plexiglas groasă de un centimetru. Restaurantul propriu-zis era închis, dar în secțiunea cu barul se adunaseră destui clienți. Erau în jur de zece mese ocupate. Oamenii vorbeau în surdină, lumina era discretă, sporită de lumânări strecurate în cilindri de sticlă portocalie. Jonah mă conduse pe lângă un mic ring de dans, la o masă din colț. Locul avea un aer senzual provocator. Ploaia ne adusese împreună, aidoma unor suflete eșuate întâmplător pe un aeroport, între două zboruri.

Chelnerița veni la masa noastră, iar Jonah privi înspre mine.

— Tu decizi, i-am zis.

— Două margarita. Cuervo Gold^[31], Grand Marnier^[32], în shaker și fără sare, zise.

Femeia dădu din cap și se îndepărtă.

— Impresionant, am spus.

— M-am gândit că o să-ți placă. Ce te-a făcut să ieși din casă?

— Daggett, bineînțeles.

I-am povestit ce se mai întâmplase și, în timp ce vorbeam, mi-am dat seama că aflasem destul de multe despre Billy Polo și cei de teapa lui, atât cât era posibil pentru o seară.

— Să nu vorbim despre el, i-am zis după ce am terminat de povestit. Spune-mi la ce caz lucrezi tu.

— Hei, nici vorbă! Sunt aici ca să mă relaxez.

Chelnerița ne aduse băuturile și ne-am oprit pentru un moment din vorbă. Îndemânatică, s-a înclinat, cu genunchii apropiați, și a pus câte un șervețel pentru cocteil în fața fiecăruia dintre noi, după care a așezat băuturile. Era îmbrăcată ca un șef de echipaj, numai că pantalonii albi, cu talie înaltă, erau din spandex, scoțându-i posteriorul în evidență. Mă întrebam cât de mult ar fi rezistat o uniformă din asta, dacă managerul ar fi trebuit să-și îndese fundul păros în asemenea pantaloni.

După ce chelnerița plecă, Jonah își ciocni paharul de al meu.

— Pentru nopțile ploioase, zise.

Am băut amândoi. În timp ce aluneca pe gât, tequila avu efectul unui ciocan în moalele capului și a trebuit să mă bat ușor în piept. Jonah zâmbi, amuzându-se pe seama mea.

— Ce cauți pe străzi așa de târziu? l-am întrebat.

— Recuperez din munca de hârțogăreală. Și evit să ajung acasă. Sora Camillei a venit din Idaho să stea la noi o săptămână. Probabil că amândouă stau și beau vin, disecându-mă ca pe un cadavru.

— Să înțeleg că sora ei nu te place.

— Crede că sunt un neisprăvit. Camilla vine dintr-o familie cu bani. Deirdre crede că niciuna din ele n-ar trebui să se încurce cu bugetari, în ruptul capului! Și polițist pe deasupra. Totul e prea burghez. Dumnezeule, trebuie să mă controlez. Nu fac decât să mă plâng de viața de acasă. Încep să semăn cu Dempsey.

Am zâmbit. Locotenentul Dempsey lucrase la Secția Narcotice ani întregi, era un bărbat nefericit în căsnicie și nu făcea altceva decât să se plângă de soarta lui. Când soția lui a murit în sfârșit, omul a luat-o de la capăt și s-a căsătorit cu o femeie care era exact la fel ca prima nevastă. S-a pensionat devreme și cei doi au plecat să călătorească, într-o rulotă. Vederile lui către foștii colegi erau amuzante, dar le lăsau un sentiment neplăcut, ca și cum un comic ar fi făcut glume răutăcioase pe socoteala soției.

Conversația noastră lânzezea. Pe fundal se auzeau melodiile bătrânului Johnny Mathis^[33] ale cărui versuri aminteau de o vreme în care să te îndrăgostești nu însemna să te alegi cu un herpes sau cu SIDA, să te căsătorești de mai multe ori și să plătești pensie alimentară. Era o vreme când feminismul, revoluția sexuală, bomba atomică, anticoncepționalele, consultarea unui psiholog sau

amenințarea că vei ajunge să împărți copiii la tribunal nu existau.

Jonah arăta bine. Jocul umbrelor în lumina lumânării îi ascundea ridurile de pe chip, accentuând albastrul ochilor. Părul părea foarte închis la culoare, iar ploaia îl făcuse să arate și mai mătăsos. Purta o cămașă albă, descheiată la gât și cu mânecile suflecate, descoperindu-i brațele acoperite de păr negru. Există de obicei între noi un fel de atracție electrică, generată probabil de acele nevoi primare care asigură reproducerea speciei umane. De cele mai multe ori, lucrurile sunt ținute în frâu de o precauție exacerbată din partea mea, de ambiguitatea situației lui în căsnicie, de circumstanțe, de propria lui stângeneală, de recunoașterea tacită din partea amândurora a faptului că, odată trecute anumite granițe, nu mai era loc de întoarcere, iar consecințele erau imprevizibile.

Am mai comandat un rând, apoi un al treilea. Am dansat împreună, fără să scoatem vreun cuvânt. Jonah mirosea a săpun, avea obrazul fin și, din când în când, fredona gutural. Era un sunet pe care nu îl mai auzisem de pe vremea când, copil fiind, stăteam pe picioarele tatălui meu și îl ascultam citindu-mi, înainte chiar de a ști ce însemnau cuvintele. M-am gândit la Billy Polo întinzând-o pe Lovella pe podeaua rulotei. Imaginea aceea mă bântuia, pentru că exprima așa de elocvent nevoile lui. Am fost dintotdeauna atât de stoică, atentă să nu fac greșeli. Uneori mă întreb care e diferența dintre a fi precaut și a fi mort. M-am gândit la ploaie și la cât de plăcut e să te strecoari în așternuturi curate. Mi-am dat capul pe spate, și Jonah m-a privit derutat.

— E numai vina lui Billy Polo, am spus.

— Ce anume? întrebă cu un zâmbet.

L-am privit cu atenție preț de o clipă.

— Ce ar face Camilla dacă n-ai ajunge acasă astă-seară?

Zâmbetul i se șterse și ochii căpătară acea expresie.

— Doar ea e aia care vorbește despre o relație deschisă, răspunse.

— Presupun că e valabil doar pentru ea, am râs eu.

— Doar până acum, zise.

Sărutul lui îmi păru familiar.

Am plecat la scurt timp după aceea.

La ora 9.00 am pornit cu mașina spre birou. Norii de ploaie se gârboveau deasupra munților, alunecând spre nord, iar deasupra orașului cerul era de un albastru decolorat, ca blugii prespălați. Contururile orașului erau bine definite, ca și cum le priveam prin lentile cu dioptrii mai mari. Am deschis ușile balconului și am ieșit, ridicându-mi brațele și fâțându-mi ușor fundul, cu acea mișcare atât de apreciată la fotbaliști. „*Asta-i pentru tine, Camilla Robb*”, m-am gândit, iar apoi am râs și m-am dus la oglindă să mă privesc, strâmbându-mă fără rușine. Har binecuvântat. Eram tot eu însămi. Dacă e adevărat că lacrimile îți șterg identitatea, atunci o partidă bună de sex te transformă. Mă simțeam plină de energie.

Mi-am turnat cafeaua și m-am apucat de lucru, începând să bat la mașină însemnările despre caz, detaliind conversațiile pe care le-am avut cu Billy și cu Coral. Polițiștii și detectivii particulari sunt mereu ocupați cu hârtiile. Totul trebuie să fie raportat în scris, evenimentele astfel prezentate încât oricine citește după aceea să aibă un rezumat clar și cuprinzător al investigației până la momentul respectiv. Pentru că un detectiv particular taxează în funcție de serviciile asigurate, trebuie să am o evidență a orelor și a cheltuielilor, să depun declarații periodice pentru a fi sigură că sunt plătită. Prefer munca de teren, presupun că toți o preferă. Dacă voiam să-mi petrec timpul într-un birou, m-aș fi făcut agent de asigurări pentru firma de vizavi. Munca lor pare plictisitoare cea mai mare parte a timpului, pe când a mea mă plictisește numai o oră din zece.

La 9.30 am luat legătura cu Barbara Daggett prin telefon, oferindu-i un rezumat al raportului scris pe care urma să i-l trimit prin poștă. Dublarea efortului nu era cu adevărat necesară, dar am

făcut-o oricum. Ce naiba, doar erau banii ei. Avea dreptul la cele mai bune servicii pe care i le puteam oferi. După aceea m-am ocupat de niște dosare. Pe urmă am încuiat din nou, am coborât la mașină pe scara de serviciu, luând cu mine fusta verde și pantofii, și m-am îndreptat spre casa lui Marilyn Smith. Începeam să mă simt precum prințul în căutarea Cenușăresei, cu pantoful în mână.

Am luat-o către nord, pe autostradă, inspirând aerul proaspăt. Colgate se află la doar cincisprezece minute de mers cu mașina, dar am avut ocazia să mă gândesc la evenimentele din seara trecută. Jonah se dovedise un adevărat clown în pat... amuzant și inventiv. Ne-am purtat ca niște copii neastâmpărați, am mâncat snacksuri, am spus povești de groază și am făcut dragoste, iar și iar, într-un fel intens și confortabil în același timp. Mă întrebam dacă nu cumva îl mai cunoscusem, într-o altă viață. Mă întrebam dacă o să-l cunosc din nou. A fost atât de generos și de afectuos, atât de uimit să fie cu cineva care nu-l critică și nu se reține, care nu se ferește de atingerea lui ca și cum ar fi fost a unui melc.

Nu îmi puteam închipui ce o să se întâmple cu noi de acum încolo și nu voiam să încep să-mi fac griji. Sunt în stare să stric lucrurile încercând să rezolv toate problemele dinainte, în loc să mă ocup de ele când apar.

Bineînțeles că am ratat ieșirea de pe autostradă. Am văzut-o când treceam în viteză pe lângă ea, am înjurat bine-dispusă în timp ce viram la următoarea ieșire, apoi am ocolit și m-am întors.

Până când am ajuns la casa familiei Wayne se făcuse aproape ora zece. Bicicletele care stătuseră înainte pe verandă acum nu mai erau acolo. Portocalii, deși aproape fără frunze din cauza bătrâneții, încă mai păstrau mireasma fructelor coapte, un parfum slab ce se împrăștia dinspre livadă. Am parcat mașina pe aleea pietruită, în

spatele unui mic break despre care am presupus că era al ei. Trecând pe lângă el, am aruncat o privire în spate și am văzut un amalgam lipicios de recipiente de fast-food, echipament de softball, lucrări de control și păr de câine.

Am sunat la ușă. Holul de la intrare era pustiu, dar un Golden Retriever se apropia în salturi de ușă, acompaniat de sunetul ghearelor care loveau podeaua neacoperită, alunecând în încercarea de a se opri, lătrând jucăuș. Corpul câinelui era cuprins de o mișcare asemenea zbaterii unui pește în cârlig.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Uimită, am privit la dreapta mea. Marilyn Smith stătea în capătul scărilor verandei, îmbrăcată într-un tricou, cu blugii uzi, purtând pe cap o pălărie de paie. Avea mănuși pentru grădinărit din piele de capră și saboți din plastic galbeni strălucitori, improșcați cu noroi. Când realizează că sunt eu, expresia feței i se schimbă din întrebătoare în dezgust abia mascat.

— Lucrez în grădină, zise, ca și cum n-aș fi ghicit. Dacă vreți să vorbim, va trebui să veniți acolo.

Am urmat-o de-a lungul gazonului îmbibat de ploaie. Lovi ușor de coapsă o mistrie plină de noroi, fără să-și dea seama.

— V-am văzut la înmormântare, am remarcat.

— Wayne a insistat, zise scurt, apoi mă privi peste umăr. Cine era femeia aceea beată? Mi-a plăcut.

— Lovella Daggett. Credea că e căsătorită cu el, dar, după cum s-a dovedit, prima soție era încă în garanție.

Când am ajuns la zona cu legume, ea înaintă printre două rânduri de viță-de-vie din care picura apa. Plantele din grădină erau specifice perioadei de iarnă – broccoli, conopidă, dovlecei negri culcați pe un mănunchi de frunze mari. Tocmai plivea buruienile. Puteam să văd ciulinii călcați în

picioare, împrăştiaţi pe pământ. Ceva mai încolo se vedea că pământul fusese răscolit, bulgări grei îngrămădindu-se pe marginea unei gropi nu prea adânci.

— Pământul e prea ud pentru a putea fi plivit, nu-i așa?

— Solul de aici este foarte argilos. Odată uscat, nu mai poți lucra nimic, zise.

Își scoase mânușile de grădinar și începu să rupă fâșii dintr-o veche față de pernă, cu care lega vrejurile de sângele-voinicului doborâte de ploaie. Albul sforilor făcute din zdrențe era în puternic contrast cu verdele lămâie al plantelor. I-am arătat fusta și pantofii, pe care-i aveam cu mine.

— Le recunoști?

Abia de le aruncă o privire, că îi și înflori un zâmbet rece.

— Sunt hainele criminalei?

— S-ar putea.

— Ați progresat cu ancheta de când ne-am văzut ultima dată. Acum trei zile, nici măcar nu erăți convinsă că e vorba de crimă.

— Asta mi-e slujba, i-am răspuns.

— Poate că l-a ucis Lovella, când a aflat că e bigam.

— E o posibilitate, am zis, deși nu mi-ați spus încă exact unde ați fost în acea noaptea.

— Ba da, v-am spus. Eu am fost aici, Wayne a fost la serviciu, așa că niciunul din noi nu are martori care să confirme.

Luase iar tonul acela zeflemitor, calm și caustic.

— Mi-ar plăcea să vorbesc și cu el.

— Va trebui să vă faceți o programare. Îi găsiți numărul în cartea de telefon. Mergeți la birou, în clădirea Granger de pe State.

— Marilyn, eu nu îți sunt dușman.

— Nu și dacă aș fi eu cea care l-a ucis.

— A, da. În cazul ăsta aș fi.

Rupse încă o fâșie din față de pernă. Bucata de bumbac atârna în mâna ei ca o vietate moartă.

— Se pare că aveți câțiva suspecti. Păcat că vă lipsesc dovezile.

— Dar există totuși cineva care a văzut-o, am zis, și asta s-ar putea dovedi util, nu credeți? Deocamdată mă ocup de chestiunile preliminare, încerc să restrâng cercul de suspecti.

Încercam să o aburesc, bineînțeles. Nu eram sigură că recepționarul motelului ar fi putut identifica pe cineva în întuneric.

Zâmbetul îi păli ușor.

— Nu vreau să mai stau de vorbă cu dumneata, șopti.

Mi-am ridicat brațele ca și cum m-aș fi predat.

— Plec, am zis, dar trebuie să vă avertizez că sunt insistentă. Probabil că asta o să vă deranjeze.

Am continuat să o privesc, în timp ce mă îndepărtam. Zărisem săpăliga murdară pe care o folosea și mi-am spus că e mai bine să nu-i întorc spatele.

În drum spre oraș am oprit la familia Westfall. Trebuia la un moment dat să-i arăt fusta și Barbarei Daggett, dar zona Close îmi era în drum. Zidul scund din piatră care înconjură proprietatea era încă cenușiu-închis, de la ploaie. Am trecut de poartă și am parcat pe marginea aleii, la fel cum făcusem și înainte, oprind în mijlocul tufișului de iederă. În timpul zilei, cele opt case victoriene erau învăluite în umbră, lumina reușind cu greu să pătrundă printre ramurile copacilor. Am încuiat mașina și am pornit-o pe aleea ce ducea la scările de la intrare. Trunchiurile stejarilor erau năpădite de mușchi verde precum rugina de pe acoperișurile de cupru. Palmieri înalți creșteau la colțurile casei. Aerul rece și umed prevestea furtuna.

Ușa de la intrare era întredeschisă. Puteam să văd holul, până în bucătărie, și ușa din spate deschisă și ea, cu paravanul pentru țăntari dat deoparte. Dintr-un radio portabil aflat pe dulap răsunau puternic arpegiile *Uverturii 1812*^[34].

Am sunat, dar zgomotul s-a pierdut sub bubuiturile de tun ale ultimei părți, care se înălțau până la intensitatea unui adevărat tunet.

Am plecat de la intrarea principală și am ocolit casa până la cea din spate. M-am zgâit înăuntru. Ca tot restul casei, și bucătăria fusese refăcută, proprietarii mergând pe varianta modernizării, dar păstrând totuși specificul victorian. Pereții erau acoperiți cu tapet având un model floral mărunț, era răchită, lemn de stejar și multe ferigi. Ușile dulapurilor fuseseră înlocuite cu vitralii, dar toată aparatura era de ultimă oră.

Nu era nimeni în încăpere. În stânga era deschisă o ușă care, după umbra aruncată, ducea probabil în beci. Două pungi de hârtie pentru cumpărături erau așezate pe masă și cineva părea că se întrerupsese din despachetatul lor. Un filtru de cafea era conectat la priza plitei electrice. În timp ce mă uitam, s-a aprins becuțelul de semnalizare. Abia apoi, am simțit mirosul de cafea fierbinte.

Muzica se opri și crainicul își spuse comentariile legate de piesă, apoi prezentă un concert de Brahms în mi minor. Am ciocănit în rama plasei de țânțari, sperând că mă va auzi cineva înainte ca muzica să înceapă din nou. Ramona apăru din adâncurile beciului. Era îmbrăcată într-o fustă de lână în clini, cu un model în carouri, gri pal, cu o dungă maro-închis trecând printre. Purta un pulover maro-închis și o bluză albă pe dedesubt al cărei guler era închis la gât cu o broșă veche. De dragul efectului, am hotărât să nu-i spun încă despre pantofii și fusta de lână pe care le adusesem.

— Tony? întrebă. A, dumneavoastră erați.

Brațele îi erau pline cu niște prosoape zdrențăroase de baie, albastre, pe care le aruncă pe un scaun.

— Mi s-a părut mie că am auzit pe cineva bătând. N-am putut să văd prin plasă cine e.

În trecere închise radioul, apoi deschise paravanul și mă pofti să intru.

— Tony aduce cumpărăturile din garaj. Numai ce ne-am întors de la piață. Luați loc. Doriți o ceașcă de cafea? E proaspăt făcută.

— Da, vă rog. Mulțumesc.

Am mutat mormanul de cârpe de pe scaun și m-am așezat, punând fusta și pantofii pe masă, în fața mea. I-am văzut privirea oprindu-se asupra lor, dar nu spuse nimic.

— N-ar trebui să fie la școală azi? am întrebat.

— Cei din clasa a zecea au avut de susținut un test pentru determinarea tipului de abilități cognitive. El a terminat mai devreme și l-au lăsat să plece acasă. Oricum, în scurt timp are programare la terapeut.

Am privit-o cum se mișca prin bucătărie, scoțând cești și farfurioare. Avea acea coafură perfectă pe care ți-o poți aranja doar cu o simplă mișcare a capului. Eu îmi ciopârțesc singură părul, la fiecare șase săptămâni, cu ajutorul unei forfecuțe de unghii și al unei oglinzi, ceea ce le face pe coafeze să pălească atunci când mă văd. „Cine v-a făcut asta?” mă întreabă mereu. Voiam și eu bucle perfecte ca ale ei, dar tot nu cred că aș putea obține același efect.

Ramona turnă cafea în cele două cești.

— E ceva ce ar fi trebuit probabil să vă spun încă de la început, zise, scoțând din dulap o cană de ceramică pe care o umplu cu lapte, dându-și seama apoi că așteptam să continue. John Daggett a sunat la noi luni seara, cerându-l pe Tony la telefon, l-am luat numărul, dar am decis împreună cu Ferrin că nu era o idee bună. Probabil că nu are mare importanță, dar m-am gândit că ar fi mai bine să știți.

— Ce v-a făcut să vă gândiți la asta? am întrebat-o.

— Am dat de numărul lui în carnetelul pe care-l țin lângă telefon, zise după ce avu o ezitare.

Uitasem cu totul de el.

Am simțit furnicături la ceafa – senzația aceea lipicioasă pe care o ai când ai exces de zahăr în organism. Ceva era în neregulă aici, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

— De ce îmi pomeniți de asta tocmai acum?

— Credeam că încercați să aflați ce a făcut toată săptămâna.

— Nu cred că v-am spus așa ceva.

— M-a sunat Marilyn Smith, zise roșind. Ea mi-a spus.

— Dar de unde a știut Daggett cum să vă găsească? Când am vorbit cu el sâmbătă, nu avea idee unde e Tony și cu siguranță nu avea nici numele, nici numărul dumneavoastră de telefon.

— Nu știu cum a făcut rost de ele, zise. Ce contează?

— De unde știu eu că nu v-ați dat întâlnire cu el vineri noapte?

— De ce s-o fi făcut?

Am privit-o insistent. Își dădu imediat seama unde voiam să ajung.

— Am fost aici toată noaptea de vineri.

— Până acum, n-am primit nicio confirmare că așa a fost.

— E ridicol! întrebați-l pe Tony. El știe că am fost acasă. Puteți să verificați și singură.

— Asta și am de gând, am zis.

Se auziră pași urcând treptele de lemn ale verandei. Tony, încărcat cu două pungi de cumpărături, bâjbâia cu gândul aiurea după mânerul paravanului de țanțari, ratând de două ori.

— Mătușă Ramona, poți să-mi dai o mână de ajutor cu astea? Ramona se duse la ușă și i-o ținu deschisă. Tony mă zări cam în același timp în care zări și fusta și l-am surprins privind întrebător spre mătușa lui. Aceasta avea o expresie neutră, dar își făcu imediat de lucru, dând la o parte conservele ca Tony să poată pune una din pungi pe masă. Pe a

doua o luă chiar ea și o așeză pe blatul barului. Scotoci în ea și scoase o cutie cu înghețată.

— Asta trebuie pusă repede, murmură, îndreptându-se către frigider.

— Ce cauți aici? mă întrebă Tony.

— Voiam să știu cum te mai simți. Mătușa ta mi-a spus că ai avut o migrenă luni seara.

— Mă simt bine.

— Ce impresie ți-a făcut înmormântarea?

— O adunătură de ciudați, zise.

— Dragă, hai să desfacem pungile, îi zise mătușa lui.

Începură amândoi să scoată cumpărăturile, în timp ce eu îmi beam încet cafeaua. Nu-mi dădeam seama dacă îi distrăgea intenționat atenția sau nu, dar rezultatul era evident.

— Aveți nevoie de ajutor? i-am întrebat.

— Ne descurcăm, murmură Ramona.

— Cine era femeia aceea care a luat-o razna? mă întrebă Tony.

Lovella lăsase o puternică impresie tuturor.

— Pune și asta în frigider dacă tot ești acolo, îi zise Ramona, scoțând o sticlă din plastic mare, cu suc.

Îi dădu drumul cu o secundă înainte ca Tony să reușească să apuce sticla, așa că fu nevoit să se repeadă să o prindă sau s-ar fi rostogolit pe podea. Făcuse ea asta intenționat? Tony îmi aștepta răspunsul, așa că i-am povestit pe scurt despre Lovella. Era mai mult bârfă, dar nu-l mai văzusem așa de însuflețit și speram să-i pot capta atenția.

— Nu vreau să vă întrerup, dar Tony are teme de făcut. Dar întâi terminați-vă cafeaua, desigur, mă îndemnă Ramona cu un ton care sugera să o dau pe gât și s-o șterg.

— Oricum, și eu trebuie să mă întorc la birou, am zis, ridicându-mă și privind spre Tony. Mă poți conduce până la mașină?

Băiatul se uită la Ramona care își feri privirea, fără a protesta însă. El consimți cu o înclinare a

capului.

Îmi țin ușa în timp ce eu strângeam fusta și pantofii. Apoi m-am întors către ea.

— Aproape că uitasem. Nu cumva sunt ale dumneavoastră?

— Cu siguranță că nu, îmi zise. Să nu întârzii mult, mai adăugă, privind-l pe băiat.

Tony parcă ar fi vrut să spună ceva, dar ridică doar din umeri. Mă urmă pe verandă și coborâram scările. Am luat-o înainte în timp ce dădeam ocol casei. Alea care ducea spre stradă era pavată cu dale dispuse la distanțe inegale și trebuia să fii atentă pe unde calc.

— Am o întrebare, i-am zis când am ajuns la mașină.

Mă privea deja cu suspiciune, interesat, dar prudent.

— Eram curioasă despre migrena ta de vineri seara. Îți amintești cât a durat?

— Vineri seara?

Vocea i se rupse cumva, de surprindere.

— Exact. Nu te-a durut capul în seara aia?

— Parcă da.

— Încearcă să-ți amintești, am zis. Nu te grăbi.

Era stânjenit și căuta parcă un indiciu vizual. Îl mai văzusem făcând asta, să citească limbajul trupului și să-și potrivească răspunsul în funcție de așteptările celui alt. Am așteptat tăcută, lăsându-i neliniștea să se acumuleze.

— Cred că am avut o migrenă atunci... când m-am întors de la școală. Dar după aia mi-a trecut.

— Pe la ce oră?

— Destul de târziu, după miezul nopții. Poate pe la două, două și jumătate, ceva pe aici.

— Cum de știi cât era ceasul?

— Mătușa Ramona mi-a făcut niște sendvișuri în bucătărie. A fost o migrenă destul de serioasă și am vomitat ore întregi, așa că n-am apucat să iau cina. Eram mort de foame. Probabil că m-am uitat la ceasul din bucătărie.

— Ce fel de sendvișuri?

— Ce?

— Mă întrebam ce fel de sendvișuri ți-a făcut.

Privirea îi rămase ațintită asupra mea. Trecură câteva momente.

— Hamburgeri, zise.

— Îți mulțumesc. Asta îmi e de ajutor.

Am deschis portiera din partea stângă și am aruncat fusta și pantofii pe bancheta din spate în timp ce intram în mașină. Versiunea lui corespundea în mare măsură cu a mătușii, dar aș fi putut să jur că „hamburgerii” au ieșit la plesneală.

Am pornit mașina și am întors pe loc, îndreptându-mă spre poartă. L-am zărit în oglinda retrovizoare cum mergea înapoi către casă.

Este bine știut că și atunci când un caz nu vrea să se lase rezolvat, tot trebuie să treci toate etapele, să agiți apele, să îi întărați pe toți cei implicați. De aceea, în drumul meu spre oraș am făcut un ocol și am trecut prin parcul de rulote, în speranța că Lovella mai era încă acolo. Pentru că nu sunt proastă, știam bine că nu rezolvam nimic dacă mă vânturam prin tot orașul cu o fustă verde de lână și o pereche de pantofi din piele întoarsă. Nimeni n-o să le revendice și chiar dacă ar face-o, ce-i cu asta? Aceste obiecte nu dovedesc nimic. Nimeni n-o să izbucnească în plâns și n-o să mărturisească dintr-odată, doar uitându-se la ele. Interogatoriul era pur și simplu metoda mea de a-i pune în temă, pretextul pentru o nouă vizită ca să-i anunț că încă lucrez la caz și fac progrese, oricât de neînsemnate ar părea.

Am bătut la ușa rulotei, dar n-am primit niciun răspuns. Am scris câteva cuvinte pe spatele unei cărți de vizită, menționând că Lovella ar trebui să mă sune. L-am îndesat în tocul ușii, m-am întors la mașină și am pornit spre oraș.

Biroul lui Wayne Smith se afla la etajul șapte al clădirii Granger din centru. În afară de turnul cu ceas de pe clădirea tribunalului, Granger este singura clădire de pe State Street care are mai mult de un etaj. Parte din farmecul centrului comercial este dat de clădirile foarte joase. În mare, zona are aerul arhitecturii spaniole. Până și locurile containerelor de gunoi sunt îmbrăcate în stuc și bordate cu faianță. Cabinele telefonice arată ca niște mici colibe de chirpici și, dacă poți să treci peste faptul că vagabonzii le folosesc pe post de closet, efectul este pitoresc. De-a lungul trotuarului sunt tufe de flori, magnolii și palmieri. Gardurile joase, ornate cu stuc, se lărgesc pe alocuri, formând bănci pentru cei obosiți de atâtea

cumpărături. Totul este curat, bine întreținut și plăcut la vedere.

Clădirea Granger arată la fel ca alte sute de clădiri de birouri construite în anii douăzeci – cărămidă galbenă, ferestre simetrice înguste, la baza cărora se află frize de granit și deasupra, acoperișuri de smoală cu frontoane asortate. De-a lungul muchiei acoperișului, chiar sub cornișă, stau torțe decorative din marmură montate în zid, sub care, inexplicabil, erau fixate alte sculpturi sub forma unor jumătăți de scoică. Arhitectura acestui oraș este o anomalie, pendulând între stilul spaniol, cel victorian și cel fără noimă. Totuși, Granger este un punct de reper, găzduind un cinematograful, un magazin de bijuterii și șapte etaje de birouri.

Am consultat indexul firmelor din foaierul de marmură, căutând numărul biroului lui Wayne Smith, care se dovedește a fi 702. Clădirea dispunea de două lifturi, dar unul din ele nu funcționa – ușile stăteau deschise, lăsând să se vadă casa liftului. Nu-i o idee tocmai bună să examinezi chestiile astea. Când vezi cum funcționează lifturile cu adevărat, ajungi să conștientizezi cât de dubios este tot sistemul... să ridici și să cobori o încăpere plină cu oameni doar cu ajutorul câtorva cabluri. Ridicol.

Un tip în salopetă stătea acolo, ștergându-și fața cu o eșarfă roșie.

— Cum merge treaba? l-am întrebat, în timp ce așteptam să se deschidă ușile de la celălalt lift.

Clătină din cap.

— Întotdeauna apare ceva, nu-i așa? Săptămâna trecută nu mergea celălalt.

Ușile se deschiseră și am intrat, apăsând butonul etajului șapte. S-au închis ușile și o vreme nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, cu o zgâlțâitură, liftul începu să urce și se opri la etajul șapte. Urmă o altă interminabilă așteptare. Am apăsat butonul care deschide ușile. Fără succes! Am încercat să-

mi închipui cât timp aş putea supravieţui doar cu lama aceea veche de gumă de mestecat, pe care o aveam la fundul genţii. Am lovit butonul cu podul palmei şi uşile se deschiseră.

Holul era îngust şi slab luminat şi avea în capăt o singură fereastră către exterior. Pe fiecare parte erau câte patru uşi din lemn de culoare închisă, pe care apăreau numele şi profesia celor care activau acolo, inscripţionate cu litere aurii. Părea că sunt acolo de pe vremea când se ridicase clădirea. Nu percepeam niciun fel de activitate, niciun sunet, niciun telefon care să sune înfundat.

Uşa lui Wayne Smith, contabil autorizat, era prima pe dreapta. Mi-am închipuit că are o secretară, într-o mică anticameră, aşa că am răsucit pur şi simplu clanţa şi am intrat fără să bat. Am descoperit însă o singură cameră, largă, scăldată în lumina arămie filtrată de jaluzelele trase. Wayne Smith era întins pe podea, cu picioarele sprijinite în sus pe scaunul de birou. Se răsuci şi privi spre mine.

— Îmi cer scuze! am spus. Credeam că există o cameră de aşteptare. Vă simţiţi bine?

— Sigur că da. Intraţi. Îmi odihneam spatele.

Îşi coborî picioarele de pe scaun, şi mişcarea păru să-i provoace durere. Se răsuci pe o parte şi începu să se ridice, schimonosindu-se chinuit.

— Sunteţi Kinsey Millhone, zise. Marilyn mi-a arătat cine sunteţi ieri, la înmormântare.

Mă uitam la el şi mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să îi întind mâna.

— Ce făceaţi?

— Am probleme cu spatele. Mă doare al naibii, spuse.

Odată ridicat, îşi înfundă un pumn în şale, rotindu-şi uşor un umăr, ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze durerea. Avea un trup athletic – subţire, cu musculatura lucrată şi pieptul îngust. Părea mai în vârstă decât soţia sa, poate spre cincizeci de ani, iar pe ea o plasam pe la treizeci. Era blond, cu

părul tăiat foarte scurt, un chip parcă ieșit dintr-un album de sfârșit de liceu al anilor 1950. Mă întrebam dacă nu cumva făcuse parte din armată la un moment dat. Tunsoarea arăta că tipul se agăța de trecut, cu un stil dat probabil de vreun eveniment semnificativ. Ochii îi erau șterși, iar fața, plină de riduri. Se duse către fereastră și ridică toate cele trei rânduri de jaluzele. Camera deveni insuportabil de luminoasă.

— Luați loc, mă pofti.

Aveam de ales între o canapea fără spătar și un scaun din plastic cu formă anatomică. Am ales scaunul, aruncându-mi pe furiș privirea în jur, în tip ce el se afunda în scaunul pe roțile ca într-un lighean cu apă fierbinte. Erau șase stative metalice construite parcă din piese de puzzle, ușor curbate de la greutatea tuturor acelor manuale. Peste tot erau stivuite bibliorafturi maro, care acopereau, practic, biroul. Corespondența era îngrămădită pe podea, alături de scaun, iar pervazul era plin de materiale informative și de compendii legislative. Smith nu era omul de care ai fi vrut să depinzi dacă urma să fii interogat de cei de la fisc. Părea exact genul din cauza căruia ai fi ajuns pe mâinile lor.

— Tocmai am vorbit cu Marilyn. Mi-a spus că ați trecut pe la noi. Suntem surprinși de interesul pe care îl manifestați față de noi.

— Barbara Daggett m-a angajat să investighez moartea tatălui ei. Mă interesează toată lumea, în egală măsură.

— Dar de ce să vorbiți cu noi? Nu l-am văzut pe omul ăla de ani de zile.

— Nu a luat legătura cu dumneavoastră săptămâna trecută?

— De ce ar fi făcut asta?

— Îl căuta pe Tony Gahan. Mă gândeam că ar fi putut încerca să dea de el prin dumneavoastră.

Telefonul sună și el răspunse. Urmă o discuție legată de afaceri, timp în care l-am studiat. Purta

pantaloni de doc, puțin prea scurți, și șosete din nailon strânse pe picior, lungi probabil până la genunchi. Schimbă tonul, încercând să pună capăt conversației.

— Da, da. OK, perfect! E foarte bine. Așa facem. Am formularele chiar aici. Termenul limită e la sfârșitul lunii. Grozav.

Puse receptorul în furcă și scutură din cap exasperat.

— Așadar, zise, încercând să revină la subiectul pe care îl discutasem.

— Da, așa, deci. Presupun că nu mai țineți minte unde ați fost vineri seara.

— Am fost chiar aici. Am făcut rapoartele semestriale.

— Iar Marilyn a fost acasă, cu copiii?

Rămase privindu-mă, afișând un zâmbet ezitant.

— Insinuați că am fi implicați în vreun fel în moartea lui Daggett?

— Cineva tot a fost, am zis.

Râse, trecându-și mâna prin păr ca și cum ar fi vrut să vadă dacă nu e nevoie să-l tundă din nou.

— Domnișoară Millhone, aveți foarte mult tupeu, zise. La știri au spus că a fost un accident.

Am zâmbit.

— Polițiștii încă mai cred asta, i-am răspuns zâmbind. Eu nu sunt de aceeași părere. Eu cred că mulți oameni îl voiau pe Daggett mort. Dumneavoastră și Marilyn vă numărați printre ei.

— Dar noi n-am face așa ceva. Nu se poate să vorbiți serios. E drept că îl disprețuiam, nu încape îndoială, dar nu ne-am apucat să-i dăm de urmă ca să îl omorâm. Dumnezeuule!

— Aveați însă motive și ați avut și ocazia, am replicat, păstrându-mi tonul relaxat.

— Dar asta nu înseamnă cine știe ce. Suntem niște oameni cumsecade. N-avem nici măcar amenzi pentru parcare ilegală. John Daggett avea cu siguranță o mulțime de dușmani.

Am consimțit ridicând din umeri.

— Familia Westfall, am zis. Billy Polo și sora lui, Coral. Și încă niște ticăloși din închisoare, se pare.

— Dar ce ziceți de femeia care a făcut scandal la înmormântare? Din punctul meu de vedere e un candidat destul de bun.

— Am vorbit cu ea.

— Atunci ați face bine să vorbiți din nou cu ea. Vă pierdeți timpul cu noi. Nimeni nu va fi arestat doar pe baza unor „motive” și a unei „ocazii”.

— Atunci nu aveți de ce să vă faceți griji.

Dădu din cap, evident sceptic.

— Bine, e clar că aveți destul de lucru. V-aș fi recunoscător dacă ați lăsa-o pe Marilyn în pace. A avut și așa destule neazuri.

— Mi-am dat seama de asta, am zis, ridicându-mă. Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Sper că nu va fi nevoie să vă deranjez din nou.

— Așa sper și eu, veni replica, în vreme ce eu mă îndreptam spre ușă.

— Să știți că tot am să aflu dacă l-ați ucis sau dacă știți cine l-a ucis. Peste câteva zile mă voi adresa oricum poliției. Nici n-o să vă vină să credeți cu câtă atenție vor cerceta alibiul dumneavoastră.

Întinse mâinile spre mine, cu palmele în sus.

— Suntem nevinovați până la proba contrarie, zise zâmbind ștrengărește.

Așteptând să vină liftul, am reluat în gând conversația, încercând să-mi dau seama ce-mi scăpase. La prima vedere, nu era nimic în neregulă cu răspunsurile lui, dar mă simțeam agasată și neliniștită, poate și pentru că nu ajungeam la niciun rezultat. Am lovit butonul care chema liftul.

— Hai odată! am zis.

Liftul s-a deschis parțial. Nerăbdătoare, am împins ușile și am intrat. Se închiseră după mine și liftul coborî un etaj, apoi se opri din nou. Când s-au deschis iar, Tony Gahan stătea în dreptul lor cu o pungă de cumpărături în mână. Păru tot atât de surprins să mă vadă pe cât eram și eu. Intră în lift și acesta începu să coboare.

— Ce cauți aici? zise.

— A trebuit să mă întâlnesc cu cineva de la etaj. Dar tu?

— Am avut o programare la psiholog. A fost plecat din oraș, iar avionul cu care trebuia să se întoarcă a avut întârziere. Secretara lui trebuie să-l ia de la aeroport peste o oră, așa că mi-a zis să revin la cinci.

Am ajuns în foaier.

— Cum ajungi acasă? Vrei să te duc? l-am întrebat.

Dădu din cap că nu.

— O să mai rămân pe aici.

Arătă vag spre sala de jocuri video de peste drum, unde se zbenguiau niște puști de liceu.

— Ne vedem mai târziu atunci, am zis.

Ne-am despărțit, iar eu m-am întors la parcare din spatele clădirii. M-am suit în mașină și am dat roată, până ce am ajuns la parcare din spatele biroului meu, unde am și lăsat-o. Fusta și pantofii rămăseseră pe bancheta din spate.

Nu aveam mesaje pe robot, dar venise poșta, așa că mi-am sortat corespondența, întrebându-mă cu

ce să-mi mai ocup timpul. De fapt, mi-am dat seama că sunt sleită. Încărcătura afectivă a nopții cu Jonah se epuizase. În primul rând nu sunt obișnuită să beau atât de mult și, cum locuiesc singură, am tendința să dorm mult mai mult. Jonah plecase la ora 5.00, înainte de a se lumina, și eu am reușit să mai închid ochii cel mult o oră înainte să mă trezesc cu totul. Pe urmă am alergat, am făcut duș și mi-am pregătit ceva de mâncare.

M-am lăsat pe spate în scaunul ergonomie și mi-am ridicat picioarele pe birou, sperând că nu mă va întrerupe nimeni cât trăgeam un pui de somn. Când m-am dezmeticit și am înțeles ce se întâmplă în jurul meu, acele ceasului se mutaseră prin magie de la 12.10 la 14.50, iar capul îmi vâjâia. M-am ridicat cu greu, clătinându-mă, și m-am târât la toaleta pentru femei de la capătul holului. M-am ușurat, m-am spălat pe mâini și pe față, mi-am clătit gura și m-am privit în oglindă. Părul mi se turtise cu totul la spate, iar în rest stătea complet sculat. Lumina fosforescentă din plafon îi dădea pielii mele o nuanță bolnăvicioasă. Să fie oare consecința sexului ilicit cu un bărbat căsătorit? „Sper că aia e!”, mi-am spus. Mi-am vârât capul sub robinet și mi-am uscat părul sub jetul de aer fierbinte, apăsând de opt ori la rând pe butonul aparatului. Un afiș mă informa că acesta fusese montat în perete tocmai ca să mă protejeze de pericolele bolilor care s-ar fi putut transmite prin intermediul prosoapelor uzate din hârtie. M-am întrebat nepăsătoare care erau acele boli care trezeau atâta îngrijorare. Tifos? Difterie?

Ajunsă la mijlocul coridorului, mi-am auzit telefonul sunând în birou și am luat-o la fugă. Am ajuns la al șaselea apel, am înșfăcat receptorul și am răspuns, cu sufletul la gură.

— Sunt Lovella, zise o voce ursuză. Am găsit bilețelul lăsat de tine.

Am inspirat adânc.

— Da, m-am gândit că ar fi bine să luăm legătura, am zis, inventând din mers. N-am mai vorbit de când ne-am întâlnit în L.A.

Am ocolit biroul și m-am așezat, încercând încă să îmi trag răsuflarea.

— Sunt furioasă pe tine, Kinsey, spuse. De ce nu mi-ai zis că banii lui Daggett sunt la tine?

— Ce sens avea? Exista un cec, dar nu era emis pe numele tău. Așa că, de ce să-l fi adus în discuție?

— Pentru că am stat să-ți spun că sunt măritată cu un tip care, de cum a pus ochii pe mine, m-a omorât în bătaie și tu mi-ai zis să apelez la centrele pentru femei abuzate și alte rahaturi de genul ăsta. Și în tot timpul ăsta, Daggett avea câteva mii de dolari.

— Dar erau bani furați. Billy nu ți-a spus?

— Nu mă interesează de unde îi avea. Aș vrea doar să pun și cu mâna pe o părticică. Acum, că el e mort, ea o să moștenească tot.

— Cine, Essie?

— Ea și fiică-sa.

— Hai, să fim serioși, Lovella! Nu le-a prea lăsat mare brânză.

— E mai mult decât mi-a lăsat mie, veni replica. Dacă aș fi știut de bani, poate că l-aș fi convins să-mi dea și mie ceva.

— Vezi să nu, am spus sec. La cât de generos era... Dacă ai fi pus mâna pe bani, poate că acum tu erai moartă, și nu el. Asta dacă Billy nu m-a mințit în legătură cu derbedeii ăia din San Luis care îl căutau.

Nu luasem niciodată cu adevărat în serios această poveste, dar poate că era timpul să o fac.

Lovella rămase tăcută. Aproape că puteam să aud cum își schimbă atitudinea.

— Tot ce știu e că tu ești de tot rahatul și că el era la fel.

— Îmi pare rău că gândești așa, Lovella. John a fost cel care m-a angajat și trebuia să-i fiu loială

lui mai întâi de toate... Am fost indusă în eroare, după cum s-a dovedit, dar așa am început. Te mai agiți mult pe tema asta sau trecem la altceva?

— Da, sigur. Eu trebuia să primesc banii, nu altcineva. Eu am fost cea care a mâncat bătaie. Încă mai am două coaste rupte și un ochi care abia se mai vede din cauza vânătăii.

— De asta ai făcut o criză la înmormântare?

Tonul i se calmă, devenind aproape timid.

— Îmi pare rău că am făcut asta, dar nu m-am putut abține. Fusesem într-un bar unde am tot băut Bloody Mary încă de la ora zece și cred că lucrurile au cam scăpat de sub control. Dar toată vorbăria aia din Biblie m-a enervat. Daggett nu fusese la biserică nici măcar o dată în viața lui și era aiurea. Și grășana aia care pretindea că e soția lui? Nu-mi venea să cred. Arăta ca un bulldog.

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Poate că nu s-a căsătorit cu ea pentru cât de bine arăta, am zis.

— Păi, chiar sper că nu.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— La capelă, unde altundeva?

— Nu, înainte de asta vreau să spun.

— În ziua când a plecat din L.A. Acum o săptămână, luni. Nu l-am mai văzut după ce s-a cărat.

— M-am gândit că poate te-ai suit într-un autobuz marți, după plecarea mea.

— Ei bine, n-am făcut-o.

— Dar ai fi putut s-o faci, nu-i așa?

— De ce s-o fac? Nici măcar nu știam încotro a plecat.

— Dar Billy știa. Ai fi putut să vii la Coral săptămâna trecută. Ai fi putut să-l întâlnești la Hub vineri noaptea și să-i faci cinste cu câteva pahare.

Râse amar.

— N-ai cum să-mi pui toată chestia asta în cârcă. Dacă aș fi fost eu, de ce nu m-a recunoscut Coral?

— N-am de unde să știu dacă nu te-a recunoscut. Sunteți prietene. Poate că n-a vrut să zică nimic.

— De ce ar face asta?

— Poate voia să te ajute.

— Coral nici măcar nu mă place. Crede că sunt o târfă, așa că de ce m-ar ajuta?

— Poate că avea motivele ei.

— Nu l-am ucis eu, Kinsey, dacă asta vrei să spui.

— Ăsta e răspunsul pe care îl primesc de la toți. Sunteți toți niște mielusei nevinovați. Daggett a fost ucis și nimeni nu e vinovat. E incredibil!

— Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Întreabă-l pe Billy. Când o să se întoarcă, îți va spune exact cine-a făcut-o, oricum.

— A, păi atunci e super. Și cum o să facă asta?

Urmă o pauză, ca și cum spusese ceva ce nu avea de fapt voie să spună.

— I s-a părut că a recunoscut pe cineva la înmormântare și apoi și-a dat seama de unde, zise fără tragere de inimă.

M-am uitat la receptor și am clipit înspre el. Mi-am amintit fulgerător cum se holba Billy la micul grup format de familiile Westfall, Smith și de Barbara Daggett.

— Nu înțeleg. Ce vrea să facă?

— A stabilit o întâlnire. Vrea să afle dacă teoria lui e corectă și apoi a zis că te sună.

— Se va întâlni cu ea?

— Păi asta am spus, nu?

— N-ar trebui s-o facă de unul singur. De ce n-a anunțat poliția?

— Pentru că nu vrea să se facă de râs în fața lor. Dacă n-are dreptate? Oricum, n-are nicio dovadă. E doar o bănuială, ba chiar mai puțin de-atât.

— Ai idee la cine se gândea?

— Nu. N-a vrut să-mi spună, dar era destul de mulțumit de el însuși. Mi-a zis că s-ar putea să ne facem totuși cu niște bani.

„O, Doamne, e vorba de șantaj!” mi-am zis. Am simțit cum mi se strânge inima. Billy Polo nu era îndeajuns de inteligent ca să o scoată la capăt. Avea s-o dea în bară, la fel cum făcuse cu toate celelalte infracțiuni pe care le comisese.

— Unde va avea loc întâlnirea?

— Ce te interesează? întrebă, devenind arțăgoasă.

— Pentru că vreau să merg și eu!

— Nu cred că ar fi bine să-ți spun.

— Lovella, nu-mi face asta!

— Păi, nu mi-a dat voie.

— Dacă tot mi-ai spus atâtea până acum, de ce să nu-mi spui și restul? S-ar putea să aibă probleme.

A ezitat, punând lucrurile în balanță.

— Undeva pe plajă. Nu-i prost, să știi. A avut grijă să fie un loc public. S-a gândit că în plină zi nu vor fi probleme, mai ales dacă mai sunt și alți oameni prin preajmă.

— Care plajă?

— Și dacă o să se supere pe mine?

— O să rezolv eu problemele cu el, am spus. O să jur că te-am forțat să-mi spui.

— N-o să-i convină dacă apari acolo și strici toată treaba.

— N-am s-o stric. Am să rămân în umbră și am să mă asigur că nu se întâmplă nimic rău cu el. Asta-i tot ce vreau.

Tăcere. Era atât de înceată încât îmi venea să urlu.

— Gândește-te și altfel, am insistat. S-ar putea să se bucure de ajutor. Poate că are nevoie de cineva care să-i țină spatele.

— Billy n-are nevoie să fie apărat de o femeie.

Am închis ochii, încercând să mă controlez.

— Dă-mi măcar un indiciu, Lovella, sau o să vin la rulotă și o să-ți smulg inima din piept.

Asta a atins-o.

— Ai face bine să nu-i spui că ți-am zis, mă avertiză.

— Jur pe ce vrei tu. Acum spune-mi!

— Cred că e în parcare aia de lângă debarcader.

Am trântit receptorul și mi-am înhățat geanta. Am încuiat biroul în grabă și am luat-o la goană pe coridor, pe scara de serviciu, sărind câte trei trepte deodată. A trebuit să îmi las mașina la capătul opus ieșirii și, până să ajung la cabina de taxare, erau deja trei mașini în fața mea. „Mișcă-te, mișcă-te”, murmuram, lovind volanul cu palmele.

În cele din urmă, îmi veni rândul. I-am arătat paznicului permisul meu de parcare și am țâșnit prin poartă de cum a ridicat bariera.

Chapel e o stradă cu sens unic, dinspre plajă, așa că a trebuit să virez la dreapta și pe urmă la stânga, ca să ajung pe strada cu sens unic spre plajă. La intersecția cu 101 am prins culoarea roșie a semaforului și asta m-a întârziat. Nu voiam să ajung prea târziu. Nu voiam să ajung cu două minute mai târziu și să pierd singura șansă pe care o aveam, poate. Mi-am închipuit o acțiune cetățenească... eu și cu Billy Polo, eroii zilei.

Semaforul se făcu verde și am tăiat autostrada. Încă două intersecții și am ajuns la Cabana, unde am făcut dreapta. Intrarea în parcare pe care o căutam era tocmai dincolo de curba din dreptul Colegiului Santa Teresa. Mi-am luat un tichet de parcare de la aparat și am început să merg încet printre mașini. Le priveam cu atenție, sperând că voi vedea Chevroletul alb al lui Billy. Portul era în dreapta mea, iar soarele se reflecta cu putere în pânzele albe ale unei bărci masive, care aluneca pe apă părăsind docurile. Debarcaderul era chiar la capătul parcarii și a trebuit să trec de o a doua poartă. Aparatul îmi eliberă un alt tichet, și bariera se ridică. Am găsit un loc liber și mi-am lăsat mașina, continuându-mi drumul pe jos.

Patru alergători trecură pe lângă mine. Era lume la docuri, pe faleză, erau câțiva la un snack-bar și alții lângă toaleta publică. Am început să alerg, căutându-i din ochi pe Billy sau pe blondă. Am auzit trei pocnete surde, succesive, chiar în fața mea. Am început să alerg. Nimeni nu reacționa, dar puteam să jur că fuseseră focuri de armă.

Am ajuns la debarcader, acolo unde parcare coboară spre apă. Nu vedeam pe nimeni. Nimeni nu fugea, nimeni nu părăsea locul în grabă. Aerul părea încremenit, apa clipoceă ușor lovindu-se de asfalt. La vreo zece metri în fața mea se întindeau două pontoane, dar ambele erau goale, nu se vedeau nici bărci, nici trecători. M-am rotit de jur-împrejur, încercând să mătur întreaga zonă. Apoi l-am văzut. Era întins pe o parte lângă o remorcă pentru bărci, cu un braț prins nefiresc sub el. Se zbătea respirând greu și se întinse pe spate. Am alergat înspre el.

Un bărbat cu blugii tăiați ieși dintr-un minimarket și mă privi în timp ce treceam pe lângă el.

— Tipul ăla se simte bine?

— Anunțați poliția! Chemați o ambulanță! am spus pe un ton răstit.

Am îngenuncheat lângă Billy, aplecându-mă ca să mă poată vedea.

— Sunt eu, am zis. Stai liniștit. O să fii bine. Or să vină ajutoare imediat.

Billy își întoarse ochii către mine. Fața îi devenise cenușie, iar sub el o băltoacă de sânge roșu aprins creștea din ce în ce mai mult. I-am luat mâna și i-am ținut-o într-a mea. Oamenii alergau din toate părțile și în jurul nostru începea să se strângă un grup de curioși. Îi auzeam șușotind în spatele meu.

Cineva îmi întinse un prosop de plajă.

— Vreți să-l acoperiți cu ăsta?

Am apucat prosopul. I-am dat drumul cât să îi pot descheia cămașa ca să văd despre ce e vorba.

Avea o rană în burtă. Trebuie să fi fost împușcat din spate întrucât ceea ce vedeam era gaura sfâșiată și plină de sânge produsă de ieșirea glonțului. Acesta îi atinsese probabil aorta abdominală. I se vedea o parte din intestinul subțire, gri și lucios, ieșind prin gaură. Simțeam cum mâinile începeau să-mi tremure, dar nu am lăsat să mi se citească îngrijorarea. Se uita la mine, încercând să înțeleagă din priviri. Am făcut prosopul ghem și l-am ținut apăsător pe rană, ca să opresc hemoragia.

A scos un geamăt și respirația i s-a accelerat. Ținea o mână pe piept și degetele îi zvâcneau. I-am apucat din nou mâna și am strâns tare.

Capul îi căzu într-o parte.

— Unde... mi-e piciorul? Nu mai simt nimic.

M-am uitat la genunchiul lui drept. Cracul pantalonului arăta ca și cum fusese rupt într-un cui. Sângele și osul parcă înfloreau prin ruptură.

— Nu-ți face griji. O să se rezolve. O să te faci bine, am zis.

N-am pomenit o vorbă despre sângele care îmbiba prosopul. M-am gândit că probabil știa și el.

— Sunt împușcat în stomac.

— Știu. Liniștește-te. Nu e grav. Ambulanța e pe drum.

Mâna pe care o țineam într-a mea era rece și palidă. Erau întrebări pe care ar fi trebuit să le pun, dar n-am făcut-o. N-am putut să o fac. Nu poți să tulburi moartea cuiva cu tot rahatul unui interogatoriu, sub pretextul că ești un profesionist. Acum nu eram decât noi doi și nu mai era loc de nimic altceva.

Îi priveam cu atenție chipul, uitându-mă cu dragoste la el, dorindu-mi să trăiască. Părul lui era mai creț decât mi-l aminteam. I l-am dat la o parte de pe frunte cu cealaltă mână. Broboane de sudoare i se adunaseră pe buza superioară.

— Mă duc... simt cum mă sting... Mă strânse de mână convulsiv, luptându-se cu un val de durere.

— Liniștește-te. O să fie bine.

Respirația i se acceleră și apoi renunță să mai lupte. Vedeam cum viața i se scurge din trup, cum totul pălește încetul cu încetul – culoare, energie, conștiință, durere. Moartea vine asemenea unui nor care se așterne precum un vâl. Billy Polo oftă, cu privirea încă fixată asupra mea. Mâna i se desfăcu din strânsoare, dar eu continuam să îl țin.

M-am așezat pe bordura din dreptul minimarketului, cu privirea ațintită în asfalt. Proprietarul îmi aduse o cutie rece de Cola pe care mi-am lipit-o de tâmplă. Îmi era greață, dar nu pățisem nimic. Sosise locotenentul Feldman. Stătea aplecat deasupra trupului lui Billy, vorbind cu legiștii în timp ce aceștia îl puneau într-un sac pentru cadavre. Ambulanța întorsese cu spatele și acum aștepta cu ușile larg deschise, ca și cum ar fi vrut să ascundă cadavrul de ochii privitorilor. Două mașini de poliție erau parcate în apropiere, zumzetul stațiilor fiind ca un contrapunct la murmurul mulțimii. O moarte violentă este un sport cu public și puteam să-i aud cum schimbau impresii despre calitatea jocului din ultima repriză. Nu dădeau dovadă de cruzime, ci doar de curiozitate. Poate că era bine să vadă cu toții cât de grotescă este o crimă cu adevărat.

Polițiștii de patrulă Gutierrez și Pettigrew ajunseseră la câteva minute după moartea lui Billy și ei solicitaseră prin radio sosirea unei echipe de criminaliști. Tot ei vor trebui probabil să meargă în parcul de rulote, ca să le ducă vestea lui Coral și Lovellei. Simțeam că ar fi trebuit să merg cu ei, dar nu eram încă în stare să mă ofer voluntară. M-aș fi dus, dar deocamdată aveam probleme în a accepta moartea lui Billy. Se întâmplase prea repede. Era mult prea irevocabil. Încă îmi venea greu să accept că nu puteam derula caseta ca să jucăm altfel ultimele cincisprezece minute. Eu aș ajunge mai devreme. L-aș avertiza, și el ar putea să plece viu și nevătămat. Mi-ar spune care e teoria lui și apoi i-aș face cinste cu berea pe care i-o promisesem încă din acea primă noapte, la Hub.

Feldman veni la mine. Mă uitam la pantalonii lui, incapabilă să îmi ridic privirea. Își aprinse o țigară și se lăsă pe vine, așezându-se pe bordură.

Mi-am cuprins genunchii cu brațele, amortită. Nu-l cunoșteam prea bine, dar din ce văzusem până acum la el, îmi plăcea. Părea să fie o încrucișare, jumătate evreu, jumătate indian – fața lătareată, pomeții proeminenți, iar nasul mare și coroiat. Era un tip solid, în jur de patruzeci și cinci de ani, cu o tunsoare de polițist, haină de polițist și vocea guturală.

— Vrei să mă pui și pe mine la curent cu tot ce s-a întâmplat? îmi zise.

Încercarea de a-mi deschide gura ca să-i răspund a dat drumul lacrimilor. M-am controlat, forțându-mă să le stăpânesc. Am scuturat din cap, luptându-mă cu valul de regrete care amenința să mă copleșească. Feldman mi-a întins o batistă. Mi-am șters ochii, am împăturit-o și am început să vorbesc privind spre dreptunghiul de bumbac alb. Într-unul dintre colțuri era brodat un „F“, din care ieșea un capăt de ață.

— Scuză-mă, am murmurat.

— Nu e nicio problemă. Nu mă grăbesc.

— Întotdeauna a dat de belele, am spus. Cred că de asta sunt afectată. Se credea atât de deștept și de dur... Cred că nu ai de unde să știi care oameni o să-ți marcheze viața, am continuat după o pauză.

— A apucat să-ți spună cine l-a împușcat?

Am scuturat din cap.

— N-am întrebat. N-am vrut ca ultimele minute din viața lui să fie pierdute cu astfel de lucruri.

— Poate nici nu-ți spunea. Cum s-a întâmplat?

Am început să vorbesc, spunând tot ceea ce-mi trecea prin cap. M-a lăsat să turui până când, în cele din urmă, mi-am recăpătat controlul și am început să expun lucrurile sistematic. După sutele de rapoarte, cunoșteam procedura.

Așa că am început să îi recit totul, capitol cu capitol și rând cu rând, în timp ce el dădea din cap, luând notițe într-un carnețel negru, jerpelit. Când am terminat, și-a pus pixul și carnețelul înapoi în

buzunarul interior al hainei. S-a ridicat, iar eu l-am imitat, automat.

— Și acum ce urmează? am întrebat.

— De fapt, dosarul lui Daggett e pe biroul meu, zise. Robb mi-a spus că tu crezi că e vorba de crimă și m-am gândit să mai arunc o privire. Ieri am avut o crimă dublă în Bluffs, în stilul unei execuții, și a trebuit să ne ocupăm cât mai mulți de acest caz. Așa că n-am avut ocazia să mă uit peste dosarul lui Daggett. Ne-ar fi de ajutor dacă ai veni la secție să vorbești personal cu locotenentul Dolan.

— Vreau să o văd pe sora lui Billy, mai întâi. E al doilea frate pe care îl pierde în toată afacerea asta cu Daggett.

— Nu crezi că se poate ca ea să fie cea care i-a făcut felul?

Am clătinat din cap.

— M-am gândit că ar putea exista o legătură între ea și moartea lui Daggett, dar nu pot să mi-o închipui implicată în asta de acum. Doar dacă nu mi scapă mie ceva esențial. În primul rând, n-ar fi fost nevoie să se întâlnească în condițiile astea. E vorba despre cineva care a fost la înmormântare, sunt aproape sigură.

— Fă o listă și o să preluăm noi ancheta de-aici încolo, mi-a zis.

Am făcut semn că da.

— Pot să trec pe la birou și să fac niște copii după dosarele mele. Și s-ar putea ca Lovella să știe mai multe decât a dezvăluit până în acest moment.

Acum, că puteam să las totul în seama lui, mă simțeam eliberată. Putea să îi ia pe toți: Essie și Lovella, și familia Smith.

Pettigrew se apropie, ținând de un colț o pungă pentru dovezi. În ea se găseau trei cartușe goale.

— Le-am găsit lângă o camionetă. Izolăm toată parcare până când băieții apucă să o cerceteze din colț în colț.

— Ar trebui să verificați și pubelele, am spus. Acolo am găsit fusta și pantofii, după moartea lui Daggett.

Feldman consimți printr-o mișcare a capului și apoi analizează cartușele.

— Calibrul 32, observă.

Am simțit fiori pe șira spinării. Gura mi se uscă.

— Pistolul meu, calibrul 32, mi-a fost furat din mașină, acum câteva zile, am spus. Gutierrez a completat raportul.

— Există o mulțime de pistoale calibrul 32, dar o să rețin informația, mi-a spus Feldman, apoi, către Pettigrew: Hai să-i scoatem pe oamenii ăștia de aici. Dar fii politico!

Pettigrew se îndepărtă, iar Feldman se întoarce înspre mine.

— Te simți bine?

Am înclinat din cap, dorindu-mi să mă pot așeza din nou. Mi-era însă teamă că, dacă aș face-o, acolo aș încremeni.

— Mai vrei să-mi spui ceva înainte de a-ți da drumul să pleci?

Am închis ochii o clipă, încercând să reiau totul. Știu ce zgomot face un pistol de calibrul 32 când e folosit, iar împușcăturile pe care le-am auzit sunaseră altfel.

— Împușcăturile, am zis. Mi s-au părut că sună bizar. Înfundat. Mai degrabă o pocnitură decât o explozie.

— Un amortizor?

— N-am auzit cum sună unul decât la televizor, am spus stânjenită.

— O să-i pun pe cei de la laborator să analizeze gloanțele, deși nu știu de unde ar fi putut cineva să facă rost de un amortizor în orașul ăsta.

Mai făcu o scurtă notiță în carnetel.

— Probabil că poți să-ți comanzi unul din reclamele de pe spatele revistelor, am spus.

— Tot ce se poate.

Fotograful criminalist începuse să facă poze și l-am văzut pe Feldman privind într-acolo.

— Trebuie să mă ocup de tipul ăsta. E angajat de curând. Vreau să fiu sigur că prinde tot ce mă interesează.

Se scuză și se îndreptă către cadavrul lui Billy, unde începuse să discute cu fotograful, folosindu-se de gesturi pentru a-i descrie diferitele unghiuri pe care le dorea.

Maria Gutierrez veni la mine.

— Ne ducem în parcul de rulote. Gerry mi-a zis că s-ar putea să vrei și tu să mergi.

— Am să vă urmez în mașina mea, am spus. Știți unde e?

— Știm unde e parcul. Ne putem întâlni acolo, dacă vrei.

— Vreau să văd dacă mașina lui Billy e aici în parcare. Vă ajung din urmă, nu stați după mine.

I-am urmărit în timp ce ieșeau din parcare, apoi am început să mă învârt pe acolo, verificând mașinile din preajma debarcaderului. Am văzut Chevroletul la trei rânduri distanță de intrare, între două rulote. Tichetul de parcare era încă pe parbriz. Geamurile erau coborâte. Mi-am băgat capul înăuntru, fură să ating nimic. Nu-mi părea nimic suspect în mașină. Nimic pe bancheta din față, nici pe bancheta din spate. Am ocolit mașina, ca să verific podeaua din partea dreaptă. Nici măcar nu știu ce speram să găsesc. Un indiciu, vreo sugestie despre ce ar trebui făcut în continuare. Se pare că Feldman avea de gând să demareze în cele din urmă o anchetă oficială și, oricât de bucuroasă eram să îi pasez totul, nu puteam totuși să renunț.

Am trecut pe la mașina mea și am luat fusta și pantofii, pe care i le-am înmânat locotenentului Feldman, l-am spus unde se găsea mașina lui Billy, iar apoi m-am întors în sfârșit la a mea și am plecat. Știam că de fapt căutam să trag de timp ca să-i las pe Pettigrew și Gutierrez să ajungă înaintea

mea și să transmită vestea morții lui Billy. E poate cel mai nefericit moment din viața cuiva – să te pomenești cu polițiști în uniformă la ușa ta, cu fețele sumbre și cu vocile grave.

Până când să ajung la parcul de rulote, vestea se răspândise deja. Prin cine știe ce procese telepatiche, oamenii se adunaseră în grupuri de câte doi sau trei, privind cu toții stânjeniți înspre rulotă, discutând cu voci șoptite. Ușa rulotei era închisă și nu auzeam nimic în timp ce mă apropiam, dar sosirea mea dădea naștere la discuții pe unde treceam.

Un tip făcu un pas în față.

— Sunteți o prietenă? Știți, a primit niște vești proaste și nu sunt sigur dacă sunteți la curent, spuse.

— Am fost chiar acolo. Mă cunoaște. Polițiștii au plecat de mult?

— De două minute. S-au purtat cât se poate de bine... Au vorbit mult timp cu ea, să se asigure că e bine. Eu sunt Fritzzy Roderick, îmi zise, întinzându-mi mâna. Sunt administratorul parcului.

— Kinsey Millhone. E cineva acum alături de ea?

— Nu cred și n-am auzit niciun sunet dinăuntru. Tocmai discutam între noi... vecinii și noi,ăștilalți... ne întrebam dacă n-ar trebui să stea cineva cu ea.

— Lovella nu e aici?

— Nu cunosc numele. E rudă cu ei?

— E fosta iubită a lui Billy. Stați să văd dacă nu pot să aflu ce se întâmplă. Vă anunț eu dacă are nevoie de ceva.

— V-am fi recunoscători. Am vrea să dăm o mână de ajutor, dacă se poate.

Am bătut la ușa rulotei, neștiind la ce să mă aștept. Coral crăpă ușa și, văzând că sunt eu, mă lăsă înăuntru. Avea ochii roșii, dar părea să se controleze bine. Se așeză pe un scaun de bucătărie,

își luă țigara și o scutură în scrumieră. Eu m-am așezat pe băncuță.

— Îmi pare rău pentru Billy, am spus.

Îmi aruncă o privire fugară.

— Și-a dat seama ce se întâmplă?

— Cred că da. Când l-am găsit, era deja în stare de șoc și se stingea repede. Nu cred că a suferit mult, dacă asta vrei să știi.

— Va trebui să-i spun mamei. Cei doi polițiști care au venit au zis că o vor face ei, dar nu i-am lăsat. Vocea i se stinse răgușită din pricina suferinței sau a răcelii. Știi, dintotdeauna a știut că va muri de tânăr. Când vedeam oameni bătrâni pe stradă, paralizați sau neputincioși, spunea că n-o să ajungă niciodată ca ei. Îl imploram să-și pună ordine în viață, dar insista să facă totul în felul lui.

Se cufundă în tăcere.

— Unde e Lovella?

— Nu știu. Rulota era goală când am ajuns aici.

— Coral, aș vrea să-mi spui tot. Am nevoie să știu despre ce e vorba. Billy mi-a spus trei variante diferite ale aceleiași povești.

— De ce mă întrebi pe mine? Eu nu știu nimic.

— Dar știi mai mult decât mine.

— Nu cu mult.

— Împărtășește-mi tot ce știi, te rog! Billy e mort acum. Nu mai ai niciun motiv să-mi ascunzi lucruri. Sau da?

O clipă rămase cu ochii ațintiți în podea, apoi oftă și își stinse țigara. Se ridică și începu să curețe masa, dând drumul la apă în chiuveta mică de inox. Adăugă detergent lichid de vase, apoi scufundă tacâmurile și farfuriile în spuma care creștea, vorbind cu voce joasă, monotonă, în timp ce trebuluia.

— Billy era deja în San Luis când Daggett a ajuns acolo. Daggett habar n-avea că suntem rude cu Doug, așa că Billy s-a împrietenit cu el. Eram amândoi foarte înrâncenați.

— Billy mi-a spus că el și cu Doug n-au fost niciodată prea apropiați.

— Pe naiba! Ți-a spus asta doar ca să nu-l suspectezi. Noi trei eram de nedespărțit.

— Deci, chiar plănuiați să-l ucideți, am zis.

— Nu știu. Pur și simplu voiam să-l facem să plătească. Voiam să-l pedepsim. Ne-am gândit că o să găsim o cale pe parcurs. Iar apoi colegul de celulă al lui Daggett a murit, și el s-a ales cu toți acei bani.

— Și v-ați gândit că banii o să compenseze moartea lui Doug?

— Eu nu. Știam că n-o să fiu fericită decât în ziua când Daggett va fi mort, dar nu puteam s-o fac eu însămi. Să ucid pe cineva cu sânge rece, vreau să spun. Billy a fost cel care a zis că banii ne-ar ajuta. N-aveam cum să-l aducem pe Doug înapoi, dar măcar ne alegeam cu ceva. Știuse de la început că Daggett luase banii, dar nu credea că avea să scape. Dar Daggett iese din închisoare și e liber ca o pasăre, fără nicio problemă. Apoi a început să arunce cu bani în stânga și în dreapta. Lovella l-a sunat pe Billy și ne-am decis să punem planul în aplicare.

— Deci, tipii din San Luis nu s-au prins niciodată de șmecherie, am spus.

— Nu. Dacă Billy a văzut că Daggett scăpase basma curată, ne-am hotărât să-l curățăm noi.

— Iar Lovella a fost implicată în toată povestea?

Coral făcu semn din cap că da în timp ce limpezea o farfurie pe care o puse în suportul pentru vase.

— S-au căsătorit în aceeași săptămână în care el a ieșit din închisoare, ceea ce s-a potrivit perfect cu planul nostru. Ne-am gândit că dacă nu putea să-l ducă cu preșul, putea să fure banii...

— Și dacă nici asta n-ar fi funcționat, atunci?

— N-am vrut să ucidem pe nimeni, zise. Nu voiam decât banii. Oricum n-aveam prea mult timp, pentru că deja cheltuisese o parte din ei. Tocase

cinci miare până să apucăm să clipim și știam că dacă nu ne mișcăm repede, avea să spulbere toată grămada.

— Nu v-ați dat seama că intenționa să îi dea pe ceilalți lui Tony Gahan?

— Bineînțeles că nu, răspunse vehement. Lui Billy nu i-a venit să creadă când i-ai spus despre asta. Noi credeam că banii sunt ascunși pe undeva. Credeam că încă mai putem să punem mâna pe ei.

I-am privit chipul, încercând să procesez informațiile pe care mi le oferea.

— Vrei să zici că i-ați făcut lipeala lui Daggett cu Lovella ca să-l puteți jefui de douăzeci și cinci de mii de dolari?

— Exact.

— Urma să-i împărțiți în trei! Asta înseamnă cu puțin peste opt mii de căciulă.

— Și?

— Coral, opt mii nu înseamnă nimic.

— Pe naiba nu înseamnă nimic! Îți dai seama câte aș putea face cu opt mii? Tu câți bani ai? Ai opt miare?

— Nu.

— Atunci, e limpede! Să nu-mi spui mie că nu înseamnă nimic.

— Fie, atunci. E o avere, am spus. Ce n-a mers cum trebuie?

— La început totul a fost bine. Billy l-a sunat și i-a spus că tipii de la San Luis aflaseră de bani și acum îi voiau înapoi. I-a zis lui Daggett că erau pe urmele lui. Și atunci Daggett a cedat.

— De unde știați că avea să vină aici?

Ridică din umeri.

— Billy i-a spus lui Daggett că o să-l ajute el. Pe urmă, când Daggett a sosit în oraș, Billy a început să-l lucreze, încercând să-l facă să ne paseze nouă banii, l-a spus că o să facă pe intermediarul, să rezolve situația și să-l scape de probleme.

— Dar el deja îmi dăduse mie banii, nu?

— Da, însă noi nu știam asta. S-a prefăcut că îi are încă la îndemână. Se purta ca și cum era posibil să îi dea banii lui Billy, dar totul era o minciună. Bineînțeles, deja umbla numai beat, mai tot timpul.

— Deci v-a fraierit în timp ce voi încercați să-l fraieriți pe el.

— Pur și simplu, ne trăgea pe sfoară, spuse indignată. Billy s-a întâlnit cu el marți seara și Daggett a fost chiar șmecher. Spunea că mai are nevoie de timp ca să pună mâna pe bani. Spunea că o să-i aducă joi seara, așa că Billy s-a întâlnit din nou cu el la Hub, doar că Daggett i-a zis că mai are nevoie de încă o zi. Billy a început să-l strângă cu ușa. I-a spus că tipii ăștia începuseră să se enerveze și că s-ar putea să-l omoare oricum, indiferent dacă le dă sau nu banii. Daggett devenise foarte agitat și s-a jurat că îi va avea seara următoare, adică vineri.

— În noaptea aia a și murit.

— Exact. Eram de serviciu atunci și eu trebuia să-l supraveghez, ceea ce am și făcut. Billy s-a hotărât să întârzie, doar ca să-i dea ceva emoții și, până să-mi dau seama ce se întâmplă, a apărut femeia aia care a început să-i facă cinste cu băutură. Știi și tu ce s-a întâmplat pe urmă.

— Billy mi-a spus că ai luat o pastilă pentru răceală și că te-ai dus să te întinzi în camera din spate. E adevărat?

— Pur și simplu, încercam să mă fac pierdută, spuse. Când am văzut că Daggett pleacă, am știut că Billy o să facă o criză. Mă simțeam deja îndeajuns de rău, fără să mai am nevoie să mai suport și rahatul lui.

— Și Billy și-a dat seama în cele din urmă cine era tipa?

— Nu știu. Cred. N-am fost aici azi-dimineață, așa că nu știu ce pusese la cale.

— Uite care-i treaba. Trebuie să merg la secția de poliție și să-i relatez locotenentului Dolan ce s-a

întâmplat. Dacă Lovella se întoarce, te rog să îi spui că trebuie să ia urgent legătura cu mine. O să faci asta?

Coral sprijini ultima farfurie curată de grămada din suport. Umplu un pahar cu apă și îl turnă peste toate vasele, îndepărtând astfel toate rămășițele de spumă. Se întoarce și se uită la mine cu o privire care îmi dădea fiori.

— Crezi că ea l-a ucis pe Billy?

— Nu știu.

— Îmi vei spune dacă afli că a fost ea?

— Coral, dacă Lovella l-a ucis, e periculoasă. Nu vreau să fii prinsă la mijloc în toată treaba asta.

— Dar o să-mi spui?

Am ezitat, dar i-am zis:

— Da.

— Îți mulțumesc.

Am schimbat câteva vorbe cu administratorul parcului de rulote. I-am lăsat cartea mea de vizită și l-am rugat să mă sune dacă Lovella se întorcea. Nu prea aveam încredere în Coral că îmi va spune. Înainte să plec, l-am văzut bătând la ușa ei. M-am urcat în mașină și m-am îndreptat spre secția de poliție. Am întrebat de locotenentul Dolan la intrare, dar el și Feldman erau într-o ședință. Funcționarul de la intrare îl sună pe Jonah și acesta veni la ușa de acces, permițându-mi să intru. Amândoi eram reținuți – amabili, fără să trădăm ceva. Oricine ne-ar fi văzut n-ar fi avut cum să-și dea seama că doar cu câteva ore în urmă ne hârjoneam goi pușcă în cearșafurile mele.

— Ce s-a întâmplat când ai ajuns acasă? l-am întrebat.

— Nimic. Toată lumea dormea. Avem ceva în laborator care s-ar putea să te intereseze.

Înaintă pe coridor, apoi o luă la dreapta, iar eu l-am urmat. Privi înapoi spre mine.

— Feldman i-a pus pe băieți să verifice pubelele, așa cum i-ai sugerat. Credem că am găsit amortizorul.

— L-ați găsit? am întrebat mirată.

Deschise ușa care dădea în laboratorul de criminalistică și o ținu ca să trec înaintea lui. Nu era nimeni în laborator, dar am văzut cămașa plină de sânge a lui Billy pe masă, cu o etichetă prinsă de ea, alături de un obiect pe care nu l-am putut identifica la început.

— Ce-i asta? am spus. *Ăsta e?*

Aveam în fața ochilor o sticlă mare din plastic, pentru băuturi răcoritoare, vopsită în negru. Era culcată și lăsa să se vadă o gaură în fund.

— Un amortizor de unică folosință. Făcut în casă. Un dispozitiv care atenuează zgomotul, de fapt. A fost șters de amprente, spuse Jonah.

— Nu înțeleg cum funcționează.

— Și eu a trebuit să-l pun pe Krueger să-mi explice. Sticla e plină cu cârpe. Uită-te! Țeava armei e de obicei acoperită cu bandă izolantă și fixată de sticlă cu o clemă de furtun. Fundul sticlei e dintr-un plastic mai tare, dar sistemul e eficient numai pentru câteva împușcături pentru că nivelul zgomotului crește cu cât gaura se lărgeste. Bineînțeles, dispozitivul funcționează cel mai bine de la mică distanță.

— Doamne, Jonah! De unde știu oamenii astfel de lucruri? Eu habar n-am avut.

Luă o broșură de pe masa din spatele meu, dând paginile cu grijă, astfel încât să pot vedea și eu. Fiecare pagină era plină cu diagrame și fotografii, ilustrând felul în care amortizoare de unică folosință puteau fi făcute din obiecte uzuale.

— Asta e de la un magazin de arme din Los Angeles, zise. Ar trebui să vezi ce poți face cu o bucată de plasă pentru țăntări sau cu câteva capace de sticlă.

— Dumnezeuule!

Locotenentul Becker își strecură capul pe ușă.

— Te caută cineva pe linia unu, îi spuse lui Jonah și apoi dispăru.

Jonah privi înspre telefonul din laborator, dar apelul nu fusese transferat.

— Merg să răspund și mă întorc imediat, zise. Așteaptă-mă.

— Bine, am murmurat.

M-am aplecat înspre amortizor, încercând să îmi amintesc unde mai văzusem ceva similar. Prin gaura din interior am reușit să văd materialul albastru, de prosop, cu care era umplută sticla. Când mi-am dat seama ce era, roțile au început să mi se învârtă, pornind întreaga mașinărie. Acum știam.

M-am ridicat, m-am dus la ușă și am verificat coridorul. Era gol. Am mers direct la mașină. Puteam încă să o văd pe Ramona Westfall urcând

scările beciului, cu brațele pline de prosoape de baie albastre, vechi, pe care le-a aruncat pe un scaun. Sticla din plastic, plină cu o băutură răcoritoare, aproape că o scăpase pe jos când i-o dăduse lui Tony să o pună în frigider.

Am oprit la birou doar cât să încerc numărul familiei Westfall. Telefonul sună de patru ori, iar apoi intră robotul: „Bună. Sunt Ramona Westfall. Nici eu, nici Ferrin nu putem să răspundem acum, dar dacă vă lăsați numele, numărul de telefon și un scurt mesaj, vă vom contacta cât mai curând cu putință. Vă mulțumesc”. Am închis imediat ce am auzit semnalul sonor.

M-am uitat la ceas. Era 16.45. Habar nu aveam unde era Ramona, dar Tony avea o programare la ora 17.00 nu departe de aici. Dacă reușeam să dau de el, puteam să-l mai descos în legătură cu alibiul ei, din moment ce el era singurul care îl putea confirma. Cum îi reușise oare? Probabil că Tony luase niște medicamente puternice, pentru migrenă, iar ea se strecurase afară pe când dormea, schimbând ora ceasului din bucătărie la întoarcere, astfel încât să aibă o acoperire pentru momentul morții lui Daggett. Ajunsă acasă, Tony s-a trezit – probabil că îl făcuse să se trezească, pentru a avea pe cineva care să confirme ora spusă de ea. A pregătit sendvișurile, a sporovăit cu el în timp ce mânca și, de îndată ce Tony s-a întors în pat, a schimbat din nou ora pe ceas. Sau poate că nici măcar nu a fost atât de complicat. Poate ceasul lui Daggett fusese fixat la ora 2.37, înainte ca acesta să fie aruncat în apă. Ar fi putut să îl ucidă înainte și să ajungă acasă până la ora 2.00. Se poate ca Tony să fi înțeles ce s-a întâmplat și a încercat să o acopere când și-a dat seama cât de mult înaintase ancheta mea. Se putea totodată ca el să-i fie complice, deși speram să mă înșel.

Mi-am încuiat biroul și am coborât pe scara principală, luând-o la picior pe State Street. Clădirea Granger era la doar trei străzi distanță și

mi s-a părut mai logic să merg pe jos decât să sar în mașină și să ocolesc până în parcare clădirii. Se putea ca Tony să fie încă la sala de jocuri de vizavi. Trebuia să-i vorbesc înainte s-o facă ea. Nu voiam să ajungă acasă. Cu siguranță ea își dăduse seama că lucrurile se precipită, din moment ce m-am dus la ei cu pantofii și cu fusta. Nu voiam decât ca el să-mi dea un indiciu că sunt pe drumul cel bun și apoi aveam să îl sun pe Feldman. M-am gândit că zona Close, odată cu amurgul, avea să fie scaldată în întuneric. Nu voiam să mă întorc acolo decât dacă era absolut necesar.

Am verificat sala de jocuri. Tony era în spate, pe latura dreaptă, fiind prins într-un joc video. Nu credeam că e conștient de prezența mea. Am așteptat, urmărind cum mici creaturi erau împrăștiate în bucăți pe ecran. Scorul lui nu era grozav și am fost tentată să fac și eu o încercare. Creaturile înghețară pe loc și ecranul se umplu de tot felul de arme care trăgeau fără ca Tony să mai facă propriu-zis ceva. Privi în sus.

— A, bună.

— Trebuie să vorbesc cu tine, am zis.

Își aruncă ochii pe ceas.

— Am o programare în cinci minute. N-o putem lăsa pe mai târziu?

— Te conduc. O să vorbim pe drum.

Și-a luat punga și am ieșit în stradă. Aerul de amiază târzie părea strălucitor pe lângă întunecimea sălii de jocuri. Chiar și așa, ceața începea să se adune și înserarea de noiembrie își făcea loc. Am lovit butonul semaforului și am așteptat să se schimbe culoarea.

— Vinerea trecută... în noaptea morții lui Daggett, îți amintești unde era unchiul tău?

— Bineînțeles. În Milwaukee, într-o călătorie de afaceri.

— Iei medicamente pentru migrene?

— Păi, da. Tylenol și codeină. Dacă îmi vine să vomit, iau și Compazine. De ce mă întrebi?

— Se poate ca mătuşa ta să fi ieşit în timp ce tu dormeai?

— Nu. Nu ştiu. Nu înţeleg unde baţi, spuse.

M-am gândit că vrea să tragă de timp, dar mi-am ținut gura. Am ajuns la clădirea Granger şi Tony intră în foaier înaintea mea.

Liftul care fusese în reparaţii funcţiona acum, dar celălalt era blocat, cu uşile deschise spre casa liftului, având în faţă două panouri de avertizare. Tony mă privi circumspect.

— A spus ea că a ieşit?

— Susţine că a fost acasă, împreună cu tine.

— Şi atunci?

— Serios, Tony. Eşti singurul ei alibi. Dacă erai sub efectul medicamentelor, cum poţi să ştii unde a fost?

Apăsă butonul liftului. Uşile s-au deschis şi am intrat. S-au închis apoi fără probleme şi am urcat până la etajul şase. I-am privit chipul în timp ce păşeam pe coridor. Se vedea că în el se poartă o luptă, dar deocamdată nu voiam să-l presez. Am traversat coridorul până la biroul unde părea să lucreze psihologul lui.

— Poate că sunt anumite lucruri despre care ai vrea să vorbim, am spus.

— Nu, zise, iar vocea i se umplu de indignare. Eşti nebună dacă tu crezi că ea a avut vreun amestec în povestea asta.

— Poate că îi explici tu lui Feldman. El se ocupă de caz.

— Nu vorbesc cu poliţişti despre ea, zise apăsând clanţa uşii de la birou, aparent încuiată. La naiba, nu e aici!

Pe uşă era prins un bilet. Se întinse ca şi cum ar fi vrut să ia hârtia, dar se întoarse dintr-o mişcare împingându-mă cu putere. Până să-mi dau seama, eram căzută în patru labe, iar el fugise. Lovi butonul liftului şi apoi o luă la dreapta. Eram în picioare şi alergam, când am auzit uşa care ducea înspre scări trântindu-se de perete. Am alergat,

intrând pe casa scării la doar câteva secunde după el. Începuse deja să urce.

— Tony! Te rog! Nu face asta!

Se mișca repede, pantofii îi scârțâiau la fiecare pas. Ecoul aducea sunetul respirației lui, din ce în ce mai greoaie. Nu degeaba mă mențin în formă, oameni buni. Mi-am aruncat geanta, am apucat balustrada și am pornit după el, urcând câte două trepte deodată. În timp ce fugeam îmi mai aruncam privirea în sus, încercând să-mi dau seama unde era. A ajuns la etajul șapte și a continuat să urce. Câte etaje avea clădirea asta?

— Tony! Fir-ar să fie! Așteaptă! Ce vrei să faci?

Am auzit o altă ușă trântindu-se. Am grăbit pasul.

Ajunsesem la ultimul palier. Se pare că mecanicul liftului lăsase ușa către mansardă descuiată și Tony se strecură pe ea, trântind-o în urmă-i. Am apucat clanța, aproape așteptându-mă să fie încuiată. Ușa s-a deschis și am intrat, oprindu-mă în prag.

Aerul era fierbinte și uscat, spațiul întunecat, în bună măsură gol, mai puțin o deschizătură în partea dreaptă, care dădea înspre camera liftului unde se găseau sistemul de cabluri și motorul electric. Mi-am strecurat repede capul înăuntru, dar se părea că nu e nimeni acolo. Mi-am scos capul și mi-am plimbat privirea în jur. Acoperișul era la șase metri înălțime, grinzile, prinse abrupt, formând un unghi de nouăzeci de grade la întâlnire.

Era liniște. Am văzut un pătrat de lumină pe podea și mi-am ridicat privirea. O scară din lemn era fixată de perete în partea dreaptă. Deasupra ei, trapa deschisă lăsa lumina să pătrundă, filtrând-o. Mi-am purtat privirea de-a lungul mansardei. Am văzut un panou electric așezat pe niște cutii. Părea unul dintre vechile panouri ale cinematografului de la parter. Dintr-un motiv sau altul, alături era o pasăre mare din papier mâché, culcată pe o parte...

o gaiță albastră, îmbrăcată într-un costum de afaceri, pictat pe carton. Scaune de lemn erau stivuite, unul peste altul, în stânga mea.

— Tony? am strigat.

Am pus o mână pe una dintre stinghiile scării. Putea să fie ascuns undeva pe aici, așteptând ca eu să urc pe acoperiș, ca apoi să iasă și să o taie înapoi pe scări. Am început să urc, iar după vreo trei metri m-am oprit. De acolo aveam o perspectivă mai bună asupra mansardei. Nu se vedea nicio mișcare, nu se auzea nicio răsuflare. Am privit din nou în sus și am început să urc, atentă. Nu îmi e teamă de înălțime, dar nici nu mă simt foarte confortabil. Totuși, scara părea sigură și nu-mi puteam închipui unde altundeva s-ar fi putut duce.

Odată ajunsă sus, m-am lăsat pe vine și am privit în jur. Trapa dădea într-o mică nișă ascunsă în spatele unui fronton ornamental ce își avea corespondentul identic în cealaltă parte a acoperișului. De la nivelul solului amândouă păruseră a fi strict decorative, dar acum puteam să-mi dau seama că frontonul celălalt ascundea un șir de guri de ventilație. De-a lungul cornișei era doar o pasarelă foarte îngustă, protejată de un parapet scund. Înclinația abruptă a acoperișului făcea imposibilă orice încercare de escaladare.

Am privit în jos spre interiorul mansardei, sperând să-l văd pe Tony țâșnind din ascunzătoare și zbughind-o pe scări. Nu era nici urmă de el aici, asta dacă nu cumva ajunsesese în cealaltă parte a acoperișului. M-am ridicat în picioare cu precauție, plasându-mă între linia acoperișului, aproape verticală, în stânga mea, și parapetul înalt până la gleznă, din dreapta. Mă deplasam de fapt în interiorul unei streșini de metal, care scârțâia și pocnea sub greutatea mea. Nu-mi plăcea sunetul. Sugera că în orice clipă s-ar fi putut rupe, lăsându-mă să cad.

Am privit în jos, cale de opt etaje, și înălțimea nu părea prea mare. Clădirile de peste drum aveau câte două etaje și dădeau impresia liniștitoare de apropiere, dar trecătorii păreau totuși foarte mici de la înălțime. Se aprinseseră felinarele și traficul începea să se subțieze. În dreapta mea, nu foarte departe, turnul teatrului Axminster era luminat din interior, cu arcadele scăldate în auriu și albastru. Cred că eram la o înălțime de vreo douăzeci și cinci de metri. Am încercat să văd dacă mai știu care e viteza unui obiect în cădere. Ceva de genul metru pe secundă era cam tot ce îmi puteam aminti, dar știam că rezultatul însemna zdrobirea definitivă. M-am oprit pe loc și am strigat:

— Tony!

Cu coada ochiului am prins o mișcare rapidă și inima mi-a urcat în gât. Punga de plastic pe care o avea cu el fu luată de vânt, plutind alene în jos. De unde venise? Am privit dincolo de parapet. Am zărit una dintre nișele dispuse de-a lungul zidului, chiar dincolo de cornișă. Privită din stradă, friza care înconjură clădirea îmi păruse întotdeauna a fi din marmură, dar acum puteam să-mi dau seama că e făcută din ghips, asemenea nișei care se găsea la vreun metru mai jos, înspre stânga. În partea de jos, la mai puțin de jumătate de metru, o scoică susținea ceea ce se voia a fi un fel de torță aprinsă, totul turnat în ghips, la fel ca și friza. Tony era acolo, cu fața înspre mine. Se cățăraseră dincolo de parapet și era acum susținut numai de nișa ornamentală, ținându-și brațul în jurul torței, cu picioarele atârând în aer. Din punga pe care o avusese la el scosese o perucă pe care și-o pusese. Mă fixa cu o strălucire bizară în ochi.

O aveam în fața mea pe blonda care îl ucisese pe Daggett.

Pentru o clipă ne-am privit unul pe celălalt, fără să ne spunem nimic. Îmi aruncă privirea obraznică a unui puști de zece ani care își înfruntă mama, dar dedesubtul acestui act de bravadă se ascundea un

copil care spera să apară cineva care să-l salveze de el însuși.

Am pus o mână pe fronton, ca să-mi păstrez echilibrul.

— Vii tu sus sau trebuie să cobor eu? am zis, păstrând un ton neutru, deși gura mi se uscaseră.

— Într-un minut o să-mi dau drumul.

— Poate că putem totuși să discutăm despre asta, am spus.

— E prea târziu, zise, zâmbind răutăcios. Sunt hotărât să-mi iau zborul.

— Nu vrei să aștepți acolo până când ajung la tine?

— Să nu încerci să mă prinzi! mă avertiză.

— N-o voi face.

Mâinile îmi erau umede și mi le-am șters de blugi. M-am lăsat pe vine, întorcându-mă cu fața înspre acoperiș, coborând cu un picior de-a lungul frizei. Am privit în jos în căutarea unui punct de sprijin. Ghirlande de ananas, struguri și frunze de smochin formau un basorelief care se prelungea de-a lungul clădirii.

— Tu cum ai reușit? am întrebat.

— Nu m-am gândit la ce fac. Am făcut-o pur și simplu. Nu trebuie să cobori. N-o să ajute la nimic.

— Pur și simplu nu vreau să vorbesc cu tine aplecată peste margine, am spus, mințind cu nerușinare.

Speram să reușesc să mă apropii îndeajuns cât să-l prind, ignorând viziunea unei lupte între noi la acea înălțime. M-am ancorat, strecurându-mi un deget de la picior în mica buclă formată de o viță care se încolăcea. Eram la aproximativ un metru distanță de nișă. Pe pământ aș fi acționat fără să ezit.

Am simțit că mă privește, dar n-am îndrăznit să mă uit. M-am ținut de parapet și mi-am coborât și piciorul stâng.

— N-ai cum să mă convingi să nu o fac, zise.

— Pur și simplu vreau să aud și versiunea ta.

— Bine.

— N-o să încerci să mă ucizi, nu-i așa? am întrebat.

— De ce aş face-o? Nu mi-ai făcut nimic rău.

— Mă bucur că-ţi dai seama de asta. Acum sunt mult mai încrezătoare.

L-am auzit râzând ușor.

Am văzut în reviste poze ale unui bărbat care poate să se cațere pe o suprafață verticală încălțat în teniși, agățându-se cu vârfurile degetelor de micile crăpături pe care le descoperă în timp ce urcă. Mi s-a părut întotdeauna a fi o îndeletnicire absurdă și de obicei dau pagina la un articol despre lucruri mai normale. Simpla vedere a fotografiilor îmi face pulsul să crească, mai ales cele luate din punctul lui de vedere, privind în jos, spre hăul de dedesubt. Poate, dacă e să spunem lucrurilor pe nume, îmi e mai teamă de înălțime decât las să se vadă.

Mi-am coborât piciorul drept cu câțiva centimetri mai jos, de-a lungul marginii nișei. Am găsit ceva de care să mă agăț cu mâna, jos spre dreapta. Părea a fi un fruct de ananas, dar nu eram sigură. Întreaga mea siguranță depindea de o bucată de fruct artificial. Probabil că eram nebună.

Cel mai greu îmi era de fapt să îmi desprind piciorul, odată ce găseam un loc sigur. A trebuit să îmi îndoi genunchii, întorcându-mă ușor la dreapta, lăsându-mă treptat în jos, până când am reușit să mă așez. Tony, plin de bunăvoință, îmi întinse o mână, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul până când am reușit să mă las jos lângă el. Nu sunt dintre cei mai curajoși. Chiar nu sunt. Pur și simplu nu îmi doream să îl las să își ia zborul de pe clădire sub privirile mele. Mi-am băgat brațul stâng în jurul torței, chiar sub brațul său, încătușându-mi încheietura cu palma dreaptă.

— Chiar nu îmi place asta, am zis, vlăguită, nu din cauza efortului, ci sub efectul fricii.

— Nu e chiar așa de rău. Trebuie doar să nu privești în jos.

Am făcut exact contrariul. De cum rostise vorbele, am și simțit dorința irezistibilă de a arunca o privire. Speram că ne va vedea cineva, așa cum se întâmplă întotdeauna la televizor. Apoi ar veni polițiștii, cu plase de siguranță, și pompierii, și cineva care să-l facă să se răzgândească. Sunt un Taur, o zodie de pământ. Nu m-am născut nici din aer, nici din apă sau din foc. Sunt o creatură a gravitației și puteam să aud pământul cum îmi șoptește. Pățesc același lucru în hotelurile vechi când stau la etajul douăzeci și doi. Deschid o fereastră și îmi vine să mă arunc.

— O, Dumnezeu! Asta chiar că e o idee proastă, am zis.

— Poate pentru tine. Pentru mine nu e.

Am încercat să mă gândesc la scurta perioadă în care am fost polițistă și la procedura standard când te confrunți cu un posibil sinucigaș. Prima regulă e să tragi de timp. Nu îmi aminteam nimic despre cum ar trebui să-ți anini dosul de fațada unei clădiri, dar nu mai aveam cale de întoarcere.

— Care-i povestea, puștiule, am zis. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu sunt prea multe de zis. Daggett a sunat la noi luni. Mătușa Ramona a notat numărul de telefon, așa că eu l-am sunat înapoi. Visasem să îl omor. Abia așteptam. Timp de luni întregi avusesem fantezii de fiecare dată când mă puneam în pat. Voiam să-l sugrum cu o sârmă în jurul gâtului și să o răsucesc până când i-ar fi tăiat traheea, și limba i-ar fi ieșit afară din gură. Nu durează prea mult. Acum nu îmi amintesc exact cum se numește...

— Garotă, i-am sugerat.

— Exact, mi-ar fi plăcut să fac asta, dar pe urmă m-am gândit că e mai bine dacă pare un accident, pentru că așa aș fi putut să scap.

— De ce sunase?

— Nu știu, zise Tony stânjenit. Era beat și se smiorcăia, spunea că îi pare rău, că ar fi vrut să se revanșeze pentru ce a făcut. La care eu i-am zis: „Bine. Ce-ar fi să ne întâlnim, ca să vorbim?” Și el mi-a răspuns: „Ar însemna foarte mult pentru mine, fiule”.

Tony interpreta rolurile, îngroșându-și vocea tremurândă când vorbea ca Daggett.

— Așa că i-am zis să ne întâlnim în seara următoare, în barul de unde suna, la Hub. N-am avut prea mult timp ca să-mi alcătuiesc vestimentația asta.

— Fusta era a Ramonei?

— Nu, am cumpărat-o de la magazinul cu preț redus al Armatei Salvării pentru un dolar. Puloverul m-a mai costat încă cincizeci de cenți, iar pantofii doi dolari.

— Ce ai făcut cu puloverul?

— L-am aruncat într-un alt container, la un bloc distanță. Credeam că o să ajungă toate la groapa de gunoi.

— Care-i treaba cu peruca?

— Mătușa Ramona o avea de ani de zile. Nici măcar n-a observat că a dispărut.

— De ce ai păstrat-o?

— Nu știu. Voiam să o pun înapoi în dulapul de unde am luat-o, în cazul în care mai aveam nevoie de ea. Am purtat-o și pe plajă, dar mi-am amintit că Billy știa deja cine sunt.

Se întrerupse, confuz, apoi continuă:

— Aș fi putut să îi spun totul psihologului dacă ar fi fost aici. Oricum, peruca e scumpă. E făcută din păr adevărat.

— Și culoarea e frumoasă, am spus.

Ce era să fac, ce altceva aș fi putut să zic? Până și Tony sesiză cât era de absurd și îmi aruncă o privire.

— Îmi cânti în strună, nu?

— Bineînțeles că-ți cânt în strună! am izbucnit. N-am coborât până aici doar ca să ne putem certa.

Ridică ușor din umeri, zâmbind timid.

— Și chiar te-ai întâlnit cu el acolo, marți seara?

— Nu chiar. Eu m-am dus. Pregătisem deja totul doar că, în momentul în care am intrat în bar, el stătea la o masă și vorbea cu un tip. Era Billy Polo, dar pe atunci nu știam asta. Billy stătea în separeu, cu spatele la ușă. L-am văzut pe Daggett, dar nu mi-am dat seama că e cu cineva până când n-am ajuns în fața lui. M-am întors în clipa în care l-am văzut pe Billy, însă apucase deja să mă vadă bine. Nu m-am îngrijorat. Mi-am închipuit că oricum n-o să-l mai văd vreodată. Am mai rămas o vreme, dar erau foarte prinși în discuție. Mi-am dat seama că Billy îl tot presa și că era puțin probabil să renunțe, așa că am făcut autostopul și m-am dus acasă.

— Era una dintre serile în care ai avut migrene?

— Da. Ideea e că unele sunt adevărate și altele false, dar trebuie să am un tipar, pricepi ce zic? Așa încât să pot pleca și să pot veni după placul meu.

— Cum ai ajuns la Hub, cu taxiul?

— Cu bicicleta. În noaptea în care l-am ucis am mers cu ea până în port, am lăsat-o acolo și am sunat de la un telefon public după un taxi care m-a dus la Hub.

— De unde știai că va veni?

— Pentru că a sunat din nou și i-am zis că voi fi acolo.

— Nu s-a prins de faptul că te-ai dus prima dată deghizat?

— De unde era să se prindă? Nu mă mai văzuse de dinainte de proces. Aveam doisprezece, treisprezece ani, ceva în genul ăsta, și eram și dolofan pe atunci. M-am gândit că și dacă se prinde o s-o fac oricum, o să-l omor pe nenorocit... și, odată mort, cine ar fi putut să știe?

— Și ce n-a ieșit cum trebuie?

Se încruntă.

— Nu știu. De fapt, știu. Planul a mers cum trebuie. Alta a fost problema.

Privirile ni se întâlneau și ochii îi trădau întru totul cei cincisprezece ani. Peruca blondă îi dădea finețe și contur chipului altfel aproape lipsit de formă datorită tinereții. Puteam să-mi dau seama cum de fusese luat drept femeie, slab, cu tenul curat și un zâmbet dulce pe buze. Privi în jos spre stradă și pentru o clipă am crezut că-și va face vânt să se arunce.

— Când aveam opt ani, am avut niște șoareci ca animale de companie, îmi spuse. Erau chiar drăguți. Îi țineam într-o cușcă cu o roată și cu o sticlă de apă așezată cu gura în jos.

Mama nu credea că o să am grijă de ei, dar am avut. Am tăiat fâșii de hârtie și le-am pus în cușcă, să-și poată face culcuș. Ideea e că femela a născut niște pui. Nu cred că erau mai mari de-atâta, zise, arătându-mi vârful degetului său mic. Erau lipsiți de blană, continuă. Doar niște chestii mărunte, mărunte. A trebuit să plecăm din oraș într-un weekend și pisica a încercat să intre în cușcă. A dăruit-o de pe birou și tot restul. Șoriceii dispăruseră. Probabil că i-a mâncat pisica pe toți, mai puțin unul, care se ascunsese printre fâșiile de hârtie. Ei bine, apa se vărsase, udase hârtia și cred că micuțul a făcut pneumonie sau așa ceva, pentru că horcăia, ca și cum n-ar fi putut să respire. Am încercat să-l țin la căldură. L-am supravegheat ore în șir, dar starea i se tot agrava, așa că am decis că e mai bine... știi tu, să rezolv problema. Ca să nu mai sufere.

Se aplecă în față, legănându-și picioarele.

— Oprește-te, am murmurat speriată. Termină povestea. Vreau să știu ce s-a întâmplat după aceea.

Privi spre mine și tonul i se îmblânzi.

— L-am aruncat în vasul de la toaletă. N-am putut să găsesc altă cale de a-l ucide. Nu puteam să-l strivesc, așa că pur și simplu m-am gândit să

trag apa după el. Micuțul era deja pe jumătate mort și mi-am zis că îi fac o favoare, că îl scap de suferință. Dar înainte de a apuca să o fac, puiul ăla mic și chel a început să se zbată. Puteai să-ți dai seama că era cuprins de panică, încercând să scape, de parcă ar fi știut ce se întâmplă... Se opri, acoperindu-și brusc ochii. Cu Daggett s-a întâmplat la fel și acum nu mai pot să scap de expresia de pe chipul său, înțelegi? O văd tot timpul. Știa. Voiam să știe că am fost eu și că viața lui nu valorează două parale. Pur și simplu nu mă gândisem că i-ar păsa. Era un bețiv și un vagabond și îi ucisese pe toți acei oameni. Merita să moară. Ar fi trebuit să-i pară bine că se întâmplă. Îl scăpăm de suferință, înțelegi? Și-atunci de ce a trebuit să facă totul atât de dificil? Rămase tăcut și apoi oftă adânc. Oricum, așa s-a întâmplat. Acum nu mai pot să dorm. Visez numai asta. Îmi face greață.

— Care e povestea cu Billy? Presupun că a pus lucrurile cap la cap atunci când te-a văzut la înmormântare.

— Da, a fost ciudat. Îl durea în fund de Daggett, dar s-a gândit că ar trebui să primească o parte din bani, dacă își ținea gura închisă. I-aș fi dat lui pe toți, dar nu îl credeam. Trebuia să-l vezi. Făcea pe grozavul și mă tot amenința. M-am gândit c-o să se laude o dată cu ce știa și aș fi fost terminat.

Începea să mă doară fundul din cauza marginii nișei. Mă țineam atât de strâns încât brațul începea să îmi amorțească, dar nu îndrăzneam să slăbesc strânsoarea. Nu-mi dădeam seama ce ar fi trebuit să fac să ieșim din situația asta, dar știam că ar fi bine dacă aș începe cât mai repede să vorbesc.

— Și eu am omorât un om odată, am zis.

Plănuiam să spun mai multe, însă doar atât mi-a ieșit. Am strâns din dinți, încercând să împing acele sentimente înapoi de unde veniseră. M-a surprins că după atâta timp era încă dureros să mă gândesc la asta.

— Intenționat?
Am scuturat din cap.

— Legitimă apărare, dar o moarte rămâne o moarte.

Zâmbi dulce.

— Poți oricând să vii cu mine.

— Nu spune asta. N-am de gând să sar și nici nu vreau ca tu să faci asta. Ai cincisprezece ani. Îți rămân încă multe opțiuni.

— Nu cred.

— Părinții tăi au bani. Ar putea să-l angajeze și pe Melvin Belli^[35] dac-ar vrea.

— Părinții mei sunt morți.

— Bine, familia Westfall atunci. Știi ce vreau să spun.

— Dar, Kinsey, am ucis doi oameni și e vorba de crimă cu premeditare. Cum să scap după toate astea?

— Așa cum scapă jumătate dintre ucigașii din țara asta, am spus energic. La naiba, dacă Ted Bundy^[36] e încă în viață, atunci de ce n-ai trăi și tu?

— Asta cine mai e?

— Nu contează. Cineva care a făcut mult mai mult rău decât tine.

Reflectă pentru o secundă.

— Nu cred că ține. Sufăr prea tare și nu văd sensul.

— Nu există niciun sens. Asta e partea pe care trebuie s-o inventezi tu.

— Poți să-mi faci o favoare?

— Bine. Despre ce e vorba?

— Poți să-i transmiți mătușii mele că i-am spus adio? Am vrut să-i scriu un bilet, dar n-am mai avut ocazia.

— Fir-ar să fie, Tony! Nu face asta! A suferit și ea destul.

— Știu, zise, dar ea îl are pe unchiul Ferrin și amândoi o să se descurce. Oricum, n-au prea știut cum să se descurce cu mine.

— Aha, înțeleg. Te-ai gândit la toate.

— Ei bine, da, m-am gândit. Am citit câte ceva despre asta și nu e mare lucru. Sunt mulți copii care se sinucid.

Mi-am lăsat capul în piept, aproape incapabilă să formulez un răspuns.

— Tony, ascultă-mă, am spus în cele din urmă. Ceea ce spui tu e o prostie și n-are nicio logică. Ai idee cât de împrăștiată îmi părea viața la vârsta ta? Plângeam tot timpul și mă simțeam ca dracu'. Eram urâtă. Eram slăbănoagă. Eram singură și furioasă. Nu credeam că am să mai ies din starea aia, dar am reușit. Viața e grea. Viața ne face să suferim. Și ce dacă? Te lupți cu ea. Răzbați și apoi te vei simți din nou mai bine, ți-o jur.

Își înclină capul și mă privi fix.

— Nu cred. Nu pentru mine. Sunt prea afundat. Nu mai suport. E prea mult.

— Tony, sunt zile în care noi toți simțim că nu mai putem suporta, dar apoi dăm și de bine. Fericirea e periodică, la fel ca orice altceva. Trebuie să o aștepți. Sunt oameni care te iubesc. Oameni care pot să te ajute.

— Nu pot să fac asta, zise, clătinând din cap. Într-un fel, am făcut un pariu cu mine că voi merge până la capăt. Ea o să înțeleagă.

Am simțit că începeam să îmi pierd răbdarea.

— Vrei să-i spun asta? Că te-ai aruncat în gol pentru că ai făcut un rahat de pariu cu tine însuși?

Incertitudinea începea să i se arate pe chip. Am continuat pe un ton mai blând.

— Vrei să-i spun că am stat aici împreună și că n-am reușit să te conving să renunți? Nu pot să te las s-o faci! I-ai frânge inima.

Se uită în jos cu privirea pierdută, roșu la față, așa cum li se întâmplă băieților când le vine să plângă.

— Ea nu are nicio vină. Spune-i că e numai vina mea și că ea s-a descurcat de minune. O iubesc foarte mult, dar e viața mea, înțelegi?

Am rămas tăcută o clipă, încercând să-mi dau seama care ar trebui să fie următoarea mișcare.

Fața i se luminează și ridică degetul arătător.

— Aproape că uitasem. Am un cadou pentru tine.

Se întoarce și dădu drumul torței, cu o mișcare care mă făcu să îl apuc instinctiv. Râse.

— Stai liniștită. Vreau doar să ajung la betelia blugilor.

M-am uitat să văd ce scoate de acolo. Ținea în palmă pistolul meu de calibru 32. Întinse mâna ca să mi-l dea, dar am realizat în cele din urmă că nu aveam cum să-mi eliberez o mână ca să-l iau.

— Nu-i nicio problemă. O să-l pun aici, zise politico, așezându-l în nișă, în spatele torței ornamentale de care mă țineam.

— Cum ai reușit să faci rost de el? am întrebat ca să trag de timp.

— La fel cum am făcut rost de orice altceva. Mi-am pus capul la contribuție. Ți-ai lăsat adresa de acasă pe cartea aia de vizită pe care i-ai dat-o mătușii Ramona. Așa că am venit la tine pe bicicletă, așteptând să ajungi acasă. Voiam să facem cunoștință, știi, să fac pe puștiul politico, manierat, cu o freză a-ntâia, chestii de astea. Inocența în persoană. Nu aveam idee cât și ce știai și mă gândeam că poate reușesc să te pun pe o pistă greșită. Am văzut mașina venind și aproape că ai oprit, dar apoi ai plecat din nou. Mi-am rupt picioarele pedalând, ca să mă țin de tine. Pe urmă ai parcat lângă plajă și m-am gândit că aveam ocazia să arunc o privire printre lucrurile tale.

— Cu el l-ai ucis pe Billy?

— Da. Îl aveam la îndemână și îmi trebuia ceva cu care să rezolv problema repede.

— De unde ai știut de amortizoarele artizanale?

— De la un puști de la școală. Știu să fac și bombe artizanale, spuse, apoi oftă: în curând o să mă duc. S-a cam scurs timpul.

Am privit înspre stradă. Începea să se întunece, dar trotuarul era luminat, iar sala de jocuri de vizavi strălucea ca un cinematograf. Doi tipi de pe partea cealaltă a străzii ne observaseră, dar mi-am dat seama că nu înțelegeau ce se întâmplă. O cascatorie? Se filma ceva? L-am privit pe Tony, dar el nu părea să-și fi dat seama. Inima începu să-mi bată iarăși cu putere, gata să-mi sară din piept.

— Am obosit, i-am zis pe un ton calm. Aș vrea să urc înapoi, dar am nevoie de puțin ajutor. Poți să o faci?

— Sigur, zise, apoi se opri, cu tot corpul în alertă. Sper că nu încerci să mă tragi în piept!

— Nu, am spus, dar mi-am auzit vocea tremurândă, și minciuna îmi sfichiui limba ca o lamă.

Am mințit dintotdeauna cu ușurință și cu grație, cu inventivitate și cu convingere, dar de data asta eșuasem. L-am văzut mișcându-se. L-am înhățat, ținându-l cu prețul vieții, dar nu a fost nevoie decât de o smucitură pentru a scăpa din strânsoarea mea. M-am întins iar după el, dar era prea târziu. L-am văzut cum își ia avânt și se desprinde. Pentru o clipă, păru să plutească, aidoma unei frunze, iar apoi nu l-am mai văzut. N-am vrut să mai privesc în jos. Mi s-a părut că aud tânguitul unei sirene, dar vaietul era al meu.

Epilog

Am taxat-o pe Barbara Daggett cu 1040 de dolari, pe care mi i-a plătit prin mandat poștal. Acum suntem aproape de Crăciun și eu n-am reușit să mai dorm bine de șase săptămâni. M-am gândit mult la Daggett și mi-am schimbat părerea într-o singură privință. Presupun că știa ce se întâmplă. De la distanță, Tony ar fi putut să pară o femeie, dar de aproape arăta exact așa cum era... un puști care se juca de-a travestiul, inteligent până în vârful urechilor, dar nici pe jumătate la fel de înțelept. Nu cred că Daggett s-a lăsat păcălit. Nu pot să știu sigur de ce a acceptat jocul. Dacă într-adevăr crezuse ce-i spusese Billy, trebuie să se fi gândit că, orice ar face, oricum e mort. Poate că simțise că îi datora lui Billy acest ultim sacrificiu. Nu voi ști niciodată, dar pare să fie mai logic așa. Unele datorii de suflet sunt într-atât de mari încât răsplata adecvată poate fi doar viața însăși. Poate că în acest caz, toate notele de plată fuseseră achitate integral... mai puțin a mea.

Cu respect,
Kinsey Millhone

Mulțumiri

Autoarea dorește să mulțumească, pentru sprijinul acordat, lui Steven Humphrey, Florence Clark, Joyce Mackewich, Steve Stafford, Bob Ericson, Ann Hunnicutt, Charles și Mary Pope de la Misiunea de Salvare, Michael Thompson de la Departamentul Eliberări Condiționate din Santa Barbara, Michelle Bores și Bob Brandenburg de la Administrația Portuară din Santa Barbara, Mary Louise Days de la Departamentul de Construcții din Santa Barbara și Gerald Dow, expert criminalist la Departamentul de Poliție din Santa Barbara.

- ^[11] Department of Motor Vehicles – echivalentul american al Registrului Auto (n. red.)
- ^[21] Santa Anita Park – renumit hipodrom din California, SUA (n. red.)
- ^[31] Firmă de asigurări (n.tr.)
- ^[41] Medicament pentru infecțiile digestive ușoare, având culoarea roz (n.tr.)
- ^[51] Colorant fosforescent (n.tr.)
- ^[61] Marcă de whisky (n. red.)
- ^[71] Soi de vin, cu calități deosebite, roșu sau roze, obținut în podgoriile din California (n. red.)
- ^[81] Confederația Statelor Americane, guvern format din unsprezece state din sudul SUA, care a susținut sclavia și care a pierdut Războiul Civil (1861-1865) purtat cu statele nord-americane. (n.tr.).
- ^[91] Matei, 5:44 (n.tr.)
- ^[101] Iezechiel, 16:40,41 (n.tr.)
- ^[111] Romancier istoric militar britanic (n. 1929) (n. red.)
- ^[121] Companie de gaze naturale (n.tr.)
- ^[131] Companie distribuitoare de electricitate (n.tr.)
- ^[141] Pânză de bumbac subțire și netedă (n. red.)
- ^[151] Universitatea California de Sud (n.tr.)
- ^[161] În SUA, nume pe care îl primesc la morgă toate cadavrele neidentificate (n. red.)
- ^[171] Marcă de lapte pentru cafea (n. red.)
- ^[181] Marcă de îndulcitor (n. red.)
- ^[191] Comic american (n.tr.)
- ^[201] Joc de cuvinte intraductibil: *mandoline* – „răzătoare”, *mandolin* – „mandolină” (n.tr.)
- ^[211] Cântarea Cântărilor, 3:1, 3:2, 3:3 (n.tr.)
- ^[221] Supă de măcriș (în lb. maghiară, în original) (n. red.)
- ^[231] Marcă americană de ambarcațiuni de lux, mai ales din lemn nobil (n. red.)
- ^[241] Arbore din familia *Bignoniaceae*, cu flori mari, mov și frunze asemenea ferigilor (n. red.)
- ^[251] Titlu dat membrilor clerului protestant (n. red.)
- ^[261] Titlu dat membrilor clerului catolic sau al unor confesiuni reformate și pastoriilor anglicani (n. red.)

- ^[27] Deuteronomul 28:35 (n.tr.)
- ^[28] Deuteronomul 28:44 (n.tr.)
- ^[29] Cantină pentru întraajutorarea săracilor, sprijinită de grupări religioase (n.tr.)
- ^[30] Pastă obținută din hârtie macerată în apă, amestecată cu ghips sau cu caolin și cu clei, folosită în confecționarea de obiecte decorative (n. red.)
- ^[31] Renumită marcă de tequila (n. red.)
- ^[32] Marcă de lichior franțuzesc (n. red.)
- ^[33] Cântăreț american în vogă prin anii 1980 (n. red.)
- ^[34] Opus 49, de Piotr Ilici Ceaikovski (n. red.)
- ^[35] Avocat american renumit la sfârșitul sec. XX, printre ai cărui clienți s-au numărat foarte multe vedete, dar și firme de notorietate. (n. red.)
- ^[36] Criminal în serie american, executat în 1989, autorul a peste 30 de crime. (n. red.)

CUPRINS

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>
<u>25</u>
<u>Epilog</u>
<u>Multumiri</u>

Table of Contents

1	3
2	12
3	23
4	34
5	43
6	54
7	63
8	72
9	81
10	91
11	101
12	111
13	119
14	129
15	140
16	148
17	157
18	167
19	178
20	189
21	199
22	210
23	216
24	226
25	237
Epilog	256
Muṭumiri	258